

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
JENNIFER LYNN BARNES

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

HAWTHORNE

MİRASI

JENNIFER LYNN BARNES

Çeviri:
Hanife Albayrak Çift

©psilon'

Charlie'ye...

BÖLÜM 1

“İkinizin parkta satranç oynamasını bana tekrar anlat.” Jameson’ın yüzü mum ışığında parlıyordu ama ışık yetersiz olsa bile koyu yeşil gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

Jameson Hawthorne’un kanını bir gizem kadar kaynatan hiçbir şey veya hiç kimse yoktu.

“Annemin cenazesinden hemen sonraydı,” dedim. “Birkaç gün veya belki bir hafta sonra.”

Hawthorne Malikânesi’nin altındaki, kimsenin bizi duyamayacağı tünellerde yalnızdık. Görkemli Teksas Malikânesi’ne adım atalı bir ay ve buraya neden getirildiğime dair gizemi çözeliyse bir hafta olmamıştı.

Eğer gerçekten gizemi çözmüşsek.

“Annem ile eskiden parkta yürüyüşler yapardık.” Jameson’ın her kelimeme dikkatli bir şekilde kitlenmesi yerine gerçeklere odaklanmak için gözlerimi kapattım. “Adına ‘Başboş Dolanma Oyunu’ demişti.” Gözkapaklarımın açılmasına izin verirken kendimi bu hatıraya karşı hazırladım. “Cenazesinden birkaç gün sonra, ilk defa parka onsuz gittim. Gölete yaklaştığımda bir kalabalığın toplandığını gördüm. Bir adam

kaldırımında gözleri kapalı şekilde uzanırken üzeri yırtık pırtık battaniyelerle örtülüydü.”

“Evsiz.” Jameson bütün bunları daha önce duymuştu ama pürdikkat bir şekilde bana odaklanmıştı.

“İnsanlar ölmüş olduğunu veya sarhoş şekilde kendinden geçtiğini düşünmüşlerdi. Sonra olduğu yerde doğruldu. Kalabalığın arasından bir polis memurunun ona doğru ilerlediğini gördüm.”

“Ama adamın yanına önce sen vardın,” diye lafı bitirdi Jameson, bakışları benim üzerimdeydi ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Ve ona seninle satranç oynamasını teklif ettin.”

Harry’nin teklifimi kabul etmesi bir yana kazanmasını bile beklemiyordum.

“Ondan sonra her hafta satranç oynadık,” dedim. “Bazen haftada iki veya üç kez. Bana isminden başka bir şey söylemedi.”

İsmi gerçekten Harry değildi. Yalan söylemişti. Bu yüzden bu tünellerde Jameson Hawthorne ile beraberdim. Bu yüzden bana yine sadece kendinin çözebileceği bir gizem, bir bilmece gibi bakmaya başlamıştı.

Milyarder Tobias Hawthorne’un “ölmüş” oğlunu tanıyan bir yabancıya mirasını bırakması tesadüf olamazdı.

“Toby olduğundan emin misin?” diye sordu Jameson, ortamdaki hava gergindi.

Bugünlerde çok az şeyden emindim. Üç hafta önce, güçlüklerle geçen, çaresiz bir şekilde lisede hayatta kalmaya çalışıp bir burs alarak oradan çekip gitmeye çalışan normal bir kızdım. Sonra birdenbire ülkedeki en zengin adamın öldüğü ve mirasına beni eklediği haberini almıştım. Tobias Hawthorne bana milyarlarını, neredeyse bütün servetini bırakmıştı ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Jameson ile yaşlı

adamın bıraktığı bilmeceleri ve ipuçlarını çözerek iki hafta geçirmiştik. *Neden ben?* İsmim yüzündendi. Doğduğum tarih yüzündendi. Çünkü Tobias Hawthorne dağılmış ailesini bir araya getirebileceğime dair her şeyi üzerine bahse girmişti.

Veya yaşlı adamın son oyununun sonucu buna inanmamıza sebep olmuştu.

“Eminim,” dedim Jameson’a sertçe. “Toby hayatta. Eğer büyükbaban bunu biliyorsa –ki bunun kocaman bir *ihtimal* olduğunu biliyorum– o zaman büyükbabanın beni, ya Toby’yi tanıdığımdan ya da hepimizi bir şekilde bir araya getirmeyi planladığından seçtiği varsayımında bulunmalıyız.”

Hayatını kaybetmiş milyarder Tobias Hawthorne hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da neredeyse her şeyi düzenleyebildiği ve herkesi manipüle edebildiği idi. Bulmacalara, gizemlere ve oyunlara bayılıyordu.

Aynı Jameson gibi.

“Dayımla parktaki tanışman ilk seferin değilse?” Jameson bana doğru bir adım atarken vücudundan tuhaf bir enerji yayılıyordu. “Bir düşünsene, Varis. Büyükbabamın seninle ilk tanıştığında altı yaşında olduğunu ve annenin garsonluk yaptığı lokantada seni gördüğünü söyledin. Senin tam adını duydu.”

Avery Kylie Grambs, yerleri değiştirilince *A Very Risky Gamble*, yani Çok Riskli Bir Kumar oluyordu. Tobias Hawthorne gibi bir adamın hatırlayacağı türde bir isimdi.

“Haklısın,” dedim. Jameson şimdi yanımdaydı. Çok yanımda. Bütün Hawthorne erkekleri çekiciydi. İri yarıydı. İnsanların üzerinde bir etki bırakıyorlardı ve Jameson bunu istediğini elde etmek için kullanmakta çok başarılıydı. *Şimdi benden bir şey istiyor.*

“Bir sürü özel aşçıya sahip Teksaslı bir milyarder olan büyükbabam, kimsenin adını duymadığı ufak bir Connecticut kasabasındaki kuytu bir restoranda mı yemek yedi?”

Beynim hızla çalıştı. “Bir şey aradığını mı düşünüyorsun?”

Jameson sinsice gülümsedi. “Veya birini. Ya ihtiyar oraya Toby’yi aramaya gitmişken *seni* bulmuşsa?”

Seni kelimesini vurgulayışında bir şey vardı. Sanki ben biriymişim gibi. Sanki bir önemim varmış gibi. Ama Jameson ile daha önce bu yollardan geçmiştim. “Diğer her şey dikkat dağıtıcı mıydı?” diye sordum bakışlarımı ondan çevirerek. “İsmim. Emily’nin doğum gününde öldüğü gerçeği. Büyükbabanın bize bıraktığı gizem, hepsi bir yalan mıydı?”

Jameson, Emily’nin ismine bir tepki vermemişti. Gizemin derinliklerine dalmışken hiçbir şey, Emily bile dikkatini dağıtamazdı. “Bir yalan,” diye tekrarladı. “Ya da bir yanlış yönlendirme.”

Bir tutam saç, yüzümden uzaklaştırmak için uzandı ve vücudumdaki bütün sinir uçları tetikteydi. İrkilerek geri çekildim. “Bana böyle bakmayı bırak,” dedim ona sertçe.

“Nasıl?” diye karşılık verdi.

Kollarımı birleştirip ona dikkatlice baktım. “Bir şey elde etmek istediğinde cazibeni kullanıyorsun.”

“Varis, beni incitiyorsun.” Jameson, sırttırken kimsenin bakmaya hakkı olmadığı kadar iyi görünüyordu. “Sadece hafızanı biraz karıştırmanı istiyorum. Büyükbabam dört boyutlu düşünen bir adamdı. Seni seçmesinde birden fazla sebebi olabilir. Her zaman, on iki tane vurabilecekken neden tek bir taşla iki kuş vurayım ki derdi.”

Sesinde ve bana bakış şeklinde buna kendini kaptırmanı kolaylaştıracak bir şey vardı. Olasılıklara. Gizeme. *Ona*.

Ama aynı hataya iki defa düşen türde bir insan değildim. “Belki de yanıyorsun.” Ona arkamı döndüm. “Büyükbaban Toby’nin hayatta olduğunu bilmiyorsa? Toby, ihtiyarın beni izlediğinin farkına vardıysa? Bütün mirası bana bırakmayı düşünen kişi oysa?”

Onu tanıdığım hâliyle Harry, sağlam bir satranç oyuncusuydu. Belki parktaki o gün bir tesadüf değildi. Belki beni arayıp bulmuştu.

“Bir şeyi gözden kaçırıyoruz,” dedi Jameson, arkama yaklaşarak. “Veya belki de,” diye mırıldandı doğrudan başımın arkasından, “bir şeyler gizliyorsun.”

Tamamen yanılıyor sayılmazdı. Bütün kozlarımı masaya dökcek bir karakterim yoktu ve Jameson Winchester Hawthorne güvenilir biriymiş gibi bile davranmamıştı.

“Şimdi anlıyorum, Varis.” Neredeyse hafif yamuk sırıtışını *hissedebiliyordum*. “Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan neden bu işi daha ilginç hâlâ getirmeyelim?”

Dönerek onunla yüzleştim. Göz göze geldiğimizde Jameson’ın bir kızı tecrübesiz bir şekilde öpmediğini hatırlamak zordu. *Gerçek değil*, diye kendime hatırlattım. Onun için bir gizemin parçası, kullanılacak bir araçtım. Hâlâ bir bulmacanın parçasıydım.

“Her şey bir oyun değil,” dedi.

“Ve belki,” diye karşılık verdi Jameson, gözleri parlıyordu, “sorun da buydu. Belki bu yüzden tünellerde her gün olanları tekrarlayıp bir yere varamayarak aklımızın çarklarını döndürüyorduk. Çünkü bu bir oyun değildi. Henüz. Bir oyunun kuralları olur. Kazananı olur. Belki Varis, Toby Hawthorne gizemini çözmemiz için biraz motivasyona ihtiyacımız var.”

“Ne tür bir motivasyona?” Ona gözlerimi kısarak baktım.

“Bahse ne dersin?” Jameson tek kaşını kaldırdı. “Eğer her şeyi ilk ben çözersem, Black Wood’daki şifreyi çözdükten sonraki ufak anlayış eksikliğimi affedecek ve unutacaksın.”

Black Wood ölmüş kız arkadaşının doğum günümde vefat ettiğini öğrendiğimiz yerdı. Tobias Hawthorne’un beni

özel olduğum için seçmediğinin açığa çıktığı ilk andı. Beni onlara yapabileceklerim yüzünden seçmişti.

Hemen ardından Jameson beni öylece bir anda bırakmıştı.

“Eğer ben kazanırsam,” diye karşılık verirken yeşil gözlerinin içine bakıyordum, “o zaman sen de öpüştüğümüzü unutacak ve seni tekrar öpmem için beni cezbetmeye çalışmayacaksın.”

Ona güvenmiyordum ama aynı zamanda onun yanında kendime de güvenmiyordum.

“Pekâlâ o zaman, Varis.” Jameson öne bir adım attı. Doğrudan yanımda durarak dudaklarını kulağıma yakınlaştırtıp fısıldadı. “Oyun başlasın.”

BÖLÜM 2

İddiaya girdikten sonra Jameson ile tünelin farklı çıkışlarına yöneldik. Hawthorne Malikânesi devasa ve genişti. Üç haftadır içinde yaşamama rağmen her yerini keşfedemeyeceğim kadar büyüktü. İnsan burayı keşfederek yıllarını geçirip hâlâ bütün köşelerini, gizli geçitlerini ve gizli bölmelerini bilemeye-bilirdi. Buna yeraltı tünelleri katmıyorum bile.

Şansıma hızlı öğrenen biriydim. Spor salonu kanadından müzik odasının altına doğru giden tünellere yöneldim. Solaryumun altından geçip Nash Hawthorne’u rahatça taş şömineye yaslanmış bir şekilde bulduğum büyük salonun gizli merdivenlerini çıktım. Bekliyordu.

“Merhaba ufaklık.” Nash birden ortada belirlediğim gerçeğine hiç tepki vermemişti. Aslında en büyük Hawthorne kardeş, tüm malikâne etrafına yıkılsa da o şömineye yaslanmaya devam edecekmiş gibi bir izlenim veriyordu. Nash Hawthorne muhtemelen Azrail’e kovboy şapkasının ucuyla selam verdi.

“Merhaba,” diye cevap verdim.

“Sanırım Grayson’ı görmedin?” diye sordu Nash, Teksas aksanı soruları neredeyse uyuşuk bir hâle getirmişti.

Bu söylediklerinin darbesini yumuşatmamıştı. “Hayır.” Cevabımı kısa, yüzümü ise ifadesiz bıraktım. Grayson Hawthorne ile mesafemizi koruyorduk.

Tobias Hawthorne'un küçük kızı ve dört Hawthorne torununun annesi Skye Hawthorne beni öldürmeye çalışmıştı. Tetiği çeken kişi şu anda hücredeydi ama Skye, Hawthorne Malikânesi'ni terk etmeye zorlanmıştı. Grayson tarafından. *Seni her zaman koruyacağım*, demişti bana. *Fakat bu... biz... Bu olamaz, Avery.*

“Hiçbir fikrim yok,” dedim açıkça.

“Düşündüğüm gibi.” Nash bana ufak bir göz kırptı. “Kız kardeşin ile avukatın seni arıyorlar. Doğu kanadında.” Bu imalı bir açıklamaydı. Avukatım eski nişanlısıydı ve ablam...

Libby ve Nash Hawthorne'un ne olduklarını bilmiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim ona ama Hawthorne Malikânesi'nin doğu kanadının dolambaçlı merdivenlerini çıkarken Libby'yi aramaya çıkmadım. Ya da Alisa'yı. Jameson ile bir iddiaya girmiştim ve kazanmaya niyetliydim. İlk durak: Tobias Hawthorne'un ofisi.

Ofiste maun bir masa vardı ve masanın arkasındaki duvarda kupalar, patentler ve sırt kısmında *Hawthorne* yazan kitaplar vardı. Hawthorne kardeşlere dair sıradan hiçbir şeyin olmadığını nefes kesici görsel bir hatırlatıcısıydı. Onlara her türlü fırsat sağlanmıştı ve ihtiyar onlardan sıradışı olmalarını beklemişti. Ama buraya ödüllere aval aval bakmaya gelmemiştim.

Onun yerine masanın ardındaki koltuğa oturdum ve kısa bir süre önce keşfettiğim gizli bölmeyi çıkardım. İçinde bir dosya vardı. Dosyanın içinde fotoğraflarım bulunuyordu. Çeşitli yıllarda çekilmiş bir sürü fotoğraf... Lokantadaki önemli buluşmadan sonra Tobias Hawthorne beni yakından takip ettirmişti. *Hepsi ismim yüzünden miydi? Ya da başka bir amacı var mıydı?*

Parmağımla fotoğrafları karıştırıp arasından iki tane çı-

kardım. Jameson tünelde söylediklerinde haklıydı. Ondan bir şeyler gizliyordum. Toby ile iki kere fotoğrafım çekilmişti ama iki seferde de fotoğrafçı yanımdaki adamın sadece kafasının arkasını yakalamıştı.

Tobias Hawthorne, Toby'yi arkadan mı tanımıştı. “Harry” fotoğrafımızın çekildiğini fark etmiş ve başını bilerek kameradan uzağa mı çevirmişti?

İpuçlarına gelince bu pek bir şey ifade etmiyordu. Dosya, “Harry” hayatımda belirmeden önce Tobias’ın beni yakından takip ettirdiğini kanıtlıyordu. Fotoğrafları parmağımla kaydırıp doğum belgemin bir kopyasına geldim. Annemin imzası net, babamınki ise tuhaf bir şekilde italik ve matbaa baskısının tuhaf bir karışımıydı. Tobias Hawthorne babamın imzasıyla annemin doğum tarihini kalemle vurgulamıştı.

10/18. Bunun önemini biliyordum. Grayson ve Jameson, Emily Laughlin adında bir kızı sevmişlerdi. Emily’nin 18 Ekim tarihindeki ölümü onları parçalara ayırmıştı. İhtiyar benim onları bir araya getirmemi planlamıştı. Ama Tobias Hawthorne neden babamın imzasını vurgulamıştı ki? Ricky Grambs beleşçinin tekiydi. Annem öldüğünde telefonu açmaya bile tenezzül etmemişti. Eğer ona kalsaydı koruyucu aileye verilmiş olurdu. Ricky’nin imzasına bakarken Tobias Hawthorne’un imzayı vurgulamasındaki amacın ortaya çıkmasını diledim.

Hiçbir şey olmadı.

Kafamın derinliklerinde annemin sesini duydum. *Bir sırrım var*, demişti bana, Tobias Hawthorne beni vasiyetine yazmadan çok önce, *doğduğun gün hakkında*.

Neyden bahsediyorsa artık öldüğüne göre ne olduğunu hiç tahmin edemeyecektim. Kesin olarak bildiğim tek şey Hawthorne olmadığımıydı. Eğer doğum belgesindeki babamın ismi yeterince kanıt değilse DNA testi çoktan Hawthorne kanına sahip olmadığımı kanıtlamıştı.

Neden Toby beni arayıp bulmuştu? Beni aramış mıydı? Jameson'ın büyükbabasının bir taşla on iki kuş vurmak hakkında söylediklerini düşündüm. Tekrar dosyayı inceleyerek bir anlam bulmaya çalıştım. Göremediğim şey neydi? Bir şey olmalıydı...

Kapının kolu çevrilmeden önce kapıya vurulması beni uyaran tek şey oldu. Hızlıca hareket ederek fotoğrafları topladım ve dosyayı gizli bölmeye geri koydum.

“İşte buradasın.” Avukat Alisa Ortega profesyonellik konusunda bir örnekti. Kaşlarını Alisa bakışı diye adlandırdığım bir şekilde kaldırdı. “Oyunu unuttuğunu düşünmekte haklı mıydım?”

“Oyun,” diye tekrar ederken *hangi* oyundan bahsettiğinden emin değildim. Hawthorne Malikânesi'ne adım attığımdan beri oyun oynuyormuş gibi hissediyordum.

“Futbol maçı,” diye yine başka bir Alisa bakışıyla açıklık getirdi. “Teksas sosyetesinin karşısına çıkışının ikinci kısmı. Skye'in Hawthorne Malikânesi'nden çıkışından sonra topluma karşı görünüşümüz çok daha önemli hâle geldi. Hikâyenin anlatılış şeklini kontrol altına almalıyız. Bu bir Külkedisi Sindrella hikâyesi, skandal değil. Bu da *senin* Sindrella'yı oynaman gerektiği anlamına geliyor. Bu akşam kurucu locasını kullanmaya başlayarak bu rolü sürekli ve inandırıcı bir şekilde oynamalısın.”

Kurucu locası. Bir şeyler yerine oturdu. “Bu maçtan,” diye tekrar ettim, aklıma dank ederek. “Yani bir NFL* maçından bahsediyorsun. Çünkü bir futbol takımına sahibim.”

Bu o kadar akıllalmaz bir şeydi ki neredeyse Alisa'nın söylediklerinin diğer kısmını, yani Skye'la ilgili kısmını unuttaktım. Grayson ile yaptığım anlaşmaya göre annesinin

* NFL (National Football League), Ulusal Amerikan Futbolu Ligi'nin kısaltmasıdır. (e.n.)

cinayet girişimindeki rolünü kimseye söyleyemezdim. O da karşılığında bu durumla ilgilenmişti.

Tıpkı söz verdiği gibi.

“Kurucu locasında kırk sekiz koltuk var,” dedi Alisa, ders moduna girerek. “Genel bir oturma planı aylar önceden oluşturuldu. Sadece VIP’lere özel. Bu sadece futbol değil, bu bir düzine farklı masada koltuk satın almanın yolu. Davetler her kesim tarafından çok talep topluyor. Politikacılar, ünlüler, CEO’lar. Bu akşam listedeki herkesin Oren tarafından kontrol edilmesini sağladım ve bazı stratejik fotoğraf fırsatları için profesyonel bir fotoğrafçımız olacak. Landon maçtan bir saat önce yayınlanacak bir basın açıklaması yazdı. Tek endişelenecek şey...”

Alisa dikkatli bir şekilde lafını kesti.

Homurdandım. “Ben miyim?”

“Bu bir Sindrella hikâyesi,” diye bana hatırlattı Alisa. “Sence Sindrella ilk NFL maçında ne giyerdi?”

Bu tuzak bir soru olmalıydı.

“Bunun gibi bir şey mi?” Libby kapının girişinde belirdi. Lone Stars formasıyla beraber ona uyan eldiven ve botlar giyyordu. Mavi saç, mavi ve altın kurdelelerden yapılmış kalın bir ipele at kuyruğu yapılmıştı.

Alisa güçlükle gülümsedi. “Evet,” dedi bana. “Bunun gibi bir şey; siyah ruj, siyah oje ve o tasma dışında.” Libby dünyanın en neşeli gotiğiydi ve Alisa, ablamın moda anlayışını pek sevmiyordu. “Söylediğim gibi,” diye lafına vurgulayarak devam etti, “bu akşam önemli. Avery kameralara Sindrella’yı oynarken ben de konuklar arasında dolaşacağım ve nerede durduklarını anlamaya çalışacağım.”

“Ne konuda nerede durduklarını?” diye sordum. Bana defalarca Tobias Hawthorne’un vasiyetinin son derece korunaklı olduğu söylenmişti. Bildiğim kadarıyla Hawthorne ailesi karşı koymaya çalışmaktan vazgeçmişti.

“Seni destekleyen birkaç ekstra güçlü oyuncunun olması her zaman iyidir,” dedi Alisa. “Aynı zamanda müttefiklerimizin rahat nefes almalarını istiyoruz.”

“Umarım bölmüyorumdur.” Nash, sanki Alisa ve Libby’nin beni aradığı konusunda uyarmamışçasına bize rastlamış gibi davrandı. “Devam et Lee-Lee,” dedi avukatıma. “Rahat nefes almak hakkında bir şey söylüyordun?”

“İnsanların Avery’nin işleri bozmak için burada olmadığını bilmelerine ihtiyacımız var.” Alisa sanki bir insanın güneşe bakmaktan kaçınması gibi Nash’e doğrudan bakmaktan kaçındı. “Büyükbabanın yatırımları, iş ortakları, politik ilişkileri vardı. Bu tür şeyler dikkatli bir denge ister.”

“Bunu söylerken,” dedi Nash bana, “insanların McNamara, Ortega ve Jones’un duruma tamamen hâkim olduğunu düşünmelerine ihtiyacı olduğunu kastediyor.”

Durum mu? diye düşündüm. *Yoksa ben mi?* Birinin kuklası olma fikrinden hoşlanmamıştım. En azından teoride şirket benim adıma çalışmalıydı.

Bu aklıma bir fikir getirdi. “Alisa? Sana bir arkadaşına para ulaştırmanı istediğimi hatırlıyor musun?”

“Harry, değil mi?” diye cevap verdi Alisa ama dikkatinin üç yöne dağıldığına dair bir hisse kapılmıştım. Sorum, bu akşam için olan büyük planlar ve Nash’in Libby’nin kıyafetini gördüğünde dudaklarının yukarı kıvrılışı arasında kalmıştı.

Avukatımın odaklanmasını istediğim son şey, eski sevgilisinin ablama bakış şekliydi. “Evet. Ona parayı ulaştırabildin mi?” diye sordum. Cevap bulabilmenin en basit yolu Toby’nin izini Jameson’dan önce aramaktı.

Alisa bakışlarını Libby ve Nash’ten ayırdı. “Maalesef,” dedi çabucak, “elemanlarım bahsettiğin Harry’ni bulamadılar.”

Bunun ne anlama geldiğini zihnimde evirip çevirdim. Toby Hawthorne annemin vefatından günler sonra parkta belirmişti ve gidişimin üzerinden bir ay geçmeden ortadan kaybolmuştu.

“Şimdi,” dedi Alisa, ellerini vücudunun önünde birleştirerek, “gardırobuna gelirsek...”

BÖLÜM 3

Hayatımda futbol maçı hiç izlememiştim ama Texas Lone Stars'ın yeni sahibi olarak stadyuma vardığımızda SUV'ye saldıran paparazzi kalabalığına bunu söylemeyeceğim gibi giydiğim omuzları açık forma ve metalik mavi kovboy botlarının Cadılar Bayramı kostümü kadar otantik hissettirdiğini de itiraf edemezdim.

“Camı indir,” dedi bana Alisa, “ve gülümseyip, ‘Bastır Lone Stars!’ diye bağır.”

Camı indirmek istememiştim. Gülümsemek istememiştim. Bir şeyler bağırarak istememiştim... ama yaptım. Çünkü bu bir Sindrella hikâyesiydi ve ben ise başroldeydim.

“Avery!”

“Avery, buraya bak!”

“Yeni sahibi olarak ilk maçın hakkında neler hissediyorsun?”

“Skye Hawthorne’a saldırdığına dair haberler hakkında söyleyeceklerin var mı?”

Pek bir medya eğitimi almamıştım ama muhabirlerin sana sürekli sorular yöneltmesinin başlıca kuralını bilecek kadarını öğrenmiştim. Cevap verme. Söylememe izin verilen hemen hemen tek şey, mümkün olan en inanılmaz şekilde ne kadar heyecanlı, etkilenmiş ve şaşkınlığa uğramış olduğumdu.

O yüzden heyecanımı, minnettarlığımı ve etkilendiğimi göstermek için elimden geleni yaptım. Bu akşamki maça neredeyse bin kişi katılacaktı. Dünyanın her yerinden milyonlarca kişi takımı tezahürat ederek izleyecekti. *Benim* takımımı.

“Bastır, Lone Stars!” diye bağırdım. Camımı kaldırmak için uzandım ama parmaklarım düğmeye basarken biri kalabalıktan ayrıldı. Muhabir değildi.

Babam.

Ricky Grambs, hayatım boyunca bana sonradan aklına gelen bir düşünceymişim gibi davranmıştı, o da eğer aklına gelirse. Onu bir yıldan uzun bir süredir görmemiştim. Ama şimdi adıma milyonlar miras kalmışken?

İşte buradaydı.

Ona ve paparazzilere arkamı dönerek camımı kaldırdım.

“Ave?” Libby’nin sesi kurşungeçirmez SUV stadyumun altındaki özel otoparka girerken tedirgin geliyordu. Kız kardeşim iyimser biriydi. İnsanların hep iyi yanlarını görürdü. Özellikle de ikimiz için hiçbir şey yapmamış bir adam için bile.

“Burada olacağını biliyor muydun?” diye ona sorarken sesim kısık tondaydı.

“Hayır!” dedi Libby. “Yemin ederim!” Alt dudağını dişlerinin arasına alarak siyah rujunu bulaştırmıştı. “Ama sadece konuşmak istiyor.”

Eminim öyledir.

Sürücü koltuğundaki güvenlik şefim Oren, SUV’yi park edip kulaklığına sakince konuştu. “Kuzey girişinin yakınlarında bir durumumuz var. Sadece gözünüz üzerinde olsun ama detaylı bir rapor bekliyorum.”

Emekli Özel Kuvvetlerle dolu bir güvenlik ekibine sahip bir milyarder olmanın güzel yanı, tekrar tuzağa düşürülme

fırsatının hiç olmamasıydı. Ricky’i görmenin ortaya çıkardığı hisleri bastırıp arabadan dışarı çıkarak dünyadaki en büyük stadyumlardan birinin içine adım attım. “Hadi bu işi yapalım,” dedim.

“Haberin olsun,” dedi Alisa arabadan çıkarken, “şirket babanla ilgilenebilecek yetkinliktedir.”

Bu, milyar dolarlık hukuk firmasının tek müşterisi olmanın en iyi yanıydı.

“İyi misin?” diye ısrar etti Alisa. Pek samimi olan bir tip sayılmazdı. Daha çok bu akşam onlara bir yük olup olmayacağıma karar vermeye çalışıyordu.

“İyiyim,” dedim

“Neden olmasın ki?”

O, kısık ve pürüzsüz ses arkamdaki asansörden gelmişti. Yedi gündür ilk defa Grayson Hawthorne’a doğrudan bakmak için döndüm. Açık sarı saçları, soluk gri gözleri ve bir silah olarak sayılabilecek kadar keskin elmacık kemikleri vardı. İki hafta önce, tanıştığım en kendinden emin, kendini beğenmiş, ukala serserinin teki olduğunu söyleyebilirdim.

Şu anda Grayson Hawthorne hakkında ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

“Neden,” diye keskin bir tonda tekrar ederken asansörden dışarı adım attı, “Avery iyi olmasın ki?”

“Beleşçi babam dışarıda belirdi,” diye mırıldandım. “So-run yok.”

Grayson bana bakarken gözleri benimkileri deliyordu. Sonra Oren’a döndü. “Tehdit içeriyor mu?”

Seni her zaman koruyacağım, diye söz verdi. *Ama bu... biz... Bu olamaz, Avery.*

“Beni korumana ihtiyacım yok,” diye Grayson’a sertçe söyledim. “Ricky söz konusu olduğunda, kendimi koruma konusunda uzmanım.” Grayson’ın yanından geçip demin çıktığı asansöre girdim.

Terk edilmenin püf noktası, kendine terk eden kişileri özlemeye izin vermemektir.

Bir dakika sonra, asansör kapıları kurucu locasına açıldığında, dışarı adım atarken Alisa bir yanımda, Oren ise diğer yanımda duruyordu ve Grayson'a bir bakış bile atmadım. Benimle buluşmak için asansöre bindiği için belli ki çoktan buraya gelmişti ve muhtemelen insanlarla gevezelik ediyordu. Bensiz.

“Avery. Gelebildin.” Zara Hawthorne-Calligaris boyununun etrafında narin incirlerle dolu bir kolye takıyordu. Keskin gülüşünde, eğer isterse o incilerle muhtemelen birini öldürebileceğini hissettiren bir şey vardı. “Bu akşam toplum içine çıkacağından emin değildim.”

Ve sen de benim yokluğumda ilgi odağı olmaya hazırdın, diye sonuca vardım. Alisa'nın söylediklerini düşündüm, bu locaya girebilmelerini sağlayan bir biletle satın alınabilecek müttefikler, güç ve nüfuzlu insanlar vardı.

Jameson'ın söyleyeceği gibi, *Oyun başlasın.*

BÖLÜM 4

Loca, elli yard çizgisini mükemmel bir şekilde görüyordu ama maçın başlamasına bir saat olduğu için kimse sahaya bakmıyordu. Loca arkaya doğru uzanıp genişliyordu ve koltuklardan uzaklaştıkça daha çok lüks bir bar veya kulübe benziyordu. Bu akşamki eğlence bendim; tuhaflığı, merakı yansıtan kâğıt bir bebek gibi giydirilmiştim. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca el sıkışıp fotoğrafçılar için poz verdim ve futbol şakalarını anlıyormuş gibi davrandım. Popüler yıldıza, eski başkan yardımcısına ve muhtemelen çoğu insanın hayatı boyunca kazanabileceğinden daha fazla parayı çişini yaparken kazanan bir teknoloji devine ağzım açık bakmamaya çalıştım.

“Majesteleri” kelimesinin kullanıldığını duyduğumda ve gerçek bir kraliyet mensubunun katıldığının farkına varınca beynim resmen çalışmayı bırakmıştı.

Alisa sınırlarımın zorlandığını fark etmiş olmalıydı. “Neredeyse başlama vuruşu vakti geldi,” dedi bir elini hafifçe omzuma koyarak, muhtemelen kaçmamı engellemek için. “Hadi seni koltuğuna götürelim.”

Devre arasına kadar dayandıktan sonra gerçekten kaçıp gittim. Grayson yolumu kesti. Tek kelime etmeden başıyla tek bir tarafı işaret etti ve onu takip edeceğime güvenerek yürümeye başladı.

İstemediğim hâlde takip ettim. İkinci bir asansörle karşılaştım.

“Bu yukarıya çıkıyor,” dedi bana. Grayson Hawthorne ile bir yere gitmek muhtemelen hataydı ama aksi hâlde daha çok insanla vakit geçirmek zorunda kalacağımı düşününce şansımı denemeye karar verdim.

İkimiz de asansör yukarıya çıkarken sessizdik. Kapılar hepsinin de boş olduğu beş koltuklu ufak bir odaya açıldı. Sahanın görüntüsü öncekinden bile daha iyiydi.

“Büyük adam locada insanların arasına karışmaya sadece bir süre dayanabilirdi ve canı sıkıldığında buraya gelirdi,” dedi Grayson. “Ona sadece kardeşlerim ve benim katılma izin verilirdi.”

Oturup stadyuma baktım. Büyük bir insan kalabalığı vardı. Enerji, kargaşa, yüksek ses çok fazlaydı. Ama burada her şey sessizdi.

“Maça Jameson ile gelebileceğini düşündüm.” Grayson sanki bana yakın olmak konusunda kendine güvenemiyormuş gibi oturma teşebbüsünde bulunmadı. “İkiniz beraber oldukça zaman geçiriyorsunuz.”

Bu açıklayamayacağım bir şekilde sinirimi bozmuştu. “Kardeşinle bir iddiaya girdik.”

“Ne tür bir iddia?”

Cevap vermeye niyetim yoktu ama gözlerimi ona çevirdiğimde tepki alacağımı bildiğim tek şeyi söylemeden edemedim. “Toby hayatta.”

Başkası için Grayson’ın tepkisi fark edilecek bir şey olmayabilirdi ama vücudundaki sarsıntıyı görmüştüm. Gri gözleri bana kenetlenmişti. “Pardon?”

“Dayın hayatta ve New Castle, Connecticut’ta evsiz bir adam gibi davranmaktan keyif alıyor.” Daha nazik olabilirdim.

Grayson yakınlaştı. Yanıma oturmaya tenezzül etti. Ellerini dizlerinin arasında birleştirirken omuzlarında belirgin bir gerginlik vardı. “Tam olarak neden bahsediyorsun, Avery?”

Bana ismimle hitap etmesine alışkın değildim. Söylediklerimi geri almak için çok geçti. “Büyükannenin madalyosunda Toby’nin bir resmini gördüm.” Gözlerimi kapatarak o anıyı hatırladım. “Onu görünce tanıdım. Bana isminin Harry olduğunu söylemişti. Bir yıl boyunca her hafta parkta satranç oynadık.” Gözlerimi açtım. “Jameson ile bunun ardındaki hikâye konusunda henüz emin değiliz. İlk kimin öğreneceğine dair bir iddiaya girdik.”

“Bunu kime anlattın?” Grayson’ın ses tonu çok ciddiydi.

“İddiayı mı?”

“Toby’yi.”

“Öğrendiğimde büyükannen oradaydı. Alisa’ya söyleyecektim ama...”

“Söyleme,” diye araya girdi Grayson. “Bu konuda kimseye tek kelime etme. Anlıyor musun?”

Ona öylece baktım. “Bir şeyler kaçırıyormuşum hissine kapılmaya başladım.”

“Annemin vasiyete karşı çıkacak hakları yok. Teyzemin de öyle. Ama Toby?” Grayson aşıkâr şekilde varis olarak yetiştirilmişti. Bütün Hawthorne kardeşlerin arasından, miras dışı bırakılmayı en zor kabullenen o olmuştu. “Eğer dayım hayattaysa ihtiyarın mirasını bozabilecek tek kişidir.”

“Bu sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun,” dedim ona. “Benim açımdan öyle. Ama senin açımdan...”

“Annemin haberi olmamalı. Zara bunu öğrenmemeli.” Grayson’ın ifadesi yoğunlaşmıştı ve her şeyiyle bana odaklanmış hâldeydi. “McNamara, Ortega ve Jones’un haberi olmamalı.”

Jameson ile olayların bu şekilde gelişmesi üzerine tartıştığımız hafta boyunca, Tobias Hawthorne'un kayıp varisinin birden canlı olarak ortaya çıkarsa neler olabileceği yerine tamamen gizeme odaklanmıştık.

“Biraz bile olsa merak etmiyor musun?” diye Grayson’a sordum. “Bunun ne anlama geldiğini?”

“Bunun ne olduğunu biliyorum,” diye kısaca cevap verdi Grayson. “Sana ne anlama geldiğini söylüyorum, Avery.”

“Eğer dayın miras almakla ilgilenseydi şimdiye kadar ortaya çıkmaz mıydı?” diye sordum. “Saklanmasıyla ilgili bir sebep yoksa tabii.”

“O zaman bırak da saklansın. Ne kadar riskli olduğunu...” Grayson sorusunu tamamlayamadı.

“Biraz risk olmadan hayatın ne anlamı var ki, kardeşim?”

Asansöre doğru döndüm. Asansörün aşağı inip tekrar yukarı çıktığını fark etmemiştim ama Jameson orada duruyordu. Grayson’ın yanından geçip diğer tarafımdaki koltuğa oturdu. “İddiamız konusunda bir gelişme gösterdin mi, Varis?”

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. “Bilmek isterdin, değil mi?”

Jameson sırttıktan sonra bir şey demek için ağzını açtı ama kelimeleri patlama sesiyle bölünmüştü. Birden fazla patlama. *Silah ateşi*. Panik birden damarlarımda dolarken tek bildiğim kendimi bir anda yerde bulduğumdu. *Nişancı nerede?* Bu Black Wood gibiydi. Aynı Black Wood’daki gibiydi.

“Varis.”

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Sonra Jameson benimle yerde oturdu. Yüzünü bana yakınlaştırdı ve başımı elleri arasına aldı. “Havai fişekler,” dedi bana. “Sadece havai fişek patladı, Varis, devre arası için.”

Beynim kelimeleri anlıyordu ama vücudum hâlâ o anda hapsolmüştü. Jameson Black Wood’da benimle beraberdi. Vücudunu benim üzerime atmıştı.

“Bir şeyin yok, Avery.” Grayson, Jameson’la benim yanıma eğildi. “Sana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermez.” Normalden uzun gelen bir süre boyunca odada nefes alışlarımız dışında bir ses yoktu. Grayson’ın, Jameson’ın ve benim nefesim.

“Sadece havai fişekti,” diye Jameson’a tekrar ederken göğsüm sıkıştıyordu.

Grayson doğruldu ama Jameson olduğu yerde kaldı. Bana bakarken vücudu benimkine yaslanmıştı. Yüz ifadesinde neredeyse şefkat vardı.

“Haberin olsun, *ben* iddiamız konusunda mükemmel gelişmeler kaydediyorum, Varis.” Başparmağını çenemin hatlarında gezdirdi.

Titredikten sonra ona sert bir bakış atarak ayağa kalktım. Aklımı kaybetmemek adına bu iddiayı kazanmak zorundaydım. Acilen.

BÖLÜM 5

Pazartesi okul demektir. Özel okul. Sonsuz kaynakları ve “esnek düzenlemesi” varmış gibi görünen özel bir okul sayesinde gün içerisinde rasgele boş zamanlarım oluyordu. Bu zamanı Toby Hawthorne hakkında bulabileceğim her şeyi araştırmak için kullandım.

Temel şeyleri zaten biliyordum. Toby, Tobias Hawthorne’un üç çocuğundan en küçüğüydü ve birçok kişiye göre en sevdiğiydi. On dokuz yaşındayken arkadaşlarıyla beraber Oregon kıyısının dışında Hawthorne ailesinin sahip olduğu özel bir adaya seyahat etmişlerdi. Ölümcül bir yangın ve korkunç bir fırtına olmuştu. Cesedine asla ulaşılammıştı. Trajedi haberlere yansdı ve makalelere göz gezdirmek bana olanlar hakkında birkaç detay vermişti. Hawthorne adasına dört kişi gitmişti. Hiçbiri sağ salim dönememişti. Üç tane ceset bulunmuştu. Toby’nin okyanustaki fırtınada kaybolduğu varsayılmıştı.

Diğer kurbanlar hakkında elimden geleni buldum. İki tanesi resmen Toby’nin klonlarıydı. Özel okul veletleri. *Varisler*. Üçüncüsü Kaylie Rooney adında bir kızdı. Toparlayabildiklerime bakılırsa buranın yerli halkındandı, ana karadaki ufak balıkçı kasabasından gelen sorunlu bir ergendi. Birkaç makale sabıka kaydı olduğundan bahsetmişti, reşit olmadığı

yaşta işlediği için gizlenmiş bir suç kaydı vardı. Bir kaynak bulmak uzun zamanımı aldı. Pek saygıdeğer bir kaynak olmasa da Kaylie Rooney'nin suç kaydında uyuşturucu, saldırı ve kundakçılık olduğunu iddia etmişti.

Yangını o başlattı. Kelimeleri açıkça söylemeden basının ortaya attığı hikâye buydu. *Üç tane gelecek vadeden genç adam, bir tane sorunları olan kız. Kontrolden çıkan bir parti. Her şey alevler içinde kalmış.* Kaylie basının suçladığı kişiydi; bazen gizlice, bazen de açık bir şekilde. Oğlanlara odaklanılmış, onlar övülmüş ve kendi toplulukları arasında parlayan bir fener olarak gösterilmişlerdi. *Colin Anders Wright. David Golding. II. Tobias Hawthorne.* Onca ihtişam, onca potansiyel çok erken bir şekilde yok olmuştu.

Ama Kaylie Rooner? O bir baş belasıydı.

Telefonum titrdi ve ekrana göz attım. Jameson'dan bir mesaj: *Bir ipucu buldum.*

Jameson, Heights Country Day'de son sınıf öğrencisiydi. Bu mükemmel kampüste bir yerdeydi. *Ne tür bir ipucu?* diye düşündüm ama ona cevap verme zevkini tattırmamak için direndim. Sonunda telefonum beni mesaj yazdığı konusunda bilgilendirdi.

Bana neler bildiğini anlat, diye düşündüm.

Sonunda mesaj geldi. *Ödülü yükseltmek ister misin?*

Heights Country Day yemekhanesi lise kafeteryası gibi görünmüyordu. Uzun tahta masalar oda boyunca uzanıyordu. Duvarlara portreler asılmıştı. Tavanlar yüksek ve kemerliydi. Pencereleler ise mozaik camlıydı. Yemeğimi alırken refleks olarak gözlerim odada Jameson'ı aradı ve onun yerine başka bir Hawthorne kardeşi buldum.

Xander Hawthorne yemek masasında oturarak masaya serdiği mekanizmaya dikkatle bakıyordu. Bu aygıt, zekâ kü-

püne benziyordu ama her bir karonun döndürölüp her yöne katlanabileceğı şekilde uzatılmış hâliydi. Sanırım Xander Hawthorne'a özgüydü. Bir keresinde bana karmaşık mekanizmalar ve küçük çörekler tarafından dikkati dağılmaya en yatkın kardeş olduğunu söylemişti.

Parmağında üç karoyu ileri geri oynatmasını izlerken bu, aklıma bir şey getirmişti. Kardeşler büyükbabalarının oyunlarını oynarken Xander çoğu zaman küçük çöreklerini yaşlı adamla paylaşmak durumunda kalmıştı. *Toby hakkında hiç konuşmuşlar mıydı?* Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Xander'ın yanında oturmak için odanın diğer tarafına yürüdüm ama düşüncelerine o kadar kapılmıştı ki beni fark etmedi. Karoları ileri geri oynatıp durdu.

“Xander?”

Bana dönüp gözlerini kırıştırdı. “Avery! Ne kadar hoş ama pek de beklenmedik bir sürpriz bu!” Sağ eli aygıtın en uzak köşesinde duran not defterine uzandı. Hızlıca çarparak kapattı.

Bundan Xander Hawthorne'un bir işler çevirdiğini anladım. Ama ben de bir şeyler çeviriyordum zaten. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Duruma göre değişir,” diye cevap verdi Xander. “O pastane ürünlerini paylaşmayı düşünüyor musun?”

Tepsimdeki kruvasan ve kurabiyeye baktıktan sonra ikincisini ona uzattım. “Dayın Toby hakkında ne biliyorsun?”

“Neden bilmek istiyorsun?” Xander kurabiyeden bir ısırık alıp kaşlarını çatı. “Bunun içinde kuru üzüm mü var? Damla karamel toplarıyla kuru üzümü hangi canavar karıştırabilir?”

“Sadece merak ediyorum,” dedim.

“Merak konusunda ne derler bilirsin,” diye beni sevinçli bir şekilde uyardı Xander, kurabiyeden kocaman bir ısırık

daha alarak. “Merak öldürürmüş... Bex!” Xander yeni ısır-
dığı lokmasını yutkunurken yüzü aydınlandı.

Bakışlarını arkamda yemek tepsiyle durup her zaman-
ki gibi masallardan fırlamış bir prenses gibi duran Rebecca
Laughlin’e kadar takip ettim. Saçları yakut kadar kırmızı,
Gözleri oldukça büyüktü.

Bir günah kadar suçlu.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi Rebecca hızlıca
bakışlarını uzaklaştırdı. Bana bakmamaya çalıştığını hisse-
debiliyordum. “Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm,”
dedi Xander’a tereddütle, “şeyle...”

“Şu şeyle!” Xander öne eğilip lafını kesti.

Gözlerimi kısarak başımı en ufak Hawthorne’a ve beni
gördüğü an kapattığı not defterine çevirdim. “Ne şeyi?” diye
şüpheyle sordum.

“Gitmeliyim,” dedi arkamdan Rebecca.

“Oturup kuru üzüm hakkında şikâyet etmemi dinlemeli-
sin,” diye düzeltti Xander.

Bir an sonra Rebecca oturdu ve aramızda boş bir sandal-
ye bıraktı. Parlak yeşil gözleri bana doğru çekildi. “Avery.”
Tekrar bakışlarını yere çevirdi. “Sana bir özür borçluyum.”

Rebecca ile son konuştuğumuzda Skye Hawthorne’un
beni öldürmeye çalışmasını gizlediğini itiraf etmişti.

“Özrünü istediğimden emin değilim,” derken sesimde
keskin bir tını vardı. Entelektüel bakış açısından, Rebec-
ca’nın bütün hayatının kız kardeşinin gölgesinde yaşadığını,
Emily’nin ölümünün onu çok sarstığını, Skye’in bana karşı
sinsi planları hakkında tek kelime etmeyecek kadar ölü kar-
deşine karşı hastalıklı bir sorumluluk hissettiğini anlayabi-
liyordum. Ama daha ilkel bir açıdan bakılırsa: *Ölebilirdim.*

“Tüm bunlar için hâlâ biraz kin tutmuyorsun, değil mi?”
diye Thea Calligaris sordu, Rebecca’nın boş bıraktığı san-
dalyeye oturarak.

“Biraz kin tutmak mı?” diye tekrar ettim. Thea’yla en son bu kadar yakın olduğumda Teksas sosyetesine tanıtılmamda ölü bir kız gibi giydirilmemi sağladığını itiraf etmişti. “Akıl oyunları oynuyorsun. Ayrıca Rebecca neredeyse öldürülme me sebep olacaktı!”

“Ne söyleyebilirim ki?” Thea parmak uçlarının Rebecca’ya değmesine izin verdi. “Anlaşılması zor kızlarız.”

Bu kelimelerde ve tene dokunuşunda bir ima vardı. Rebecca önce Thea’ya, sonra ellerine baktıktan sonra parmaklarını avuç içlerine doğru kıvrıp elini kucağına koydu.

Thea gözlerini üç saniye boyunca Rebecca’nın üzerinde tuttuktan sonra bana döndü. “Ayrıca,” dedi küstahça, “bunun özel bir öğlen yemeği olacağını düşünmüştüm.”

Özel. Sadece Rebecca, Thea ve Xander. En son baktığımda Xander’ın söylemekten hoşlandığı şekilde şanssız bir aşk, sahte ilişki ve trajediyi kapsayan karmaşık sebepten dolayı birbirleriyle pek konuşmuyorlardı.

“Burada kaçırdığım şey nedir?” diye Xander’a sordum. Not defteri. Toby hakkındaki sorumu geçiştirmesi. Rebecca’nın ona yardım etmeye geldiği “şey”. Ve şimdi de Thea.

Xander kurabiyeyi ağzına tıkarak soruya cevap vermekten kendini kurtarmıştı.

“Eee?” diye ısrar ettim o çiğnerken.

“Cuma günü Emily’nin doğum günü,” dedi Rebecca bir anda. Ses tonu kısıktı ama söyledikleri odanın oksijenini emmiş gibiydi.

“Anma töreninde bağış toplanacak,” diye ekledi Thea, bana tepeden bakarak. “Xander, Rebecca ve ben bazı planları düzenlemek için bu özel öğle yemeğini ayarladık.”

Ona inandığımdan emin değildim ama her şekilde bu, kendi yoluma gitmem için bir işaretti.

BÖLÜM 6

Xander ile konuşmam başarısız geçmişti. Yangın hakkında okuduklarım kadar ilerleyebildim. *Sırada ne var?* diye düşündüm, dolabıma kadar olan uzun koridorda yürürken. *Toby'yi tanıyan biriyle mi konuşmalıyım?* Skye bariz sebepten seçenek dışıydı. Zara'ya da güvenmiyordum. Geriye kim kalmıştı? *Nash belki? Toby kaybolduğunda beş yaşlarında olmalıydı. Büyükanne. Belki de Laughlinler.* Rebecca'nın büyükanne ve büyükbabası Hawthorne arazisini yıllardır yönetiyorlardı. *Jameson kimle konuşuyordu? Bulduğu ipucu neydi?*

Bunalmış şekilde cep telefonumu çıkardım ve Max'e bir mesaj gönderdim. Aslında bir cevap beklemiyordum çünkü en iyi arkadaşım beklenmedik şekilde paraya kavuşmamdan ve gazetecilerden gelen ilgiyle beraber hayatının mahvolmasıyla teknolojik karantinadaydı. Aniden ünlü oluşumun Max'e yaptıkları konusunda taşıdığım suçluluğa rağmen ona mesaj atmak kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Burada olsaydı bana neler söyleyebileceğini hayal etmeye çalıştım ama aklıma tek gelen bir dizi küfürdü ve kendimi öldürtmemem konusundaki kesin talimatlardı.

“Haberleri gördün mü?” Dolabımın önünde durduğumda koridorun sonunda bir kızın kısık sesle sorduğunu duydum. “Babası hakkındaki?”

Dişlerimi sıkarak dedikodulara kulağımı kapattım. Dolabımı açtım ve Ricky Grambs'ın bir resmi bana bakıyordu. Bir makaleden kesilmiş olmalıydı çünkü fotoğrafın üstünde bir başlık vardı. *Sadece Kızımın Konuşmak İstiyorum.*

Öfke karnımın derinliklerinde kaynıyordu. Beleşçi babamın basınla konuşma cüreti göstermesine, birinin bu makaleyi dolabımın kapağına yapıştırmasına öfkeliydim. Şüpheli, kendini ortaya çıkaracak mı diye etrafa baktım. Heights Country Day dolapları ahşaptan yapılmıştı ve kilitleri yoktu. *Bizim gibi insanlar çalmaz*, demenin incelikli bir yoluydu. Seçkinler arasında güvenliğe ne gerek vardı?

Max'in söyleyebileceği gibi *zırvalık*. Herhangi biri dolabıma ulaşabilirdi ama holdeki kimse şu anda ifademi izlemiyordu. Resmi yırtmak için geri döndüm ve o resmi kim koyduysa dolabımın alt tarafına da kan kırmızısı renkte kâğıt parçaları bırakmıştı.

Bir tanesini elime alınca kâğıt parçaları olmadığını fark ettim. *Yorumlar*. Son üç haftada çevrimdışı kalarak, internet yorumcularının hakkımda ne söylediklerini görmezden gelerek iyi bir iş başarmıştım. *Bazı insanlara göre Sindrella olacaksın*, demişti Oren, ilk miras edindiğimde. *Diğerlerine göre ise Marie Antoinette*.

Elimdeki yorum büyük harflerle, *BİRİ BU KASINTI KALTAĞA BİR DERS VERMELİ*, yazıyordu. Burada okumayı bırakmalıydım ama yapmadım. Sonraki yorumu elime alırken ellerim biraz titriyordu. *Bu OROSPU ne zaman ölecek?* Düzinelerce daha vardı ve bazıları detaylıydı.

Bir yorumcu sanki silahın hedefindeymişim gibi yüzüme fotoşop yaparak resmimi paylaşmıştı.

“Bu kesinlikle sınırları zorlayan canı sıkılmış bir ergen,” dedi bana Oren, öğleden sonra Hawthorne Malikânesi'ne döndüğümüzde.

“Ama yorumlar...” Yutkundum, tehditlerin bazıları hâlâ beynime kazılıydı. “Gerçekler mi?”

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok,” diye beni teselli etti Oren. Ekibim bu tür şeyleri takip ediyor. Bütün tehditler kayıt altına alınıp değerlendiriliyor. Yüz tane suçlu arasından en kötü iki veya üç tanesi izlenmeye değer çıkıyor.”

Sayılara takılmamaya çalıştım. “Ne demek *izlenmek*?”

“Yanılmıyorsam,” diye soğuk ve ifadesiz bir ses söyledi, “listeden bahsediyor.”

Başımı kaldırdığımda Grayson’ı birkaç adım ötede koyu renk bir takım elbise içerisinde dururken gördüm. Çenesindeki gergin hat dışında yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

“Ne listesi?” dedim, çene hattına pek dikkat etmemeye çalışarak.

“Ona göstermek ister misin?” diye Oren’a sakince sordu Grayson. “Yoksa ben mi göstereyim?”

Hawthorne Malikânesi’nin Beyaz Saray’dan daha güvenli olduğunu duymuştum. Oren’ın adamlarını görmüştüm. Detaylı bir geçmiş araması yapmadan kimsenin araziye giremeyeceğini ve kapsamlı bir izleme sistemi olduğunu biliyordum. Ama bunu objektif şekilde bilmek ile *görmek* arasında fark vardı. Güvenlik kameralarının çoğu çevreye ve kapıya odaklanmıştı ama Hawthorne Malikânesi’nin koridorlarını tek tek gösteren birkaç tane monitör vardı.

“Eli.” Oren konuştu ve kayıtları inceleyen korumalardan bir tanesi ayağa kalktı. Yirmili yaşlarında gözüküyordu. Asker tıraşı saçı, birkaç yara izi ve gözbebeklerinin çevresinde kehribar renkte halkası olan, parlak mavi gözleri vardı. “Avery,” dedi Oren, “Eli ile tanış. En azından okuldaki dolap durumunu ben tamamen değerlendirene kadar seni okul-

da gizlice takip edecek. Ekibimizin en genci, o yüzden geri kalanımızdan daha iyi ortama uyum sağlayacaktır.”

Eli asker gibi görünüyordu. Bir koruma gibi görünüyordu. Liseme *uyum* sağlayacak biriymiş gibi görünmüyordu. “Dolabım konusunda endişeli olmadığını sanıyordum,” dedim Oren’a.

Güvenlik şefim benimle göz göze geldi. “Endişeli değilim.” Ama aynı zamanda işi şansa bırakmıyordu.

“Tam olarak,” dedi Grayson arkamdan gelerek, “dolabında ne oldu?”

Bir anlığına ona anlatmak, beni yemin ettiği şekilde korumasına izin vermek konusunda can sıkıcı bir dürtü hissettim. Ama her şey Grayson Hawthorne’un işi değildi. “Nerede bu liste?” diye sorarken ondan biraz uzaklaşarak konuyu tekrar burada olma sebebime yönlendirdim.

Oren, Eli’ye başını salladı ve genç adam bana resmen bir liste uzattı. İsimler. En üstte Ricky Grambs vardı. Kaşlarımı çattım ama listenin geri kalanına göz gezdirebilmeyi başardım. Toplamda otuz kadar isim vardı. “Kim bu insanlar?” diye boğazım sıkıştığı için kelimeleri güçlükle söyleyerek sordum.

“Sapık olmaya aday kişiler,” diye cevap verdi Oren. “Araziye girmeye teşebbüs eden kişiler. Fazla istekli hayranlar.” Gözlerini kıstı. “Skye Hawthorne.”

Bundan güvenlik şefimin Skye’ın neden Hawthorne Malikânesi’ni terk ettiğinden haberi olduğunu anlamıştım. Grayson’a sır saklayacağıma dair söz vermiştim ama burası Hawthorne Malikânesi’ydi. Burada yaşayanların çoğu kendi... veya başkalarının iyiliği için fazla akıllıydılar.

“Avery ile bana bir dakika verir misin?” Grayson, Oren’a bunu bir ricaymış gibi gösterme kibarlığında bulunmuştu. Bundan etkilenmemiş görünen Oren bana baktı ve sorgulayıcı şekilde kaşını kaldırdı. Sırf gıcıklık olsun diye Oren’ı

orada tutma isteği doğmuştu ama onun yerine güvenlik şefimi başımla onayladım. Adamlarıyla beraber yavaşça odadan ıktılar. Grayson'ın, kısmen Oren'a Skye hakkında ne anlattığım konusunda beni çapraz sorguya çekmesini bekliyordum ama yalnız kaldığımızda bunu yapmadı.

“İyi misin?” diye sordu Grayson onun yerine. “Bunun ne kadar kabullenmesi zor bir şey olduğunu anlayabiliyorum.”

“İyiyim,” diye ısrar ettim ama bu sefer ona korumasına ihtiyacım olmadığını söyleme iradesini kendimde bulamamıştım. Açıkça hayatımın geri kalanı boyunca güvenliğe ihtiyacım olacağını biliyordum ama tehditleri kâğıtlarda görmek farklı hissettirmişti.

“Büyükbabamın da bir listesi vardı,” dedi kısık sesle Grayson. “Bu işin olmazsa olmazı.”

nl olmanın mı? Zengin olmanın mı?

“Dün akşam konuştuğumuz konuya gelecek olursak,” diye lafına devam etti Grayson, sesi kısıktı, “şimdi neden peşini bırakman gerektiğini anlıyor musun?” Toby'nin ismini söylememişti. “Bu listedekilerin çoğu eğer servetini kaybedersen sana olan ilgilerini de kaybedecekler. *oğunluğu.*”

Hepsi değil. Bir anlığına Grayson'a bakarken bakışlarım yüzünde gezindi. Eğer serveti kaybedersem güvenlik ekibimi kaybedecektim. Anlamamı istediği şey buydu.

“Anlıyorum,” diye cevaplarırken gözlerimi Grayson'dan uzağa çevirdim çünkü aynı zamanda şunun da farkına varmıştım; ben zor koşullarda hayatta kalan biriydim. Kendi başımın çaresine baktım. Ondan bir şey isteme veya bekleme konusunda kendime izin veremezdim.

Arkamı dönerek güvenlik monitrlerine baktım. Görüntülerden birindeki hızlı bir hareket gözüme takıldı. *Jameson.* Neresi olduğunu tam anlayamadığım bir koridorda, kararlı ve hızlı adımlarla ilerlemesini izlediğimi belli etmemeye a-

lıştım. *Ne işler çeviriyorsun, Jameson Hawthorne?*

Yanımda olan Grayson'ın dikkati monitörde değil, bendeydi. "Avery?" Sesi neredeyse çekingen çıkmıştı. Önceki meşru varis Grayson Davenport Hawthorne'un çekingenliğe sahip olabileceğinden emin değildim.

"Ben iyiyim," dedim tekrar, bir gözümü ekranda tutarak. Hemen sonra kayıt başka bir koridoru gösterdi ve Xander'ın Jameson gibi kararlı bir şekilde yürüdüğünü gördüm. Ellerinde bir şey taşıyordu.

Balyoz mu? Neden bir...

Aklımdaki soru bir anda yarıda kesildi çünkü Xander'ın çevresini tanıdım ve birden tam olarak nereye ilerlediğini anladım. Son dolarıma bahse girerim ki Jameson da oraya gidiyordu.

BÖLÜM 7

Oğlunun ortadan kayboluşu ve öldüğü varsayıldıktan sonra Tobias Hawthorne Toby'nin odasının olduğu süite duvar ör-müştü. Bir kere görmüştüm. Kapı olduğunu varsaydığım bir şeyin önüne tuğla örülmüştü.

“Üzgünüm,” dedim Grayson’a, “gitmeliyim.” Toby ko-nusunu neden bırakmamı istediğini anlamıştım. Muhteme-len haksız değildi. *Ama yine de...*

Oradan ayrılırken Oren veya adamları peşimden takip etmemişti. Listedeki tehditler yüzeyseldi. Bu da birileri beni takip etmeden Toby'nin kanadına gidebileceğim anlamına geliyordu. Oraya vardığında Xander balyozu omzuna kaldı-rmıştı. Gözünün kenarından beni gördü. “Balyoza aldırma!”

“Ne yaptığını biliyorum,” dedim ona.

“Balyozlar ne için üretildiyse onu!” diye ciddi şekilde ce-vap verdi.

“*Biliyorum,*” dedim tekrar, kelimelerin etkisini gösterme-sini bekleyerek.

Xander, balyozun kafa kısmını yere bıraktı. Kahverengi gözleri beni dikkatle inceliyordu. “Bildiğini düşündüğün şey nedir?”

Hemen cevap vermedim. “Toby hakkındaki soruma ce-vap vermek istemediğini biliyorum. Bugün öğlen yemeğinde

Rebecca ve Thea ile bir işler çevirdiğini biliyorum.” Dikkatli bir şekilde ilerliyordum. “Dayının hayatta olduğunu biliyorum.”

Xander gözlerini kırparken inanılmaz beyni son hızda çalışıyordu. “İhtiyar mektubunda bir şey mi söyledi?”

“Hayır,” dedim. Tobias Hawthorne son bilmecenin bitiminde hepimize bir mektup bırakmıştı. “Senin mektubunda bir şey söyledi mi?”

Xander cevap vermeden önce Jameson hızlı adımlarla bize katıldı. “Parti veriyormuş gibisiniz.” Balyoza uzandı. “Başlayalım mı?”

Xander balyozu geri çekti. “Benim.”

“Balyoz mu yoksa duvarın arkasındaki mi?”

“İkisi de,” diye dişlerinin arasından söyledi, sesinde daha önce duymadığım keskin bir tını vardı. Xander, Hawthorne kardeşlerin en genç olanıydı. En az rekabetçi olanı. Büyük-babasının son oyununda yer alan kişi.

“Şimdi böyle mi oldu?” Jameson gözlerini kıstı. “Bunun uğruna güreşmek ister misin?”

Bu bana lafın gelişi söylenmiş bir soru gibi gelmemişti. “Xander, dayınla tanışıyoruz.” Güreş başlamadan önce araya girdim. “Toby ile annem öldükten hemen sonra tanıştım.” Geri kalanını anlatmak bir dakikamı bile almamıştı ve anlatmayı bitirdiğimde Xander bana biraz şaşkınlıkla bakıyordu.

“Bunu görmeliydim.”

“Neyi görmeliydin?” diye ona sordum.

“*Onların* oyunlarının sadece bir parçası olmadığını,” diye cevap verdi Xander. “Elbette değildin. İhtiyarın akli o şekilde çalışmıyor. Seni sadece *onlar* için seçmedi.”

Onlardan kastı Grayson ve Jameson’dı. *Onların* oyunu dediğini çoktan çözmüştük. “Sana da bir oyun bıraktı,” dedim yavaşça. Mantıklı gelen tek şey buydu. Nash bir keresinde

büyükbabasının oyuncu olmamı muhtemelen planlamadığı konusunda beni uyarmıştı.

Cam balerin veya bıçaktım. Bulmacanın bir parçası. Bir *alet*. Gözlerimi kısarak Xander’a baktım. “Ya bize bildiğini anlatırsın ya da bana o balyozu verirsin.”

İhtiyarın planı ne olursa olsun *kullanılmak* için burada değildim.

“Söylenecek çok bir şey yok!” diye neşeli bir şekilde açıkladı. “Yaşlı adam inatçı ve daha az yakışıklı ağabeylerimi oyunun sonuna kadar getirdiğim için beni tebrik eden mektup bıraktı. Mektubu Tobias Hawthorne olarak imzalamış ama göbek adı yoktu. Mektubu suya soktuğumda imza, ‘İkinci Tobias Hawthorne’u Bul’ yazısına dönüştü.”

Toby’yi Bul. Yaşlı adam en küçük torununa bu görevi bırakmıştı. Bıraktığı tek gerçek ipucu... muhtemelen bendim. *Tek bir taşla on iki kuş*.

“Sanırım bu sorunun cevabı ihtiyarın Toby’nin hayatta olduğunu bilip bilmediği idi,” diye mırıldandı.

Tobias Hawthorne biliyordu. Bütün vücudum açığa çıkan bu durumla titremeye başladı.

“Eğer Toby’nin en son görüldüğü yeri bilseydik,” diye derin düşüncelere daldı, “belki balyoza gerek kalmazdı. Planım odasını araştırmak ve herhangi bir ipucu çıkacak mı diye bakmaktı ama...”

Başımı iki yana salladım. “Toby’yi nasıl bulacağımı bilmiyorum. Miras açıklandıktan sonra, kim olduğunu bilmeden, Alisa’dan ona para vermesini istedim. Çoktan ortadan kaybolmuştu.”

Jameson başını yana eğdi. “İlginç.”

“Toby’nin süiti öncesinde bahsettiğin ipucu muydu?” diye ona sordum.

“Belki öyleydi,” dedi Jameson sırtarak. “Belki değildi.”

“Tartışmanızı bölmek istemesem de,” diye araya girdi Xander, “bu *benim* ipucum. Ve benim balyozum!” Omzuna doğru kaldırdı.

Duvara baktım ve ardında neler olduğunu merak ettim. “Bundan emin misin?” diye Xander’a sordum.

Derin bir nefes aldı. “Balyoz tutan herhangi birinin olacağı kadar eminim.”

BÖLÜM 8

Duvar o kadar kolay kırıldı ki kırılması niyetiyle mi örüldüğünü merak etmeden duramadım. Tobias Hawthorne koyduğu bariyerleri birilerinin yıkması için ne kadar beklemişti? Birinin sorular sorması için?

Birinin oğlunu bulması için...

Tuğla parçalarına basarken yaşlı adamın ne düşünmüş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. *Toby'yi neden kendi bulmamıştı? Neden onu eve getirmemişti?*

Uzun koridora baktım. Zemin beyaz mermer karolarla döşenmişti. Duvarlar tamamen aynalarla kaplanmıştı. Kendimi eğlence evine girmiş gibi hissettim. Tedbirli bir şekilde yavaşça koridorda ilerlerken durumu değerlendiriyordum. Bir kütüphane, oturma odası, çalışma odası ve holün sonunda en az benimki kadar büyük bir yatak odası vardı. Kıyafetler hâlâ giysi odasında asılıydı.

Devasa duşun yanındaki askıda bir havlu asılıydı.

“Burası ne kadar süre önce kapatıldı?” diye sordum ama oğlanlar başka bir odadaydılar ve bana cevap vermelerine ihtiyacım yoktu. *Yirmi yıl*. O kıyafetler Toby'nin “öldüğü” yazdan beri dolapta asılı duruyordu.

Banyodan çıktığımda Xander'ın bacaklarını battal boy bir yatağın altından çıkmış hâlde buldum. Jameson ellerini dola-

bın üzerinde gezdiriyordu. Bir tür mandal veya kol bulmuş olmalıydı çünkü bir saniye sonra dolabın üstü kapak gibi açıldı.

“Görünüşe göre Toby Dayı kaçak malların müptelasıymış,” diye yorumda bulundu Jameson. Daha iyi görebilmek için şifonyerin üzerine çıktım. Tamamen seyahat boyu içki şişelerinin dizilmiş olduğu uzun ve ince bir bölme gördüm.

“Gevşek bir yer tahtası buldum,” diye yatağın altından seslendi Xander. Tekrar ortaya çıktığında bir elinde ufak plastik poşet dolusu hap, diğerinde ise poşet dolusu toz tutuyordu.

* * *

Toby’nin kanadı gizli bölmelerle doluydu. İçi oyulmuş kitaplar, gizli bölmeli çekmeceler, giysi odasında sahte bir duvar. Giriş bölümüne yönlendiren çalışma odasındaki gizli geçit, holdeki aynaların iki taraflı olduğunu ortaya çıkarmıştı. Geçidin durduğum yerinden Jameson’ın karoları tek tek incelemek için yüzüstü mermer zemine uzandığını görebiliyordum.

Ona olması gerekenden daha uzun süre baktıktan sonra kütüphaneye döndüm. Xander ile gizli bölmeler bulabilmek için yüzlerce kitabı inceledik. On dokuz yaşındaki Toby’nin zevki karışıktı, çizgi romanlardan Yunan filozoflarına, basit kurgu romanlarından hukuk kitaplarına kadar her şey vardı. Gömme kitaplıkta kitapla dolu olmayan tek rafta yirmi santimetre uzunluğunda ve rafın arkasına monte olmuş bir saat duruyordu. Saati biraz inceledim. *Yelkovanda hareket yoktu*. Saatin ne kadar sağlam bir şekilde rafa yerleştirildiğini test etmek için uzandım.

Yerinden oynamadı.

Neredeyse öylece bırakacaktım ama içimdeki bir şey bana izin vermedi. Onun yerine saati çevirdim ve dönerek

yerinden oynamaya başladı. Saatin ön yüzü duvardan ayrıldı. İçinde dişli çarklar veya elektronik bir şey yoktu. Onun yerine kartondan yapılmış düz yuvarlak bir obje buldum. Yakından incelediğimde merkezinde çiviyle tutturulmuş iki tane eş merkezli karton halkalar olduğu açığa çıkmıştı. Her biri harflerle çevrelenmişti.

“Ev yapımı kodlama halkası.” Xander daha iyi bakabilmek için beni sıkıştırdı. Halkanın dışındaki A’nın ufak olan A ile nasıl hizalandığını görüyor musun? Her iki halkayı farklı harflerle hizalanacak şekilde çevirirsen basit bir yer değiştirme kodu ortaya çıkarır.”

Belli ki Toby Hawthorne yeğenleriyle aynı şekilde yetiştirilmişti; yaşlı adamın oyunlarını oynayarak. *Benimle oyunu oynuyordun, Harry?*

“Bir dakika.” Xander birden doğruldu. “Şunu duydun mu?”

Dinledim. Sessizlik vardı. “Neyi duydum mu?”

Xander işaretparmağını bana doğrulttu. “*Aynen öyle.*” Sonra bir anda ortadan kayboldu. Kodlama halkasını pileli eteğimin lastiğine sıkıştırıp onu takip ettim. Koridorda Jameson sessizce mermer bir karoyu yerine yerleştiriyordu.

Bir şey bulmuştu ve belli ki bunu kardeşiyle veya benimle paylaşmayı planlamamıştı.

“Aha!” dedi Xander zafer kazanmışçasına. “Çok sessiz kaldığını biliyordum.” Jameson’ın yanına hızla gitti ve yanına çömelerek onun demin yerine oturttuğu karoya bastırdı. Bir tıkırtıyla beraber karo sanki yaylı gibi yerinden çıkmıştı.

Bana göz kırpan Jameson’a sert bir bakış atıp Xander’in yanında diz çöktüm. Karonun altında metal bir bölme vardı. Boştu ama altında metale kazılmış bir yazı gördüm.

Bir şiir.

“*Kızmıştım bir dostuma,*” diye yüksek sesle okudum. “*Açıldım ona, kızgınlığım geçti.*” Bakışlarımı kaldırdım.

Jameson çoktan ayağa kalkmış ve yürüyerek uzaklaşıyordu ama Xander'ın bakışları ben okumaya dönerken yazıya kilitlenmişti. “*Bir hasmıma kızdım. Söyleyemedim, kızgınlığım aştı beni.*”

Kelimeler onları söyledikten birkaç saniye boyunca havada asılı kalmış gibiydi. Xander hızla telefonunu çıkardı. “William Blake,” dedi bir an sonra.

“Kim?” diye sordum. Geri dönüp bize doğru hızla ilerleyen Jameson’a baktım. Çoktan kaçtığını düşünmüştüm ama aslında hareket ederken odaklanarak düşünüyordu.

“William Blake,” diye tekrar etti Jameson, kelimeleri ve hızlı adımları işaretleyen neredeyse dengesiz bir enerji vardı. “On sekizinci yüzyıl şairi ve Zara Teyzemin en sevdiklerinden bir tanesi.”

“Ve belli ki Toby’nin de,” diye ekledi Xander.

Kazınmış yazıya baktım. Öfke kelimesi aklıma girdi. Toby’nin odasında bulduğumuz alkol ve uyuşturucuları düşündüm. Hawthorne Adası’ndaki yangını ve basının Toby’yi seçkin genç bir adam olarak övmesini düşündüm.

“Bir şey konusunda öfkeliydi,” dedim. Aklım hızla çalışıyordu. “Söyleyemediği bir şey konusunda?”

“Belki,” diye dalgın şekilde cevap verdi Jameson. “Belki de değildi.”

Xander bana telefonunu uzattı. “İşte şiirin tamamı.”

William Blake’ten “Zehirli Ağaç”ı okudum.

“Sözün özü,” diye özetledi Xander, “yazarın gizlediği öfkesi bir ağaç hâline gelmiş, ağaç meyve vermiş, meyve zehirliymiş ve düşman olduklarından haberi bile olmayan hasmı meyveyi yemiş. Bütün mesele bir cesetle bitmiş. Oldukça ilgi çekici.”

Bir ceset. Aklım istemsizce Hawthorne Adası’nda bulunan üç cesede gitti. Toby o yaz ne kadar öfkeliydi?

Birden varsayımlarda bulunma, diye kendime söyledim. Bu şiirin ne anlama geldiğini bilmiyordum, on dokuz yaşında birinin bu kelimeleri gizli bir bölmeye neden kazıdığına dair fikrim yoktu. Bunun Toby'nin yerine ihtiyarın işi olup olmadığını bilmiyordum. Belki Tobias Hawthorne, oğlunun kaybolmasıyla beraber bunu kapıya duvar örmeden önce yapmıştı.

“Siz çocuklar burada ne halt ediyorsunuz?” Bu soru sanki birinin boğazından güçlükle söküp atılmış gibi söylenmişti. Kafamı kapının girişine doğru hızla çevirdim. Bay Laughlin kırılmış tuğlaların diğer tarafında öylece duruyordu. Yorgun, yaşlı ve neredeyse *incinmiş* görünüyordu.

“Sadece bulduğumuz her şeyi yerine koyuyoruz,” dedi Xander neşeyle. “Tam da...”

Kâhya lafını bitirmesine izin vermedi. Tuğla duvardaki açıklıktan içeri adım atıp parmağıyla bizi işaret etti. “*Dışarı.*”

BÖLÜM 9

O akşam yatağında uzanırken şiiri düşünerek kodlama halkasına bakıyordum. Ufak çarkı çevirip kod üstüne kod üretmesini izledim. Toby bunu tam olarak ne için kullanmıştı? Cevabı bulamamıştım ama sonunda uykum gelmişti. Ertesi sabah uyandığımda “Zehirli Ağaç” hâlâ aklımdaydı. Kızmıştım bir dostuma, / Açıldım ona, kızgınlığım geçti, / Bir hasmıma kızdım, / Söyleyemedim, kızgınlığım aştı beni.

Kapıma vurulması düşüncelerimi bölmüştü. Libby çalmıştı. Kurdelesı olan iskelet baskılı pijamaları hâlâ üzerindeydi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Sadece kalkıp okula hazırlandığından emin olmak istedim.”

Ona bir bakış attım. Libby yasal olarak vasiliğimi yaptığı süre boyunca beni okula hiç kaldırmamıştı. “Gerçekten mi?”

Tereddüt etti, işaretparmağı sol elindeki siyah ojeyle uğraşırken birden baraj açıldı. “Babamın röportaj verme niyetinde olmadığını biliyorsun, değil mi? Ave, konuştuğu insanın bir muhabir olduğundan *hiç* haberi yoktu.”

Ricky, varis olduğumun haberi basında çıktığı zamanlarda Libby ile tekrar görüşmeye başlamıştı. Eğer Libby ona

tekrar bir şans vermek istiyorsa bu onu ilgilendirirdi ama benimle arasını düzeltmek için onu aracı olarak kullanamazdı.

“Para istiyor,” dedim düz bir ses tonuyla. “Ve ben de ona vermeyeceğim.”

“Ben aptal değilim, Avery. Onu savunmuyorum da.”

Kesinlikle onu savunuyordu ama ona bunu söylemeye gönlüm el vermedi. “Okul için hazırlanmam lazım.”

Sabah rutinim, bir stilist ekibim, medya danışmanım ve bir “görünüşüm” olduğu zamanlardan öncesine göre beş kat daha uzun sürmüştü. Yüzüme sekiz farklı karışımı ve yarısı kadarını da saçıma sürdükten sonra kahvaltıya inmek söz konusu bile değildi. Geç kaldığım için şefin mutfakıyla kafamı karıştırmamak için hızlıca mutfağa muz almak için koşturdum ve fırın kapağının çarparak kapatılma sesiyle karşılanmıştım.

Bayan Laughlin doğrulup ellerini önlüğüne sildi. Açık kahverengi gözleri kısılarak bana kitlenmişti. “Herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?”

“Muz?” dedim. Yüz ifadesindeki bir şey cümle kurmamı zorlaştırmıştı. Hâlâ bir personelimin olmasına alışamamıştım. “Yani muz alabilir miyim lütfen demek istedim?”

“Kahvaltı sizin için yetersiz mi?” diye gergin bir şekilde sordu.

“Hayır,” dedim hızlıca. “Sadece geç kalıyorum ve...”

“Önemi yok.” Bayan Laughlin başka bir fırının içindekileri kontrol etti. Bana söylenene göre Laughlin ailesi yıllardır malikâneyle ilgileniyorlardı. Benim mirası almamdan pek memnun değillerdi ama her şey saat gibi işlemeye devam etmişti. “İstediginizi alın.” Bayan Laughlin hızlıca başıyla meyve kâsesini işaret etti. “Sizin gibi tipler hep öyle yapar.”

Benim gibi tipler mi? Ona karşılık verme dürtüsünü bastırdım. Belli ki yanlış bir davranışta bulunmuştum. Onun ters tarafına denk gelmek istemediğim de açıkça belliydi. “Eğer bu dün Bay Laughlin ile olanlar yüzündense...” dedim, kocasının bizi Toby’nin kanadından kovduğu ânı hatırlayarak.

“Bay Laughlin’den uzak durun.” Bayan Laughlin ellerini, bu sefer daha sert şekilde önlüğüne sildi. “Zavallı büyükanneye yaptıklarınız yeterince kötü zaten.”

Büyükanne mi? Hemen sonra sorumun cevabını aldım. Toby’nin resmini bana gösteren, oğlanların büyükannesiydi. Onu tanıdığımın farkına vardığımda yanımdaydı. “Büyükanne sana anlatmış,” dedim yavaşça. “Toby konusunu.” Grayson’ın bunun gizli kalmasının önemi hakkındaki uyarısını düşündüm.

Xander biliyordu... ve şimdi de Bayan Laughlin. Muhtemelen kocası da.

“Kendinizden utanmalısınız,” dedi Bayan Laughlin sertçe. “Yaşlı bir kadının hisleriyle böyle oynadığınız için. Ve Toby’nin kanadında yaptıklarınıza oğlanları da sürüklemek nedir? Resmen insafsızlık.”

“İnsafsızlık mı?” diye tekrar ederken o anda farkına vardım. Yalan söylediğimi düşünüyordu.

“Toby öldü,” dedi Bayan Laughlin, sesi gergindi. “Öldü ve bütün malikâne onun yasını tuttu. O oğlanı kendi çocuğum gibi sevdim.” Gözlerini kapattı. “Büyükanneye zulmettiğinizin, zavallı kadına onun *hayatta* olduğunu söylediğinizin... eşyalarına saygısızlık ettiğinizin düşüncesi...” Bayan Laughlin gözlerini açmaya zorladı. “Bu aile siz böyle şeyler uydurmadan da yeterince acı çekmedi mi?”

“Yalan söylemiyorum,” dedim, midem bulanarak. “Böyle bir şey yapmam.”

Bayan Laughlin dudaklarını büzdü. Söylemek istediğı şeyi yuttuğunu görebiliyordum. Onun yerine bana sertçe muzı uzattı. “Okula gitmelisiniz.”

BÖLÜM 10

Tam da Oren'in söylediği gibi Eli okulda yanımdan ayrılmadı. Güvenlik şefimin “uyum sağlama” sözüne rağmen koruması olan on yedi yaşındaki bir kızın gizli saklı hiçbir yanı yoktu.

Amerikan Kültürü ve Edebiyatı. Farkındalık Felsefesi. Kalkülüs. Anlam Oluşturma. Derslerde otururken sınıf arkadaşlarım gözlerini dikerek bakmadılar. Bakmamaları dikkat çekici bir şekilde daha kötü hissettirmişti. Fizik dersine gelene kadar internet yorumcularıyla ve dolap vandallıklarıyla tek başıma yüzleşme konusunda şansımı denemeye hazırdım.

“Koridorda bekleyemez misin?” diye Eli'ye sordum.

“Eğer işimden olmak istersem,” diye neşeli bir şekilde cevap verdi, “tabii.”

Bir tarafım Oren'in bütün bu önlemleri dolap olayı yüzünden mi yoksa Ricky'nin şehirde olup ses çıkarmaya başlaması yüzünden mi yaptığını merak ediyordu.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp sandalyeme birden kendimi bıraktım. Normal bir günde, NASA'ya aitmiş gibi görünen fizik laboratuvarı biraz şaşkınlığa sebep olabilirdi ama bugün aklımda başka şeyler vardı.

Ders başlamadan hemen önce Thea laboratuvar masama oturdu. Gözlerini Eli'nin üzerinde gezdirdikten sonra bana döndü ve “Fena değil,” diye mırıldandı.

Hayatım resmen magazin haberi gibiydi ama en azından Thea Calligaris yeni korumamın ateşli olduğunu düşünüyordu.

“Ne istiyorsun?” diye kısık sesle sordum.

“İstememem gereken şeyler,” diye düşüncelere daldı Thea. “Sahip olamayacağım şeyler. Ulaşamayacağım söylenen her şey.”

“Benden ne istiyorsun?” diye açıklarken ses tonumu Eli’den başkasının duyamayacağı şekilde kısık tuttum.

Ders Thea cevap vermeye tenezzül etmeden başlamıştı ve laboratuvar ödevini yapmamız için serbest bırakılana kadar tekrar konuşmadı. “Bay Çok Bilmiş, mektubunu küvete soktuğunda Rebecca ile yanındaydık,” dedi Thea neşeyle. “Yeni oyuna dair her şeyi biliyoruz.” Yüz ifadesi değişti ve bir anlığına Thea Calligaris neredeyse savunmasız görünmüştü. “Yıllardır Bex’in uyanmasını sağlayan ilk şey bu oldu.”

“Uyanması mı?” diye tekrarladım. Thea ve Rebecca’nın bir geçmişi olduğunu biliyordum. Emily’nin ölümüyle ayrıldıklarını, Rebecca’nın herkesten ve her şeyden elini eteğini çektiğini biliyordum.

Ama Thea’nın ikisini de neden umursamamı beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Onu tanımıyorsun,” dedi bana, ses tonu kısıktı. “Emily’nin ölümünün ona ne yaptığını bilmiyorsun. Eğer Xander’a bu konuda yardım etmek istiyorsa *ona* yardım edeceğim. İsmi lazım değil konusunu bildiğimizi bilmen gerektiğini düşündüm.” Toby konusunu. “Biz de içindeyiz. Ve kimseye anlatmayacağız.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordum gözlerimi kısarak.

“Tehdidin tam tersi.” Thea zarif bir şekilde omuz silkti, sanki ona güvenip güvenmediğim umurumda değilmiş gibiydi.

“Pekâlâ,” dedim. Thea, evlilik dolayısıyla Zara’nın yeğeni-ydi. Toby’nin hayatta olduğu sırrı anlatmamasına güvene-bileceğim bir sır değildi ama Xander güvenmişti, ki bu hiç mantıklı gelmiyordu çünkü Xander, Thea’dan *hoşlanmıyor-du* bile.

Daha fazla muhatap olmanın anlamsız olacağına karar vererek önce laboratuvar işlerime, sonra da dün akşam To-by’nin odasında bulduğum şeye odaklandım. *Kodlama hal-kası. Şiir.* Odada bulmamız ve şifresini çözmemiz gereken başka bir şey mi vardı?

Thea yanımda tabletini masaya koydu. Bir göz attım ve Xander’ın dün “Zehirli Ağaç” için yaptığı aynı araştırmayı yaptığının farkına vardım. Bundan Xander’ın ona ve muh-temelen Rebecca’ya tam olarak ne bulduğumuzu anlattığı varsayımında bulundum.

Onu öldüreceğim, diye düşündüm ama gözlerim The-a’nın araştırmasındaki sonuçlardan birine takıldı. *Zehirli ağacın meyvesi.*

BÖLÜM 11

Okuldan eve doğru giderken kendi araştırmamı yaptım. Zehirli ağacın meyvesi, yasadışı yollardan elde edilen kanıtların mahkemede kabul edilmediğini söyleyen yasal bir kuraldı.

“Düşünüyorum.” Jameson arabada yanımda oturuyordu. Bazı günler kurşungeçirmez SUV aracımda benimle yolculuk ediyorlardı. Diğer günler ise binmezlerdi. Xander şu anda yoktu.

“Ben her zaman düşünürüm,” diye cevap verdim.

“Ben de bu huyunu seviyorum, Varis.” Jameson’ın kelimeleri sanki bir önemi yokmuş gibi ortaya atma huyu vardı. “Bu düşünceleri paylaşmak ister misin?”

“Ve kozumu mu göstereyim?” diye karşılık verdim. “Oraya önce varıp bana ihanet edebilesin diye mi?”

Jameson gülümsedi. Yavaş, tehlikeli ve kurnaz gülümsemesi tepki çekmek için tasarlanmıştı. Hiç tepki vermedim.

Hawthorne Malikânesi’ne vardığımızda kendi kanadıma çekilmiştim ve şömine rafımdaki şamdanı kavrayıp çekmeden önce on beş dakika bekledim. Bu hareket kısı kacı bırakmıştı ve şömine taşının arkası iki elimi de altına koyup yukarı kaldırabileceğim kadar yukarı açılmıştı. Oren malikânede bir tehdit olduğunda geçidi kapatmıştı ama tehdit çözüldükten sonra kapalı kalması çok sürmemişti.

Jameson'ın beni beklediği gizli geçide adım attım. "Seninle burada buluşmak ne hoş, Varis."

"Sen," dedim ona, "dünyadaki en sinir bozucu insansın."

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Çabalıyorum işte. Toby'nin süitine mi gidiyorsun?"

Yalan söyleyebilirdim ama yalan söylediğimi anlardı ve ben de beklemek istemiyordum. "Laughlin ailesine yakalanmamaya çalış," diye ona söyledim.

"Şimdiye kadar öğrenemedin mi, Varis? Ben asla yakalanmam."

Derin bir nefes alıp tuğla yığınlarını geçerek Toby'nin çalışma odasına hızla ilerledim. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirip her rafı inceledim.

Her kitabı sadece gizli bölmeler için kontrol etmiştik.

"Bana ne aradığını söylemek ister misin?" diye sordu Jameson.

Bir gün önce Toby Hawthorne'un okuduğu kitap çeşitliliğini fark etmiştim. Çizgi romanlardan ucuz korku romanlarına kadar. Yunan mitolojisinden hukuk kitaplarına kadar. Jameson'a tek kelime etmeden hukuk kitaplarından birini raftan aldım.

Neden olduğunu anlaması Jameson'ın bir dakikasını bile almamıştı. "Zehirli ağacın meyvesi," diye arkamdan mırıldandı. "Zekice."

Benim mi yoksa Toby'nin mi hakkında konuştuğundan emin değildim.

Kitabın içindekiler kısmı beni zehirli ağacın meyvesi bölümünün girişine yönlendirmişti. Bahsi geçen sayfaya vardığımda kalbim hızla atmaya başladı. İşte buradaydı.

Belirli kelimelerdeki bazı harfler karalanmıştı. İşaretlemeler sayfalarca devam ediyordu. Arada sırada virgül veya

soru işareti gibi noktalamalar da karalanmıştı. Kalem veya kâğıdım yoktu, o yüzden harfleri titizlikle tek tek telefonuma yazarak kaydettim.

Sonuç anlamı olmayan ünlü veya ünsüz bir dizi harfti. *Şimdilik.*

“Düşünüyorsun.” Jameson durakladı. “Bir şey biliyorsun.”

İnkâr edecektim ama tek bir sebepten etmedim. “Dün kodlama halkası buldum,” diye itiraf ettim, “ama boş bir şekilde ayarlanmıştı. Kodu bilmiyorum.”

“Sayılar.” Jameson doğrudan ve heyecan verici şekilde cevap vermişti. “Sayılara ihtiyacımız var, Varis. Kodlamayı nerede buldun?”

Nefesim boğazımda düğümlendi. Geçen gün parçalara ayırdığım saatin yanına gittim. Döndürüp yüzüne baktığımda, akrep on ikiyi, yelkovan ise beşi gösteriyordu.

“Alfabenin beşinci harfi E,” dedi Jameson arkamdan. “On ikincisi ise L.”

Ona tek kelime etmeden odamdaki kodlama halkasına koştum.

BÖLÜM 12

Jameson beni takip etti. Tabii ki etmişti. Tek umursadığım oraya ilk varan olmaktı.

Süitime döndüğümde kodlama halkasını masanın çekmesinden çıkardım. Beşinci harfi dış halkayla, on ikinci harfi ise iç halkayla eşleştirdim. E ve L. Sonra Jameson arkamda, elleri etrafımdan masaya yaslanmış, vücutlarımız birbirine çok yakın şekilde mesajı çözmeye başladım.

S-I-R-L-A

İlk kelimelerin ortalarına doğru nefesim kesilmeye başlamıştı çünkü bu işe yarıyordu. *Sırlar*. Bu ilk kelimeydi. *Yalanlar*.

Yanımda duran Jameson bir kalem kaptı ama elinden kaptım. “Benim odam,” dedim ona. “Benim kalemim. Benim kodlama halkam.”

“Eğer işin teknik detaylarına girecek olursak, Varis, her şey senin. Sadece oda veya kalem değil.”

Onu görmezden geldim ve bütün mesajın şifresi çözülene kadar harflerin yerini teker teker değiştirdim. Geri dönüp boşlukları, satır sonunu ekledim ve elimde kalan şey başka bir şiirdi.

Toby Hawthorne’a ait olduğunu varsaydığım bir şiir.

*Sırlar, yalanlar,
Tek nefret ettiğim bunlar,
Ağaç zehirli,
Göremiyor musun?
Zehirledi S'yi, Z'yi ve beni.
Çaldığım kanıt,
Karanlık çukurda.
Işık her şeyi açığa çıkaracak
Ben yasal dokümanı...*

Başımı kaldırdım. Jameson hâlâ üzerine doğru eğiliyordu, yüzü bana o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Sandalyemi ona doğru ittirerek doğruldum. “Bu kadar,” dedim ona. “Burada bitiyor.”

Jameson şiiri sesli okudu. “*Sırlar, yalanlar, tek nefret ettiğim bunlar. Ağaç zehirli, göremiyor musun? Zehirledi S'yi, Z'yi ve beni.*” Durakladı. “S, Skye, Z ise Zara.”

“*Çaldığım kanıt,*” diye devam ettikten sonra durakladım. “Ne kanıtı?”

“*Karanlık çukurda,*” diye devam etti Jameson. “*Işık her şeyi açığa vuracak, ben yasal dokümanı...*” Lafına devam etmedi ve aklımın bir köşesinde bir şey çaktı.

“Bir kelime eksik,” dedim.

“Ve son kelimeyle kafiyeli.”

Bir an sonra Jameson harekete geçti, ben de öyle. Koridorlarda koşup Toby'nin terk edilmiş kanadına geri koştuk. Kapısının hemen dışında durduk. Jameson eşikten geçerken bana baktı.

Işık her şeyi açığa çıkaracak, ben yasal dokümanı...

“Duvar,” diye fısıldadı Jameson, sanki kelimeleri düşüncelerimden çekip almış gibi. Kalbinin benimkinden daha hızlı attığını düşündürtecek kadar güçlkle nefes alıyordu.

“Hangi duvar?” diye sordum, ardından onu takip ederken.

Yavaş hareketlerle Jameson üç yüz altmış derece döndü. Soruma cevap vermedi, o yüzden ben de ona başka soru sordum.

“Görünmez mürekkep?”

“Şimdi Hawthorne gibi düşünmeye başladın.” Jameson gözlerini kapattı. Neredeyse enerjiyle titrediğini görebiliyordum.

Bütün vücudum da aynısını yapıyordu. “*Işık her şeyi açığa çıkaracak.*”

Jameson’ın gözleri hızla açıldı ve yüz yüze geleceğimiz şekilde tekrar döndü. “Varis, siyah ışığa ihtiyacımız olacak.”

BÖLÜM 13

GörünüŖe göre birden fazla siyah ışığa ihtiyacımız vardı ve Hawthorne ailesinde yedi tanesine sahip tek kiŖi Xander'dı. Üçümüz Toby'nin süitini bunlarla dolaştık. Tavandaki ışıkları kapattık ve gördüklerim neredeyse dizlerimin üzerine düşmeme sebep olacaktı.

Toby yatak odasının duvarına *bir* mesaj yazmamıştı. Süitin bütün duvarlarına on binlerce kelime yazmıştı. Bütün hayatı Hawthorne Malikânesi'ndeki süitin duvarlarına kaydedilmişti. Yazmaya başladığında yedi veya sekiz yaşından büyük olamazdı.

Jameson ve Xander yanımda sessizleşirken üçümüz okumaya başladık. Toby'nin yazısının şekli bulduğumuz uyuşturucular, şifresini çözdüğümüz "Zehirli Ağaç" mesajına zıt düşüyordu. O Toby öfkeden kuduruyordu. Ama genç Toby? Daha çok Xander gibiydi. Yazdığı her şeyde dizginlenemez bir enerji vardı. Bazılarında patlamaların olduğu deneyler yapmaktan bahsediyordu. Ablalarına bayılıyordu. Bütün gününü malikânenin duvarlarında kaybolarak geçirmişti. Babasına tapıyordu.

Ne değişmişti? diye kendime sorarken hızlıca Toby'nin on ikinci, on üçüncü, on dördüncü, on beşinci yaşlarını okudum.

On altıncı yaş doğum gününden kısa bir süre sonra, tam da her şeyin değiştiği âna geldim.

Sadece şöyle yazıyordu: *Yalan söylediler.*

Toby'nin bu yalanın ne hakkında olduğunu yazması aylar, belki de yıllar almıştı. Ne keşfettiğini, neden öfkeli olduğunu. İtiraf kısmına geldiğimde vücuduma bir ağırlık çöktü.

“Avery?” Xander yaptığı şeyi bırakarak dönüp bana baktı. Jameson hâlâ hızla okuyordu. Beni taşa döndüren sırrı çoktan okumuş olmalıydı ama odağını hiç kaybetmemişti. Av peşindeydi ve vücudum sanki kendini kapatıyormuş gibi hissediyordu.

“İyi misin, Şampiyon?” diye bana sordu Xander, omzuma elini koyarak. Güçlkle hissettim.

Bir adım daha atamıyordum. Tek kelime daha okuyamazdım. Çünkü Toby Hawthorne'un bahsettiği yalan, şiirlerinde bahsettiği sırlar?

Onlar kim olduğuyla alakalıydı.

“Toby evlatlık edinmişti.” Xander'a döndüm. “Kimse bilmiyordu. Toby bilmiyordu. Ablaları da. Büyükannen hamile numarası yaptı. Toby on altı yaşına geldiğinde bunu öğrendi. Kanıtı. Ne olduğunu bilmiyorum.” Konuşmamı durduramıyordum. Yavaşlayamıyordum. “Onu gizlice evlat edindiler. Yasal olduğundan bile emin değildi.”

“Neden biri evlat edinmeyi gizli tutsun ki?” Xander'ın sesi gerçekten şaşkın çıkmıştı.

Bu güzel bir soruydu ama güçlkle algılayabiliyordum çünkü tek düşünebildiğim, eğer Toby Hawthorne biyolojik olarak Hawthorne ailesiyle bağlantılı değilse, o zaman biraz bile olsa DNA'larını paylaşmıyordu.

Ve çocuğu da paylaşamazdı.

“El yazısı...” Kelimeleri güçlkle söyledim. Duvarlardaydı ve her tarafımı çevrelemişti. Şimdi dikkatlice bakınca

çocukluğundaki kötü el yazısı değiştiği anda farkına varmam gereken bir şeyin farkına vardım.

On iki veya on üç yaşından itibaren Toby Hawthorne değişik bir tarzda yazmaya başlamıştı. Baskı ve bitişik el yazısının oldukça farklı bir karışımıydı.

Bir sırrım var, diye annemin ölmeden bir hafta öncesinde bana söylediğini duyabiliyordum. *Doğduğun gün hakkında*,

BÖLÜM 14

Gecenin geç saatlerinde Tobias Hawthorne'un masasının ardındaki devasa deri sandalyesinde otururken milyarderin imzayı vurguladığı doğum belgeme bakıyordum. İsim, babama aitti ama el yazısı Toby'nin kanadındaki duvardakilerle aynıydı.

Baskı ve bitişik el yazısının farklı bir karışımı.

Toby Hawthorne doğum belgemi imzalamıştı. Bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemezdim. Tek düşünebildiğim Ricky Grambs'tı. Yedi yaşıma geldiğimde bana zarar vermesine izin vermekten bıkmıştım ama altı yaşındayken çok güçlü olduğunu düşünüyordum. Kasabaya birden gelip beni alarak etrafta dolaştırırdı. Bana kızım diye seslenip hediye aldığı söylerdi. Ceplerini karıştırırdım ve orada ne bulursam—bir kalem, bozukluk, hediyelik şeker—o, ben de kalırdı.

Bana verdiği her bir hazinenin çöplük olduğunun farkına varmam yıllarımı almıştı.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken imzaya bakıyordum. Ricky'nin ismi vardı ama Toby'nin yazısıydı.

Doğduğun gün hakkında bir sırrım var. Annemin sesini sanki benimle odada beraber gibi net şekilde duyabiliyordum. Bir sırrım var.

Bütün hayatım boyunca oynadığımız bir oyundu. Sırlarını tahmin etmekte mükemmel iş çıkarıyordu. Ben onunkileri asla tahmin edemedim.

Şimdi tam da önümde duruyordu. Vurgulanmış şekilde, “Toby Hawthorne doğum belgemi imzaladı.” Konuşmak canımı acıtiyordu. Harry ile oynadığım bütün satranç oyunlarını hatırlamak canımı acıtiyordu.

Ricky Grambs annem öldüğünde telefon etmeye tenezzül bile etmemişti. Ama Toby? Günler içerisinde ortaya çıkmıştı. Eğer Toby evlatlıksa, eğer biyolojik olarak Hawthorne değilse o zaman Zara ile kocasının yaptığı DNA testinin hiçbir anlamı yoktu. Artık Tobias Hawthorne’un neden servetini bir yabancıya bıraktığı sorusunun en basit cevabını göz ardı etmiyordu.

Ben bir yabancı değildim.

“Harry” neden annemin ölümünden sonra beni bulmuştu? Ben altı yaşındayken, neden Teksas milyarderi New England’da bir lokantayı ziyaret etmişti? Neden Tobias Hawthorne bana servetini bırakmıştı?

Çünkü oğlu benim babamdı. Diğer her şey, doğum günüm, ismim, Hawthorne kardeşlerle beraber çözdüğümüzü düşündüğümüz bütün bilmece, tam da tünelde Jameson’ın dediği gibi yanlış yönlendirmeydi.

Olduğum yerde bir an daha duramayarak ayağa kalktım. Uzun bir süredir bir babaya ihtiyacım olmamıştı. Hiçbir şey beklememeyi öğrenmiştim. Yapabilsem canımı acıtmasını engellerdim. Ama şimdi tek düşünebildiğim: Evet, Harry ben onu köşeye sıkıştırdığımda kaşlarını çatardı ama gözlerinde bir parıltı olurdu. Bana *prenses* veya *korkunç kız* diye seslenirdi ve ben de ona ihtiyar derdim.

Titrek bir şekilde aldığım nefes boğazımda düğümlendi. Ofisi balkondan ayıran çift kanatlı kapılara doğru adım at-

tım. Hızla kapılardan dışarı çıkınca geriye doğru savruldu-
lar.

“Toby Hawthorne doğum belgemi imzaladı.” Sesim bo-
ğuk şekilde çıkmıştı ama kelimeleri yüksek sesle söylemem
gerekiyordu. İnanmak için onları duymam gerekiyordu. De-
rin bir nefes aldım ve söylediklerimi mantıklı bir sonuca var-
dırmaya çalıştım ama başaramadım.

Fiziksel olarak o kelimeleri söyleyemedim. Onları düşü-
nemiyordum bile.

Aşağıdaki havuzda bir hareket gördüm. *Grayson*. Kolları
suyu acımasız, cezalandırıcı göğüs darbeleriyle delip geçi-
yordu. Uzaktan bile kaslarının teninde gerilişini görebiliyor-
dum. Onu ne kadar uzun süre izlesem de hızı hiç değişmedi.

Kafasındaki bir şeylerden kurtulmak için mi yüzdüğünü
merak ettim. Aklındaki düşünceleri susturmak için. Onu iz-
lemenin nefes almamı hem kolaylaştırıp hem de zorlaştırma-
sının nasıl mümkün olabildiğini merak ettim.

Sonunda kendini havuzdan çıkardı. Sanki altıncı bir his
tarafından yönlendiriliyormuş gibi kafasını yukarıya çevirdi.
Bana doğru.

Gecenin ve aramızdaki mesafenin arasından ona baktım.
Bakışlarını ilk o uzaklaştırdı.

Ofise geri dönerken kendimi tekrar doğum belgeme ba-
karken buldum.

Bunu önemsiz hâle getiremiyordum. Toby’yi –Harry’yi–
önemsiz hâle getiremiyordum. Bana yalan söylemesine
rağmen. Dünyadaki en zengin aileden gelmesine rağmen
arabamda yaşamama ve *ona* kahvaltı ısmarlamama izin ver-
mesine rağmen.

O benim babam. Kelimeler ortaya çıktı. Sonunda. Acıma-
sızca. Düşünceyi aklımdan atamadım. Her şey aynı sonucu
işaret ediyordu. Kendimi yüksek sesle söylemeye zorladım.
“Toby Hawthorne benim babam.”

Neden bana söylemedi? Şimdi nerede?

Cevap istiyordum. Bu çözülmesi gereken bir gizem veya hilmecenin başka bir aşaması değildi. Bu benim için bir oyun değildi.

Artık değildi.

BÖLÜM 15

“Konuşmamız gerekiyor.” Jameson ertesi gün beni arşivlerde (kolejin *kütüphanesi*) saklanırken buldu. Şimdiye kadar Heights Country Day’in içindeyken benimle mesafesini korumuştur.

Eli dışında bizi görececek kimsede yoktu zaten.

“Kalkülüs ödevimi bitirmem gerekiyor.” Doğrudan ona bakmamaya çalıştım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmem gerekiyordu.

“Bugün E günü.*” Jameson yanıma bir sandalye çekti. “Yeterince vaktin var.”

Heights Country Day’deki modüler çizelgeleme o kadar karışıktı ki kendi programımı bile henüz ezberlememiştim. Ama görünüşe göre Jameson ezberlemişti.

“Meşgulüm,” diye ısrar ederken her zaman varlığını hissetme şeklim canımı sıkıyordu. Hissetmemi *istediği* şekilde.

Jameson sandalyesinde geriye yaslanıp iki ayağı üzerinde dengede durduktan sonra ön ayaklarının yere basmasına izin verdi ve eğilip doğrudan kulağıma fısıldadı. “Toby Hawthorne senin baban.”

* Her yıl 7 Şubat’ta e sayısı veya Euler sayısı kutlanmaktadır. Matematik, doğal bilimler ve mühendislikte önemli yeri olan sabit bir reel sayıdır. (ç.n.)

Jameson'ı takip ettim. Jameson'ın fısıltısını duymasına ihtimal olmayan Eli beni dışarıya, bahçenin karşı tarafından Sanat Merkezi'nin taşlı yollarından aşağıya takip etti. Jameson içerideki stüdyoları peş peşe hızla geçerken tabelanın Siyah Kutu Tiyatrosu olduğunu söylediği bir yerde kendimizi bulduk. Siyah duvarları, siyah zemini ve siyah tavana yerleştirilmiş sahne ışıkları olan devasa, kare boyutta bir odaydı. Jameson birkaç tane düğmeye bastı ve tavandaki ışıklar yandı. Eli kapının köşesinde yerini aldı ve ben de Jameson'ı odanın uzak köşesine kadar takip ettim.

“Arşivde söylediğim,” diye mırıldandı Jameson, “sadece bir teori.” Oda akustik için tasarlanmıştı, seslerin uzaklara ulaşmasını sağlıyordu. “Bana yanıldığımı söyle.”

Dönüp Eli'ye baktım ve cevap verirken kelimelerimi dikkatlice seçtim. “Büyükbabanın masasında gizli bir bölme buldum. Orada doğum belgemin bir kopyası vardı.”

Toby'nin ismini söylemedim. Duyacak birileri varken söyleyemezdim.

“Ve?” diye devam etmem için beni teşvik etti Jameson.

“İsim babama ait.” Sesimi Jameson'ın duyması için bir adım öne atmasını sağlayacak kadar kıstım. “İmza değildi.”

“Biliyordum.” Jameson turlamaya başladı ama çok uzağa gitmeden bana doğru döndü. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Varis?” diye sordu, yeşil gözleri parıldarken.

Biliyordum. Bir kere yüksek sesle söylemiştim. Kulağa mantıklı geliyordu, vasiyetin okunması için geldiğimden beri başıma gelenlerden çok daha mantıklıydı. “Başka açıklamalar da olabilir,” dedim boğuk bir sesle, buna inanmadığım hâlde. *Bir sırrım var.* Annem bu oyunu boşuna icat etmemişti. Bütün hayatım boyunca bana bilmediğim bir şey olduğunu söylüyordu.

Büyük bir şey.

Benimle ilgili bir şey.

“Gayet mantıklı, *Hawthorne* mantığı.” Jameson kendine hâkim olamadı. Eğer ona izin verseydim muhtemelen beni kaldırıp etrafta döndürürdü. “Tek taşla on iki kuş, Varis. Yirmi yıl önce her ne olduysa yaşlı adam, hovarda oğlunu tekrar ortama çekmek için seni kullanmaya niyetlenmiş.”

“İşe yaramış gibi görünmüyor,” dedim, kelimeler dilimde buruk bir tat bırakmıştı. Dünyadaki en büyük haberdim. Toby’nin nerede olduğunu bilmiyordum ama aynısı onun için söylenemezdi.

Eğer o benim babamsa o zaman neredeydi? Neden burada değildi?

Sanki bu düşünce onu yanıma çağırmış gibi Jameson yakınlaştı. “Hadi iddiayı sonlandıralım,” dedi usulca.

Ona bakmak için başımı hızla kaldırdım. Yüzünde bir işaret, bana neler çevirdiğini söyleyecek bir şey aradım.

“Bu çok büyük bir şey, Varis.” Eğer başka biri olsaydı, ses tonu nazik çıkardı ama tanıdığım Jameson Hawthorne nazik biri değildi. “İkimizin de artık ekstra bir motivasyona ihtiyaç duymayacağı kadar büyük bir mesele. Bunu yalnız çözemeyeceğiz.”

İkimizden bahsedişinde karşı konulmaz bir şey vardı ama bu cazibeye karşı çıktım. “Her şeyin merkezindeyim.” İçine tekrar çekilmeme izin vermek çok kolay olurdu. Gerçekten bir takım olduğumuzu hissetmek için kendime izin vermem kolay olurdu. “Bana ihtiyacın var.”

Her şey bundan ibaretti. Nazik ses tonu. *İkimiz.*

“Senin hiç kimseye ihtiyacın yok mu?” Jameson bir adım öne attı. Beynimin arkalarındaki bütün uyarı çığlıklarına rağmen bana dokunmak için uzandığında geri çekilmedim.

Son on iki saatte bütün dünyam altüst olmuştu. Bir... şeye ihtiyacım vardı. Bir mânâsı olmasına gerek yoktu. Bir

his barındırmasına gerek yoktu. “Peki,” dedim, sesim boğuk çıkmıştı, “iddiayı sonlandıralım.”

Beni o anda öpmesini, zayıflığımdan faylanmasını, beni duvara itmesini ve başımı ona doğru kaldırıp evet dememi beklemesini umuyordum. Bunu yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. *Ben de* istiyordum.

Ama onun yerine Jameson bir adım geri attı ve başını yana eğdi. “Biraz hava almaya ne dersin?”

İki dakika sonra Jameson Hawthorne ile Sanat Merkezi’nin tam *üstündeydik*. Bu sefer Eli, Jameson kapıyı kilitleyerek onu dışarıda bırakmadan önce içeride pozisyonunu alamamıştı.

Korumam çatının kapısına tıkladıktan sonra yumruklamaya başladı.

“Ben iyiyim,” diye ona bağırarak karşılık verirken Jameson’ın çatının en uç köşesine doğru yürümesini izledim. Klasik ayakkabılarının uç kısımları kenardan sarkıyordu. Rüzgâr hızlanıyordu. “Dikkatli ol,” dedim kelimenin anlamını bilmemesine rağmen.

“Ne komik biliyor musun, Varis? Büyükbabam her zaman Hawthorne erkeklerinin dokuz canlı olduğunu söylerdi.” Jameson bana döndü. “*Hawthorne erkeklerinin,*” diye tekrar etti, “*dokuz canları vardır.*” Toby’den bahsediyordu. Yaşlı adam oğlunun hayatta olduğunu biliyordu. Toby’nin dışarıda bir yerde olduğundan haberdardı. Ama Xander’a mesaj bırakana kadar ipuçları bırakmaktan fazlasını yapmamıştı.”

“II. Tobias Hawthorne’u bul,” diye kısık sesle söyledim.

Nefesimi biraz tuttuktan sonra Jameson yakınlarda bir kolonun ardında kayboldu; sentetik çim ve bir kova dolu su golf topuyla geri döndü. Kovayı yere bıraktıktan sonra

çimi yuvarlayarak açtı. Yine ortadan kaybolup bu sefer golf sopasıyla geri döndü ve kovadan bir top aldı. Topu sentetik çimin üzerine koyup atış için pozisyonunu aldı.

“Buraya,” dedi kampüsün arkasındaki tablo gibi orman görüntüsüne bakarak, “kaçış için geliyorum.” Ayakları omuz genişliğinde açılmıştı. Sopayı geriye doğru savurduktan sonra atışını yaptı. Golf topu Sanat Merkezi’nin çatısından ormana doğru süzüldü. “Senin bu durumla baş etmekte zorlandığını söylemiyorum, Varis. Canının yandığını düşündüğümü de söylemiyorum. Sadece...” Golf sopasını bana uzattı, “bazen bir şeye sertçe vurmak iyi hissettiriyor.”

İnanamayarak ona baktıktan sonra gülümsedim. “Bu kurallara aykırı bir şey olmalı.”

“Ne kuralları?” Jameson sırttı. Sopayı almak için uzanmadığımda bir top daha alıp atış için yine pozisyon aldı. “Seni Hawthorne’un ticari bir sırrına dahil etmeme izin ver, Varis. Kazanmaktan daha önemli bir kural yoktur.” Sadece bir anlığına durakladı. “Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Skye hiçbir zaman *anaç* sayılacak biri olmadı. Bizi ihtiyar yetiştirdi. Kendi kopyası hâline getirdi.” Jameson savurdu ve top süzölmeye başladı. “Xan onun aklına sahip. Grayson ağırbaşlılığına. Nash’in kurtarıcı kompleksi var. Ben ise...” Bir top daha. Bir atış daha. “Ne zaman pes etmem gerektiğini bilmiyorum.”

Jameson bana döndü ve sopayı bir kere daha bana uzattı. Skye’in bana Jameson’ı tanımlayan kelimenin “açlık” olduğunu söylemesini hatırladım.

Sopayı elinden aldım. Parmaklarım onunkilere dokundu.

“Pes etmeyen kişi benim,” diye yineledi. “Ama ihtiyarın Toby’yi bulmasını istediği kişi ise Xander.”

Eli hâlâ kapıyı yumrukluyordu. Sıkıntısına bir son vermeliyim. Jameson’a baktım. Uzaklaşıp gitmeliydim. Ama

yapmadım. Bu Jameson'ın Hawthorne olarak büyümenin nasıl bir şey olduğuna dair kendini bana açtığı en yakın andı.

Golf topu kovaasına gidip bir tanesini sentetik çimin üzerine attım. Daha önce hiç golf sopası tutmamıştım. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama tatmin edici gözüküyordu. Bazen *gerçekten* de bir şeye sertçe vurmak iyi hissettiriyordu. İlk savuruşumda topu ıskaladım.

“Başını eğ,” dedi bana Jameson. Arkama geçti ve tutuşumu düzeltirken kolları etrafıma dolanmış, beni omuzlarımdan parmak uçlarıma kadar yönlendiriyordu. Üniformam blazer ceketli olmasına rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Tekrar dene,” diye mırıldandı.

Bu sefer geri savurduğumda Jameson da savurdu. Vücutlarımız ahenkle hareket etti. Omzumun döndüğünü ve aramızdaki her bir temasla arkamda olduğunu hissettim. Sopa topa değdi ve süzülmesini izledim.

Bir duygu dalgası içimde kabardı ve bu sefer bastırmaya çalışmadım. Jameson beni buraya rahatlamam için getirmişti.

“Eğer Toby babamsa,” dedim umduğumdan daha yüksek sesle, “hayatım boyunca neredeydi?”

Jameson ile yüzleşmek için dönerken çok yakın durduğumuzun farkındaydım. “Dedenin aklının çalışma biçimini biliyorsun,” dedim ona sertçe. “Başvurduğu numaraları biliyorsun. Biz neyi gözden geçiriyoruz?”

Biz. Biz demiştim.

“Toby yıllar önce, sen doğmadan ‘öldü’.” Jameson her zaman bana cevabı biliyormuşum gibi bakıyordu. Sanki cevap *benmişim* gibi. “Hawthorne Adası’ndaki yangının üzerinden yirmi yıl geçti.”

Düşüncelerimin onunkilerle aynı yörüngede ilerlediğini hissettim. Yangının üzerinden yirmi yıl geçmişti. Tobias Hawthorne'un bütün ailesini reddedecek iradeyi gözden geçireli yirmi yıl olmuştu. Ve böylece aklıma bir fikir geldi.

“Oynadığımız son oyunda,” dedim Jameson’a, kalbim hızla atarken, “yaşlı adamın vasiyetine yerleştirilmiş ipuçları vardı.” Nabzım fırladı ve bana *hâlâ* bakış şekliyle neredeyse hiçbir ilgisi yoktu. “Ama bu ihtiyarın tek vasiyeti değildi.”

Jameson tam olarak neden bahsettiğimi biliyordu. Benim gördüğümü o da görmüştü. “Yaşlı adam göbek adını Toby’nin sözde ölümünden hemen sonra Tattersall’a çevirmişti. Ve hemen sonrasında da ailesini mirastan reddeden bir vasiyet yazdı.”

Yutkundum. “Her zaman sevdiği numaralarının olduğunu söylüyorsun. Eski vasiyetin *bu* bilmecenin bir parçası olma şansı hakkında ne düşünüyorsun?”

BÖLÜM 16

Rüzgâr saçımı savururken vasiyeti sormak için çatıdan Alisa'yı aradım.

“Bay Hawthorne’un önceki vasiyetinin özel bir kopyasının olduğundan haberim yok ama McNamara, Ortega ve Jones’un dosyada bakabileceğin orijinal bir dokümanı kesinlikle vardır.”

Alisa’nın “özel” derken neyi kastettiğini biliyordum ama Kırmızı Vasiyet’e muadil bir vasiyetname olmaması yolun sonu olduğu anlamına gelmiyordu. Henüz değil.

“En yakın ne zaman görebilirim?” diye sorarken gözlerim hâlâ Jameson’ın üzerindeydi.

“Önce benim için iki şey yapmana ihtiyacım var.”

Kaşlarımı çattım. Kırmızı Vasiyet’i görmeyi istediğimde Alisa bunu beni stilist ekibiyle dolu bir odaya koymak için koz olarak kullanmıştı. “Yeni bir görünüş daha olmaz,” diye inledim. “Çünkü bu sahip olabileceğim en fazla yenilenmiş hâl.”

“Bugünlerde mükemmel şekilde düzgün görünüyorsun,” diye beni teselli etti. “Ama okuldan sonra Landon ile bir randevu için programını ayarlamana ihtiyacım var.”

Landon medya danışmanıydı. Marka tanımıyla ilgileniyordu ve beni basınla konuşmaya hazırlıyordu.

“Neden okuldan hemen sonra Landon ile görüşmem gerekiyor?” diye şüpheli bir şekilde sordum.

“Önümüzdeki aya kadar röportaja hazır bir hâle gelmeni istiyorum. Hikâyeyi kontrol edenlerin biz olduğumuzdan emin olmamız gerekiyor, Avery.” Alisa durakladı. “Baban değil.”

Söylemek istediğim şeyi, yani Ricky Grambs’ın babam *olmadığını* söyleyemedim. Doğum belgemdeki imza onun değildi.

“Peki,” dedim sertçe. “Başka ne var?” Alisa “iki şey” demişti.

“Aklını başına toplayıp zavallı korumanı çatıya çıkarmasını istiyorum.”

Okuldan sonra Yuvarlak Oda’da Landon ile buluştum.

“En son görüştüğümüzde sana sorulara nasıl cevap vermen gerektiğini öğretmiştim. Sorulara cevap verme sanatı biraz daha karmaşıktır. Bir grup haberciyle cevaplamak istemediğin soruları görmezden gelebilirsin. Bire bir röportajlarda, bu bir seçenek olmaktan çıkıyor.”

Medya danışmanının ne söylediğine dikkatimi veriyormuş gibi görünmeye çalıştım.

“Soruları görmezden gelmek yerine,” diye lafına devam etti Landon, havalı İngiliz aksanı belirgindi, “onları yeniden yönlendirmelisin ve bunu öyle bir şekilde yapmalısın ki insanlar söyledikleriyle yeterince ilgilensinler ve önceden belirlediğin sohbet konularından birine doğru saptığını fark etmesinler.”

“Sohbet konularım,” diye tekrarlardım ama düşüncelerim Tobias Hawthorne’un vasiyetindeydi.

Landon’ın koyu kahverengi gözlerinden pek bir şey kaçmıyordu. Bana tek bir kaşını kaldırdı ve ben de kendimi odaklanmaya zorladım.

“Harika,” diye bildirdi. “İlk belirlemen gereken şey, insanların her bir röportajdan ne almalarını istediğin. Bunu yapmak için kişisel bir tema oluşturmalısın, tam olarak altı tane sohbet konusu ve seni insancıl göstermek ve alabileceğin her türde soruyu sohbet konularından birine yönlendirmek için en az iki düzine kişisel anekdotların olması gerekiyor.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye kuru bir ses tonuyla sordum.

Landon ses tonlamamı görmezden geldi. “Tam olarak değil. Aynı zamanda ‘hayır’ sorularını tanımlamayı öğrenmen gerekiyor.”

Bunu yapabilirdim. Ufak ünlü bir varis olabilirdim. Gözlerimi devirmeme engel olabilirdim. “‘Hayır’ soruları nelerdir?”

“Tek kelimeyle cevap verdiğin ve genellikle cevabı *hayır* olan sorulardır. Eğer soruyu sohbet noktasına çeviremezsen veya çok konuşmak seni suçlu gibi gösterirse o zaman röportajı yapanın gözüne bakıp savunmacı gibi görünmeden ona tek kelimelik cevaplar ver. *Hayır. Evet. Bazen.*”

Kelimeleri söyleyiş şekli çok içtendi ve ona henüz bir soru bile sorulmamıştı.

“Suçlu hissetmemi gerektirecek bir şeyim yok,” diye belirttim. “Yanlış bir şey yapmadım.”

“Bu,” dedi düz bir ses tonuyla, “tam da seni suçlu gösterecek türde bir şey.”

Landon bana ev ödevi verdi ve seansımızdan Alisa’nın anlaşmamızın ona düşen kısmını yaptırmaya kararlı bir şekilde ayrıldım. Bir saat sonra Oren, Alisa, Jameson ve ben; McNamara, Ortega ve Jones Hukuk Bürosu’na doğru yol almıştık.

Şansıma, arabaya bindiğimizde Xander önde oturuyordu. “Geleceğimizi ona mı söyledin?” diye sordum Jameson’a, SUV’ye binerken.

“Söylememe gerek yoktu,” diye bana mırıldanarak cevap verirken gözleri kısıldı. “O bir Hawthorne.” Sesini Xander’ın duyacağı kadar yükseltti. “Ve üzerine dinleyici yerleştirmemiş olsa iyi eder.”

Gözetleme teknolojisinin bir olasılık bile olduğu gerçeği, çocuklukları hakkında çok şey ortaya koyuyordu.

“Yasal evraklara bakmak için mükemmel bir gün,” diye neşeyle cevap verdi Xander, Jameson’ın dinleyici konusundaki yorumundan kaçınarak.

Alisa veya Oren, beşimiz binaya girip asansörde çıkarken tek kelime etmemişti. Kapılar açıldığında avukatım beni, dosyanın masanın üzerinde durduğu köşe ofise yönlendirdi. *Déjà vu.*

Alisa üçümüze Alisa bakışından attı. “Kapıyı açık bırakacağım,” diye duyurdu, kapının hemen dışında Oren’in yanında yer alarak.

Jameson eğlenen şekilde ardından seslendi. “Müşterinin ırzına geçmeyeceğim konusunda içten bir şekilde söz veririm kapıyı kapatır mısın?”

“Jameson!” diye tısladım.

Alisa, bakışına karşılık verip gözlerini devirdi. “Seni resmen bezli zamanlarından beri tanıyorum,” dedi Jameson’a. “Ve sen *her zaman* bir belaydın.”

Kapı açık kaldı.

Jameson bakışlarını bana çevirdi ve hafifçe omuz silkti. “Öyleydim, kabul ediyorum.”

Ben cevap veremedim Xander vasiyeti önce görebilmek için aramızdan atlayarak geçti. Jameson ile ona yanaştık. Hepimiz aynı anda okuduk.

Ben, Tobias Tattersall Hawthorne, bedensel ve ruhsal olarak aklım başımdayken, parasal ve fiziksel varlıklarım

dahil bütün maddi mülklerimin belirtildiği şekilde dağıtılmasına karar verdim:

Karım Alice O'Day Hawthorne'dan önce ölürsem eğer, bütün varlığım ve maddi kaynaklarımın ona geçmesini vasiyet ediyorum. Alice O'Day Hawthorne'un benden önce ölmesi durumunda, vasiyetlerimin şartları bu şekilde olacaktır:

Andrew ve Lottie Laughlin'e yıllar boyunca sadık hizmetleri için, her birine yüz bin dolar para, Teksas'taki malikânenin batı sınırında yer alan Wayback Kulübesi'nde ömürleri boyunca kirasız oturmalarını vasiyet ediyorum.

Xander parmağını cümlenin üzerine dokundurdu. “Kulağa tanıdık geliyor.”

Laughlinler konusundaki kısım Tobias Hawthorne'un en yeni vasiyetinde de belirtilmişti. İçgüdüsel bir şekilde diğer benzerlikler için vasiyeti gözden geçirdim. Bu seferkinde Oren bahsedilmemişti ama Tobias Hawthorne'un en son vasiyetinde olduğu gibi büyükanne belirtilmişti. Sonra Hawthorne kızları konusundaki bölüm geldi.

Kızım Skye Hawthorne'a pusulamı vasiyet ediyorum, umarım her zaman gerçek kuzeyi bilir. Kızım Zara'ya evlilik yüzüğümü bırakıyorum, umarım annesini sevdiğim gibi sadakatle ve kararlılıkla sever.

Söyleniş şekilleri benzerdi ama son vasiyetinde Tobias Hawthorne, kızlarına ölümüyle birikmiş olacak borçların karşılamasını vasiyet etmiş ve ayrıca tek seferlik elli bin dolarlık bir para bırakmıştı. Bu versiyonda onlara gerçekten ıvır zıvır şeylerden başka bir şey bırakmamıştı. Bu vasiyetten önce doğmuş olabilecek olan tek torun Nash'ten ise hiç bahsedilmemişti. Hawthorne ailesinin Hawthorne Malikâ-

nesi'nde yaşamaya devam edilmesine izin veren koşul yoktu. Onun yerine vasiyetin devamı çok sadeydi.

Gayrimenkullerim, parasal varlıklarım ve dünyevi mallarımın geri kalanı aksi ifade edilmedikçe satılarak aşağıda belirtilen hayır kurumları arasında eşit bir şekilde bölünecektir...

Devamındaki liste uzundu, neredeyse bir düzineydi.

Tobias Hawthorne'un vasiyetinin arkasında eşinin vasiyeti vardı, neredeyse benzer şartlar bulunuyordu. Eğer önce o ölürse her şey kocasına geçecekti. Eğer kocası ondan önce ölürse varlıkları hayır kurumlarına gidecekti, Laughlinlere, büyükanneye aynı şeyleri *bırakıp Zara ve Skye'a* hiçbir şey bırakmayacaktı.

"Anneannen de bu işin içindeymiş," dedim oğlanlara.

"Grayson doğmadan hemen önce öldü," dedi Jameson. "Herkes Toby için duyduğu üzüntünün onu öldürdüğünü söylüyor."

İhtiyar karısına oğlunun yaşadığını söylemiş miydi? Bu vasiyetin yazıldığı zamanlar gerçeği biliyor –veya en azından şüpheleniyor– muydu?

Dikkatimi dokümana çevirdim ve baştan sona yine okudum. "Bu vasiyet ile diğeri arasında sadece iki büyük farklılık var," dedim okumayı bitirince.

"Bunda sen yoksun." Xander ilkin söyledi. "Bu da zamanda yolculuk dışında mantıklı bir şeydi çünkü bu yazıldıktan üç yıl sonra doğdun."

"Ve hayır kurumları." Jameson lazer odak modundaydı. Bana veya kardeşine bir bakış bile atmamıştı. "Eğer burada bir ipucu varsa o da bu listededir."

Xander sırtıttı. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Jamie."

Jameson bunun gerçekten de ne anlama geldiğini belirten bir surat ifadesi takındı.

“Ne?” diye sordum.

Jameson abartılı bir şekilde iç çekti. “Beni boş verin. Korkunç bir şekilde canımın sıkılacağı ve muhtemelen sinirleneceğimi beklediğimde böyle gözükiyorum. Eğer bu listedeki hayır kurumlarını gözden geçirmek istiyorsak bunu yapmanın etkili bir yolu var. Uzun bir öğüde kendini hazırla, Varis.”

Tam da o anda ne hakkında konuştuğunu, ihtiyacımız olan bilgiye kimin sahip olabileceğinin farkına varmıştı. Hawthorne ailesinin hayır işleriyle yakından ilgilenmesiyle bilinen bir üyesi. Çoktan Toby’dan bahsettiğim biri. “Grayson.”

BÖLÜM 17

Hawthorne Vakfı aynı burada olduğum son seferdeki gibi görünüyordu. Duvarlar hâlâ açık gümüşü gri rengindeydi. Grayson'ın gözlerinin rengi. Kocaman siyah-beyaz fotoğraflar hâlâ odanın her yerine asılıydı. Grayson'ın eserleri.

Burası Grayson'ındı ama bu sefer Jameson ve Xander aramızda tampon görevi görmek için buradalardı.

“Eğer ‘*etkili diğerkâmlık*’ ifadesini kullanırsa,” diye beni şakacı bir ciddiyetle uyardı, “kaç.”

Kahkahamı homurtuyla bastırdım. Yakında bir kapı açılıp kapandı ve Grayson odaya hızlı adımlarla girdi. Bakışları bir anlığına benim üzerime çekildikten sonra kardeşlerine yöneldi.

“Bu onuru neye borçluyum, Jamie? Xan?”

Xander ağzını açtı ama Jameson ondan önce konuştu. “Kadim *Koy Uşkomna* ritüeline davet ediyorum.”

Xander şaşkın gözüktükten sonra neşelenmiş gibiydi.

“Bu da ne?” dedim.

Grayson gözlerini kısarak kardeşine baktıktan sonra sorumu cevapladı. “Harflerin yerini değiştir.”

Bunu yapmam üç saniyemi aldı. “Konuşmak Yok.”

“Aynen,” dedi Jameson. “Ona söylemem gerekenleri söylemeyi bitirene kadar sevgili ağabeyciğim tek kelime edemez.”

“Bir noktada eğer istersem kutsal tören *Kataplama* isteyebilirim.” Gray takım elbisesinin manşetlerinden hayali bir leke silkeledi. “Bu kuralların ben on yaşımdayken geçerliliğinin kalktığını sanıyordum.”

“Böyle bir geçerlilik kalkışını hatırlamıyorum!” diye araya girdi Xander.

Grayson’ın söylediği kelimelerin yerini aklımda değiştirdikten sonra başımı iki yana salladım. “Pataklama mı? Benimle dalga geçiyor olmalısınız.”

“Arkadaşça bir pataklama,” diye beni teselli etti Xander. “*Kardeşçe* bir pataklama.” Durakladı. “Aşağı yukarı.”

“Ee?” Jameson Grayson’a bir bakış attı.

Karşılığında Grayson takım elbisesini çıkardı ve yakındaki masaya koyarak bu ufak ritüelin ikinci kısmına hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. “Bana ne anlatmak istiyorsan seni dinliyorum, Jamie.”

“İhtiyarın Toby’nin ‘ölümünden’ sonra yazdığı vasiyeti görmeye gittik.” Jameson söylemesi gerekenleri söylemek için acele etmedi çünkü bunu yapabiliyordu. “Evet, vasiyeti görmenin kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyorum. Hayır, kötü fikirlere karşı bir itirazım yok. Uzun lafın kısası, bir hayır kurumu listesi buldum. Onlara bakıp neyin veya herhangi bir şeyin ilgini çekip çekmeyeceğini merak ediyoruz.”

Grayson kaşını kaldırdı.

“*Koy Uşkomna*’yı sonlandırana kadar konuşamaz,” diye bana söyledi Jameson. “Sessizliğin tadına biraz daha varalım.”

Grayson’ın alnında bir damar attı. “Hadi ama,” dedim Jameson’a.

Derin bir nefes verdi. “*Koy Uşkomna*’yı sonlandır.”

Grayson gömleğinin manşetlerinin düğmelerini çözmeye başladı.

“İkiniz gerçekten kavga etmeyeceksiniz, değil mi?” diye temkinli şekilde sordum. Xander’a döndüm. “Gerçekten kavga etmeyecekler, değil mi?”

“Kim bilebilir!” diye neşeyle cevap verdi Xander. “Ama belki de işlerin çirkinleşebilme ihtimaline karşı dışarıda beklemeliyiz.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” diye ısrar ettim. “Jameson, bu çok saçma.”

“İsteyen ben değilim, Varis.”

“Grayson!” dedim.

Dönüp bana baktı. “Gerçekten dışarıda beklemeni tercih ederim.”

BÖLÜM 18

“Ağabeylerin aptalın teki,” dedim Xander’a, binanın önünde ileri geri turlarken. Birkaç adım ötede duran Oren bir şekilde eğleniyormuş gibiydi.

“Sorun değil,” diye beni teselli etti Xander. “Ağabeyler böyledir.”

Bundan oldukça şüpheliydim.

Binanın içi sessizdi.

“Gelenek olarak ilk vuruş Gray’in,” diye yardımcı bir şekilde söyledi. “Genellikle çelme takar. Klasik! Ama önce Jameson’ın etrafında dönecektir. Aslında birbirlerinin etrafında dönecekler ve Gray uyarı-emir moduna girecek ki bu da Jamie’nin onunla dalga geçmesine sebep olacak. İlk yumruk atılana kadar böyle devam edecekler.”

İçeriden bir gürültü geldi. “Ve ondan sonra?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Xander sırtıttı. “Hepimizin ortalama üç siyah kuşağı var ama genellikle güreşe dönüyor. Biri diğerini yere bastırarak. Tartışma, tartışma, atışma, atışma ve voilà.”

Grayson, Toby’nin kayboluşunun iplerinin çekmenin kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü açıkça belirttiği için bu tartışmanın nasıl bir şey olduğuna dair biraz fikir sahibiydim.

“Ben içeri dönüyorum,” diye mırıldadım ama bunu yapmadan binanın kapısı açıldı.

Jameson biraz hırpalanmış şekilde öylece duruyordu. Yaralanmış görünmüyordu. Biraz terlemişti belki ama kan veya morluk yoktu. “Sanırım bir pataklama olmamış?” dedim.

Jameson sırttı. “Bunu düşünmene ne sebep oldu?” Oren’a bakış attı. “Eğer burada beklersen içeride tamamen güvende olacağına dair sana söz veriyorum. İçerisi güvenli.”

“Biliyorum.” Oren, Jameson’a tepeden baktı. “Bu bina-daki güvenliği kendim tasarladım.”

“Bize bir dakika verir misin, Oren?” diye sordum. Güvenlik şefim Jameson’ın tarafına, sonra da Xander’a sert bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı. Xander ile Jameson’ı içeri kadar takip ettik.

“Merak etme,” diye mırıldandı Jameson, Grayson belir-diğinde. “Ona nazik davrandım.”

Jameson gibi Grayson da zarar görmemiş gibi görünüyordu. Ben bakarken takım elbisesinin ceketini giydi. “İkiniz aptalsınız,” diye mırıldandım.

“Öyle bile olsa,” diye cevap verdi Grayson, “yardımımı istiyorsunuz.”

Haksız değildi. “Evet, istiyoruz.”

“Bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim, Avery.” Grayson’ın dikkati sadece benim üzerimdeydi. Çok yoğundu. İnsanların bana karşı korumacı olmalarına alışık değildim. Ama şu anda ondan istediğim veya ihtiyacım olan şey koruma değildi.

“Jameson ile sekiz yaşında çocuklar gibi güreşirken,” dedim, “sana Toby’nin evlatlık olduğunu söyledi mi?” Yutkundum ve bakışlarımı yere çevirdim çünkü sonraki kısmı söylemesi daha zordu. “Sana doğum belgemden bahsetti mi?”

“Senin neyinden?” diye hemen söyledi Xander.

Grayson bana öylece baktı. Diğer Hawthorne üyeleri gibi satır aralarını okuyabiliyordu. Toby evlatlıktı. Doğum belgemden bahsetmiştim. Odadaki herkes bu aramanın benim için neden önemli olduğunu artık biliyordu.

“İşte çektiğim bir fotoğraf.” Telefonumu Grayson’a uzattım. “Toby’nin kaybından kısa bir süre sonra büyükbabanın vasiyetinde yer alan hayır kurumları bunlar.”

Grayson telefonu parmaklarımız değmeden elimden almayı başarmıştı. Yanımda Jameson’ın bakışlarını ağabeyininkiler kadar açıkça hissedebiliyordum.

“Listede çok az sürprizler var.” Grayson telefonda başını kaldırıp okumasını izlerken beni yakalamıştı. “Bu organizasyonların çoğu Hawthorne Vakfı’ndan düzenli destek ya da tek seferlik büyük bir bağış almış kuruluşlar.”

Konuşurken gümüşü gözlerinin benim üzerimde olması yerine Grayson’ın söylediklerine dikkat vermek için kendimi zorladım. “Birkaç sürprizden bahsettin,” diye belirttim. “Hiç yok demedin.”

“Aklımda kaldığı kadarıyla tanımadığım dört organizasyon gördüğümü söyleyebilirim. Bu daha önce onlara bağış yapmadığımız anlamına gelmez...”

“Ama bu da bir başlangıçtır.” Jameson’ın sesi tanıdık bir enerjiyle titreşiyordu. Benim için tanıdıktı ve kesinlikle kardeşlerine de tanıdık gelmiş olmalıydı.

“Allport Enstitüsü,” diye çabucak söyledi. “Camden Evi. Colin’in Yolu. Ve Rockaway Saat Sosyetesı. Bunlar vakfın kayıtlarında görmediğim listedeki dört organizasyon.”

Hemen beynim Grayson’ın söylediklerini kategorileştirmeye, kelimeler ve harflerle bir kalıp bulmaya çalışarak oynamaya başladı. “Enstitü, ev, yol, saat,” diye yüksek sesle denedim.

“Saat, ev, enstitü, yol.” Jameson bu sırayla yazdı.

“Dört kelime,” diye fikirde bulundu. “Ve dört isim. Allport, Camden, Colin, Rockaway.”

Grayson ikimizin arasına girdi ve Jameson’ı geçerek yürümeye devam etti. “Üçünüzü bununla baş başa bırakıyorum,” dedi. Kapının yakınında durakladı. “Ama Jamie? Yanılıyorsun.” Sonra Grayson Latince olduğundan bayağı şüphelendiğim bir dilde bir şeyler söyledi.

Jameson’ın gözleri parıldadı ve aynı dilde karşılık verdi.

Xander’a baktım. En genç Hawthorne’un kaşları, eh, birini yaktığı için kaşı, kalktı. Belli ki aralarında söylenenleri anlamıştı ama çevirmeye gönüllü olmamıştı.

Onun yerine beni kapı girişine doğru çevirdi ve SUV dışarıda park edilmişti. “Hadi gel.”

BÖLÜM 19

Hawthorne Malikânesi'ne dönüşte Jameson, Xander ve ben telefonlarımıza gömüldük. Görevlerinin benimkiyle aynı olduğunu varsayıyordum: Grayson'ın belirlediği dört hayır kurumunu araştırmak.

Benim içime doğan gerçek hayır kurumları *olmayabilecekleri*, Tobias Hawthorne'un onları bilmecenin bir parçası olarak uydurduğuydu ama birkaç tane internet araştırması bu teoriyi hemen çürütmüştü. Allport Enstitüsü, Camden Evi, Colin'in Yolu ve Rockaway Saat Sosyetesı kâr gütmeyen kurumlar olarak kayıtlıydı. Her birinin detaylarını kontrol etmek daha fazla zaman almıştı.

Allport Enstitüsü İsviçre'de yer alan, hafıza ve demans konusunda nörobilim araştırmalarına adanmış bir araştırma tesisiydi. Çalışan sayfalarında gezinip her bir biliminsanının biyografilerini okudum. Sonra enstitünün en yeni klinik araştırması hakkında habere tıkladım. *Kısa süreli hafıza kaybı. Demans. Alzheimer. Amnezi.*

Bunun üzerine bir an düşündüm. *Bu bir ipucuydu? Ne içindi?* Camdan dışarı bakarken Jameson'ın yansımasını yakaladım. Saçı ne tarafa doğru yatması gerektiğine pek karar verememişti ve düşüncelere dalmış hâldeyken bile yüzü hareket ediyordu.

Dikkatimi sonunda telefonuma verdiğimde sıradaki arama kelime hayır kurumları hakkında değildi. Grayson'ın dernekte Jameson'a söylediklerine benzer kelimelerdi.

Est unus ex nobis. Nos defendat eius. Tam da tahmin ettiğim gibi Latinceydi. Online çeviricinin bana söylemesine göre, *o bizden biri*, demekti. *Onu koruruz.* Jameson'ın cevabı olan, *Scio, biliyorum* anlamına geliyordu. Bir araştırma daha yaparak o'nun bir *kadın* olabileceğini öğrendim.

Belki buna sinirlenmem gerekliydi. Üç hafta önce muhtemelen sinirlenirdim ama üç hafta önce beni içlerinden biri olarak görebileceklerini hayal dahi edemezdim.

Dışarıdan bakan biri yerine, onlardan biri *olabileceğimi*.

Bu düşüncenin beni ele geçirmesine izin vermeyerek listemde yer alan sonraki hayır kurumuna geçmeye kendimi zorladım. Camden Evi maddeyi kötüye kullanma ve bağımlılık için, “bütüncül insan” yaklaşımına odaklanan yatılı bir rehabilitasyon merkeziydi. İnternet sitesi bunları kanıtlıyordu. Kadro tamamen doktorlardan, terapistlerden ve diğer profesyonellerden oluşuyordu. Bahçeleri güzeldi.

Ama internet sitesi herhangi bir cevap sağlamıyordu.

İsviçre’de hafıza üzerine araştırma yapan bir enstitü. Maine’de bağımlıları tedavi eden bir tesis. Toby'nin odasında bulduğumuz hap ve tozları düşündüm. Ya Tobias Hawthorne vasiyetini ve bu dört hayır kurumunu bir şeyler anlatmak için kullanmışsa? *Belki Toby bağımlıydı. Belki de Camden Evi’nde bir hastaydı. Allport Enstitüsü’ne gelecek olursak...*

Malikânenin kapılarından geçerken bu düşüncelerimi bitirme şansım olmadı. Uzun araba yolunda ilerlerken oğlanlara gizlice bir bakış attım. Xander hâlâ telefonuna odaklanmıştı ama Jameson önüne bakıyordu. Arabadan çıktığımız an hızla uzaklaştı.

Bu konuda *beraber* çalışmamız buraya kadardı.

“Ah, bak!” dedi Xander, beni boşluğumdan dürterek. “Büyükanne orada. Merhaba büyükanne!”

Oğlanların büyükannesi Xander’a verandadan bakış attı. “Sen ne işler çeviriyorsun?” diye ona hemen sordu.

“Saçmalık ve yaramazlık,” diye ona ciddiyetle cevap verdi. “Her zamanki gibi.”

Kadın kaşlarını çattı ve Xander verandaya gidip başının tepesini öptü. Kadın onu vurarak uzaklaştırdı. “Beni yumuşatabileceğini mi sandın?”

“Ağzından yel alsın,” diye cevap versin Xander. “Seni yumuşatmama *gerek* yok. Ben senin favorinim!”

“Değilsin,” diye homurdandı. Onu bastonuyla dürttü. “Hadi yoluna devam et. Kızla konuşmak istiyorum.”

Büyükanne onunla konuşmak isteyip istemediğini sormadı. Sadece yakınlaşmamı bekledi ve dengesini sağlamak için koluma tutundu. “Benimle yürü,” diye emretti. “Bahçede.”

Salyangoz hızında sanat eseri gibi budanmış bahçede yolumuzu alırken en az beş dakika boyunca tek kelime etmedi. Seyreltilmiş çalılar heykel şeklinde budanmıştı. Çoğu soyut bir sanat eseri gibiydi ama fil şeklinde budanmış bir tane görünce yüzümdeki şaşkınlığa engel olamadım.

“Saçmalık,” diye dalga geçti büyükanne. “Hepsi.” Uzun bir süre sonra bana döndü. “Ee?”

“Ne eesi?” dedim.

“Oğlumu bulmak için ne yaptın?” Büyükannenin sert ifadesi hafifçe kayboldu ve kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

“Deniyorum,” dedim kısık sesle. “Ama Toby’nin bulunmak istediğini sanmıyorum.”

Eğer Toby Hawthorne bulunmak isteseydi, Hawthorne Malikânesi’ne son yirmi yılda herhangi bir anda dönebilirdi. *Tabii hatırlıyorsa*. Bu düşünce birden aklıma gelmişti.

Allport Enstitüsü hafıza araştırmaları, Alzheimer, demans ve hafıza kaybı üzerine araştırmalara odaklanmıştı. Ya Tobias Hawthorne'un vasiyetinde söylediği hikâye *buysa*? Ya oğlu hafızasını kaybetmişse?

Ya Harry, Toby Hawthorne olduğunu *bilmiyorsa*?

Bana yalan söylememiş olabileceği düşüncesi neredeyse dizlerimin bağını çözmüştü. Kendimi yavaşlamaya zorladım. Yeterince bilmeden bir karara varıyordum. Dört hayır kurumunun bir hikâye anlatmak için kullanıldığından emin bile değildim.

"Camden Evi'ni hiç duydun mu?" diye büyükanneye sordum. "Bir tedavi merkezi..."

"Ne olduğunu biliyorum," diye büyükanne lafımı kesti, sesi aksiydi.

Sonraki soruyu sormanın kolay bir yolu yoktu. "Kızın ve damadın Toby'yi oraya gönderdi mi?"

"O bir bağımlı değildi," diye tartıştı. "Bağımlıları bilirim. O oğlanın... sadece kafası karıştı."

Onunla kullandığı kelimeler hakkında tartışacak değildim. "Ama onu *kafa karışıklığı* için Camden Evi'ne gönderdiler mi?"

"Ayrıldığında ve döndüğünde sinirliydi." Büyükanne başını iki yana salladı. "O yaz..." Dudakları titredi. Söyleyeceği lafı bitirmedi.

"Yangının olduğu yaz mıydı?" diye yumuşak bir tonda sordum.

Büyükanne cevaplayamadan birisi arkadan gölge yapmıştı. Bay Laughlin bahçe yoluna adım attı. Elinde budama makası vardı. "Her şey yolunda mı?" Kaşlarını çattı ve Bayan Laughlin'in bana acımasız dediği aklıma geldi.

"Her şey yolunda," derken sesim gergindi.

Bay Laughlin büyükanneye baktı. "Bunu konuşmuştuk, Pearl," dedi nazik bir şekilde. "Bu sağlıklı değil." Belli ki

büyükanneye Toby'den bahsettiğimi biliyordu. Ve belli ki bana karısı gibi inanmıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Bay Laughlin bana döndü. “Malikânede birkaç tadilat yaptım.” Çenesinde bir kas gerildi. “Eski sütlerden birine. İşler tamire ihtiyaç duyunca...” Bana bir bakış attı. “İnsanların canı yanar.”

Eski sütlerden biri derken kastının *Toby'nin* süiti olduğunu anlamıştım. Kâhyanın tamirat hakkında söylediklerini, Hawthorne Malikânesi'ne gidip kontrol edene kadar anlamamıştım.

Toby'nin süiti tekrar duvar örülerek kapatılmıştı.

BÖLÜM 20

Toby'nin kanadından benim kanadıma doğru yürürken ara ara kendimi arkama bakarken buldum. Salonuma adım attığım anda Libby'nin sesini duydum. “Bu konuyu biliyor muydun?”

“Biraz daha açıklayıcı olman gerekiyor, tatlım.” Bu belli ki Nash'in sesiydi. Kız kardeşimin odasının kapısındaki silüetini görebiliyordum.

“Avukat kız arkadaşın. Bu gazeteler. Bunları biliyor muydun?”

Libby'i hiç göremiyordum, o yüzden Nash'e nasıl baktığı veya ne tür gazeteleri tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Güzelim, beni onun herhangi bir şeyi olarak adlandırmanı Alisa'nın duymasını istemezsin.”

“Bana güzelim deme.”

Bu kulağa beni ilgilendiren bir konuşmaymış gibi görünmüyordu. O yüzden odamın kapısına doğru gizlice sokulup kapımı açarak içeri sessizce girdim. Kapıyı ardından kapatarak ışıkları açtım. Rüzgâr saçımı savurdu. Döndüğümde en uzak köşedeki duvarın devasa camlarından birinin açık olduğunu gördüm. Bu camı açık bırakmamıştım. Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbimin vücudumun her noktasında atışını hissettim. Daha önce bu şekilde kâbuslar

görmüştüm: İlk başta sıradışı olan bir şey fark ederdin ve sonra...

Kan. Boğazımdaki kaslar gerildi. *Kan var.* Panik vücudumda bir adrenalini iğnesi gibi doğrudan kalbimi kaplamıştı. *Çık dışarı. Çık dışarı, çık dışarı...*

Ama hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim açık camının altında kana bulanmış beyaz çarşafa dehşetle bakmaktı. Hareket et. Hareket etmelisin, Avery. Beyaz çarşafın üzerinde bir kalp vardı.

İnsana mı aitti?

Ve kalbin içinde geçen bir bıçak. Ciğerlerim sanki kitlenmiş gibi hissediyordu. Vücudum ona kaç defa kaçmasını söylediğim hâlde dinlemiyordu. Bir bıçak vardı. Ve bir kalp. Ve....

Kısık tonda boğulurmuş gibi bir ses çıkardım. Hâlâ kaçamıyordum ama geriye doğru sendelemeyi başardım.

Çılgılık atmaya çalıştım ama hiç ses çıkmadı. Black Wood'da, beni öldürmeye çalışan birisinin karşısında olduğumdaki gibi hissettim. Buradan çıkmam gerekiyordu. Ben...

"Nefes al, evlat." Nash birden oradaydı. Omuzlarıma ellerini yerleştirdi. Eğilip yüzünü benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Nefes al ve ver. Aferin kızıma."

"Odam," diye hırıltıyla söyledim. "Odamda bir kalp var. Bir bıçak..."

Nash'in yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi. "Oren'i ara," diye yanımda beliren Libby'ye söyledi. Nash bana döndüğünde ifadesi nazikti. "Nefes al ve ver," dedi tekrar.

Hızlıca nefes aldım ve odama bakmaya çalıştım ama en büyük Hawthorne kardeş yana kayarak yüzü dışında kahrolası şeyi görmemi engelledi. Bronz tenliydi ve kirli sakalı vardı. Kendine has bir kovboy şapkası takıyordu. Bakışları sabitti.

Nefes aldım.

“Görmem gerekeni gördüm.” Oren bu kelimeleri Nash’e yönlendirdi. “İnsan değil, inek kalbi. Bıçak ise et bıçağı, buradaki mutfakta kullandıkları markanın aynısı.”

Aklım listeye gitti. Tahmini sapıklar. *Tehditler*.

“Çarşaf lar Hawthorne çarşaf ları,” diye devam etti Oren.

“İçeriden biri mi?” diye sordu Nash, çenesi gerilerek. “Çalışanlardan biri mi?”

“Muhtemelen,” diye onayladı Oren. Bana döndü. “Yakınlarda birinin canını sıktın mı?”

Toparlanmayı başarabildim. “Laughlinlerin canını sıkılmış olabilirim.” Bayan Laughlin’in bana acımasız demesini düşündüm. Kocasının insanların canının yanması konusunda beni uyarmasını.

“Laughlinlerin yaptığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Libby, gözleri kocaman açılmış hâlde.

“Hayatta olmaz.” Nash’in cevabı sertti. Oren’a baktı. “Muhtemelen çalışanlardan biri, Bay ve Bayan L’nin bir şeyler konusunda telaşlı olduğunun haberini almış ve bunu işlerin ciddiye bindiği şeklinde yorumlamış olmalı.”

Oren bunun üzerine düşündü. “Birinin burayı temizlemesini sağlar mısın?” diye Nash’e sordu.

Nash arama yaparak cevap verdi. “Mel? Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Birkaç dakika sonra gelen hizmetçiyi tanıdım. Mellie’nin Nash’e, dünya onun etrafında dönüyormuş gibi bir bakışı vardı.

“Bunu benim için halleder misin, tatlım?” diye sordu Nash, dağınıklığı göstererek.

Mellie başıyla onaylarken koyu kahverengi gözleri ona odaklanmıştı. Alisa bir kere Mellie’nin “Nash’in kurtardıklarından” olduğunu söylemişti. En büyük Hawthorne

kardeşin çalışanlardan kaçını kurtardığına veya çalışanlarından kaçının beni Nash'in mirasını çalan kötü karakter olarak gördüğüne dair bir fikrim yoktu.

“Benim adıma insanlarla konuşmana ihtiyacım var,” dedi Nash, Mellie'ye. “Açıkça belli et. Av sezonu açılmış değil. Kimin aksi şekilde veya neden böyle baktığı umurumda değil. Ellerini çeksinler. Beni anladın mı?”

Mellie elini Nash'in koluna koyup başıyla onayladı. “Elbette.”

BÖLÜM 21

“Bu işi çözene kadar malikânenin güvenlik protokolünde bazı değişimler olacak,” dedi bana Oren, herkes gittikten sonra. “Ama bu konuyu konuşmadan önce, Laughlinler hakkında konuşmalıyız. Daha doğrusu, onların *nasıl* canını sıkıldığını konuşmamız gerekiyor.”

Çok fazla açık vermeden bir cevap vermek için çabaladım. “Jameson, Xander ve ben Toby’nin süitinde takılıyorduk.”

Oren kollarını göğsünde birleştirdi. “Biliyorum. Aynı zamanda *nedenini* de biliyorum.”

Oren’in güvenlik sistemlerine erişimi vardı ve adamlarından bir tanesi o öğleden sonrasında Kara Kutu’daydı. *Eli tam olarak neye kulak misafiri olmuştu?*

Güvenlik şefim her şeyi ortaya koydu. “İkinci Tobias Hawthorne. Onun hayatta olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayatta olduğunu *biliyorum*.”

Oren uzun bir süre sessiz kaldı. “Bay Hawthorne tarafından nasıl işe alındığımı sana söyledim mi?”

Bu sorunun nereden çıktığına dair bir fikrim yoktu. “Hayır.”

“On sekiz yaşımdan otuz iki yaşına kadar askeri kariyer yaptım. Yirminci yılıma kadar kalmayı planlıyordum ama bir olay oldu.” Oren’in olay diye bahsetmesi omurgamdan

aşağı buz gibi su dökülmüş hissi verdi. “Ben hariç ekibimdeki herkes öldürüldü. Bay Hawthorne beni bir yıl sonrasında bulana kadar kötü bir hâldeydim.”

Oren’i kontrolünü kaybetmiş hâlde hayal edemiyordum. “Bunu neden bana anlatıyorsun?”

“Çünkü,” dedi Oren, “Bay Hawthorne’a hayatımı borçlu olduğumu anlamana ihtiyacım var. Bana bir amaç verdi. Beni tekrar ışığa doğru sürükledi. Ve benden en son istediği şey *senin* güvenlik ekibinin başında durmam oldu.” Oren bunu özümsemem için zaman verdi. “Seni güvende tutmam için ne yapmam gerekirse,” diye lafına devam ederken ses tonu kısıktı, “yapacağım.”

“Bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun?” diye ona sordum. “Gerçek bir tehdit? O kalbi bırakan her kimse, onun hakkında endişeli misin?”

“Oğlanlarla beraber yaptıklarınız konusunda,” diye cevap verdi, “endişeliyim. Deşerek ortaya çıkardığın hayaletler konusunda endişeliyim.”

“Toby hayatta,” dedim sert bir şekilde. “Onu tanıyordum. Sanırım o...”

“Dur,” diye emretti Oren.

Babam, diye sessizce lafımı bitirdim. “Grayson bunu sana söylediğim için beni öldürecek,” dedim. “Eğer Toby’nin hayatta olduğu ortaya çıkarsa...”

Oren cümlemi benim adıma bitirdim. “Sonuçları ölümcül olabilir.”

“Ne?” Bunu söylemeyecektim. Hem de hiç.

“Avery,” dedi Oren kısık sesle, “şu anda aile vasiyete itiraz edebilecekleri etkili bir yolun olmadığına inanıyor, Bay Hawthorne’un sana bıraktığı vasiyeti ele geçirmenin hiçbir yolu olmadığına. Zara ve Constantine senin miras alman ve hukuk firmasının dizginleri elinde tutmasını, mirasın senin

varislerine geçmesine tercih ederler. Bu da ölümünün vasiyetteki şartları sıfırlayıp bütün mirasın hayır kurumlarına gitmesine sebep olmazsa tabii. Bay Hawthorne her zaman on adım ötesini düşünürdü. Onların varlıklarını sana bağladı. Seni olabildiğince güvende tuttu. Ama eğer vasiyet korunaklı değilse? Eğer başka bir varis varsa...”

Biri beni öldürmenin buna degeceğine karar vermiş olabilir mi? Bunu yüksek sesle söylemedim.

“Bir süre ortalarda görünmemen lazım,” dedi bana Oren. “Oğlanlarla ne işler çeviriyorsan buna bir son ver.”

Son veremedim. O akşam kapımın dışına korumalar konulmuş hâlde öğleden sonrasında başladığım araştırmaya devam ettim.

Allport Enstitüsü hafıza araştırmaları merkeziydi. Camden Evi bağımlıları tedavi eden bir tesisti ve öğlen büyükanneyle konuşmama bakılırsa Toby oranın bir hastası olmuştu. Rockaway Watch Cemiyeti konusunda yeni bir araştırma bana Rockaway Watch’ın Hawthorne Adası’nın doğrudan karşısında olan ufak kıyı kasabası olduğunu söylemişti. *Kaylie Rooney, Rockaway Watch kasabasındandı.* Hepsini birleştirmem on beş dakikamı aldı ama birleştirdiğimde beynimdeki nöronlar acı verici şekilde hızlı çalışmaya başladı.

Burada bir hikâye vardı. Toby’nin sinirli ve bağımlı olmasıyla başlayan, yangını ve orada ölen gençlerin dahil olduğu bir hikâye. *Allport Enstitüsü peki?* Toby yangından sonra hafızasını mı kaybetmişti? Eve bu yüzden mi dönmemişti?

Jameson’a rakip olacak bir dikkatle Grayson’ın listesindeki son kalan hayır kurumu hakkında araştırma yaptım: Colin’in Yolu. Öncesinde varlığını onaylamıştım ama derinlemesine araştırmamıştım. Bu sefer internet sitesine göz

gezdirdim. Açılış sayfasında gördüğüm ilk şey basketbol oynayan birkaç tane ilkokul öğrencisiydi. *Hikâyemiz* yazar sekmeye tıklayıp okudum.

Colin'in Yolu beş ile on iki yaş arasındaki çocuklar için okuldan sonra güvenli bir eğlence sağlamaktadır. Colin Anders Wright'ın (sağdaki resim) anısına kurulmuştur. Bütün çocukların bir geleceği olabilmesi için Oynama, Bağışlama ve Yetiştirme işindeyiz.

İsmi hatırlamam bir ânımı almıştı. Kaylie Rooney gibi Colin Anders Wright da Hawthorne Adası'nda yirmi yıl önce ölmüştü. Colin'in ailesi onun adına bu hayır kurumunu ne kadar sonra açmıştı? Merak ettim. Colin'in Yolu'nun Tobias Hawthorne'un yirmi yıllık vasiyetinde olması için hemen ardından açılmış olmalıydı. Yangından bir ay sonraki haber makalelerinde Colin'in Yolu kelimesini araştırdım ve bir düzine makale buldum.

Yangından hemen sonra açıldı o zaman. Colin'in Yolu internet sitesine dönüp medya bölümünü karıştırdım. Ta ki ilk basın haberini bulana kadar geriye gittim. Bir çeşit basın konferansıydı.

Video için oynata bastım. Ekranda bir aile vardı. İki ufak çocuğuyla bir adamın yanında duran kadın. İlk bakışta karı koca olduklarını düşündüm ama kısa sürede kardeş oldukları açığa çıktı.

“Bu ailemizin asla toparlanamayacağı korkunç bir trajedidir. Yeğenim harika genç bir adamdı. Zeki, azimli, hırslı ama nazikti. Eğer diğerleri ondan bu şansı çalmasaydı bu dünya için ne kadar iyilikler yapabileceğini kimse bilemezdi. Eğer Colin burada olsaydı öfkemin peşini bırakmamı söylerdi. Önemli olan şeylere odaklanmamı söylerdi. O yüzden

annesi, kardeşleri ve bugün burada olamayan eşimle beraber Colin'in Yolu, yeğenimin rekabetçi ve verici ruhunu topluluğumuzdaki muhtaç çocuklara atletizm, takım işi ve aile duygusu getirmek için kanalize edecek olan bir yardım kuruluşudur.”

Adamın sesinde aklıma takılan, beni rahatsız eden bir şey vardı. Tanıdık gelen bir şey. Kamera daha yakınlaştığında gözlerini fark ettim.

Buz mavisi, neredeyse gri gözler. Konuşmasını sonlandırdığında muhabirler dikkatini çekmeye çalıştı. “Bay Grayson!”

“Bay Grayson, buraya!”

Ekranın altından kayan bir yazı geçti. Başım dönüyordu ve neredeyse bayılacakmış gibi hissederek Colin Anders Wright'in dayısının adını okudum: Sheffield Grayson.

BÖLÜM 22

Ertesi sabah Jameson bana şöminemin diğer tarafından seslendi ve şömine rafındaki şamdanı çekerek tetiği serbest bıraktım.

“Bulduğum şeyi buldun mu?” diye sordu. “Dört yardım kuruluşundan ikisinin yangın kurbanlarıyla doğrudan ilişkisi var. Hâlâ geri kalanı için parçaları birleştirmeye çalışıyorum ama bir teorim var.”

“Teorilerin arasında Toby’nin Camden Evi’nde hasta olduğu ve yangından sonra hafızasını kaybettiği de var mı?” diye sordum.

Jameson bana doğru eğildi. “Biz dâhiyiz.”

Keşfettiklerimin geri kalanını düşündüm. Sheffield Grayson’dan bahsetmemişti.

“Varis?” Jameson geri yaslanıp beni inceledi. “Ne oldu?”

Colin’in Yolu’nu hayır kurumunun adını nereden aldığı dışında araştırmadığı belliydi. Gördüğüm videoyu görmediği belliydi. Tek kelime etmeden telefonumda videoyu açtım. Ona uzattım. Jameson izlerken sonunda konuşabildim.

“Gözleri,” dedim. “Ve soyadı Grayson. Skye’ın size babalarınızın kim olduğunu hiç söylemediğini biliyorum ama hepinizin isimleri bir soyadından gelme. Sence...”

Jameson telefonu geri verdi. “Bilmenin tek yolu var.” Ya-

nımda durdu. “Normal insanlar gibi senin kapından çıkabiliriz ama Oren’in adamlarından biri dışarıda bekliyor ve güvenlik ekiplerinden birinin annemi ziyaret etmeni onaylayacağını sanmıyorum.”

Beni öldürmeye çalışan kadını ziyaret etmeye gitmek kötü bir fikirdi. Bunu biliyordum. Ama Grayson on dokuz yaşındaydı, ki bu da yirmi yıl önce anne rahmine düştüğü anlamına geliyordu, Hawthorne Adası’ndaki yangından kısa bir süre sonra. Bunun bir rastlantı olmasının olasılığı nedir? Hawthorne Malikânesi’nde rastlantı denen bir şey yoktu. Ve şu anda bu sorulara cevap verebilecek tek kişi Skye’dı.

“Oren bunu duyduğuna sevinmeyecek,” dedim Jameson’a.

Gülümsedi. “Kimse yokluğumuzu fark etmeden geri dönmüş olacağız.”

Jameson gizli geçitleri ezbere biliyordu. Devasa kapalı garaja kimseye görünmeden varmamızı sağlamıştı. Duvardaki raftan bir motosiklet aldı ve anahtarların saklı olduğu bulmaca kutusunu çözdü. Hemen sonrasında kaskını giyip ikincisini bana uzattı.

“Bana güveniyor musun, Varis?” Jameson deri bir ceket giymişti. Belalı bir görünüşü vardı. İyi anlamda.

“Birazcık bile güvenmiyorum,” diye cevapladım ama uzattığı kaskı aldım ve motosiklete bindiğinde arkasına oturdum.

BÖLÜM 23

Skye Hawthorne lüks bir otelde, benim *sahibi* olduğum bir otelde kalıyordu. Havyarın oda servisi menüsünde olduğu, odaya spa servisi veren türde bir yerdi. Skye'ın odayı nasıl ödediğine veya ödeyip ödemediğine dair bir fikrim yoktu. Hayatıma kastetmesine karşılık cezasının *bu* olması fikri sinir bozucuydu.

“Yavaş ol,” diye yanımda mırıldandı Jameson kapıya vururken. “Onunla konuşmamız gerekiyor.”

Önce konuş, diye düşündüm. *Sonrasında güvenliğin onu binadan çıkarmasını sağla.*

Skye kapıyı parmak uçlarına kadar inen ve hareket etmesiyle etrafında uçuşan kırmızı ipek bir sabahlık giyerek açtı. “Jamie.” Jameson’a gülümsedi. “Şimdiye kadar zavallı anneni ziyaret etmediğin için sana yazıklar olsun.”

Jameson bana kısa bir uyarıcı bakış attı, açıkça “Bırak ben halledeyim” diyordu.

“Ben korkunç bir evladım,” diye kabullendi Jameson, Skye'ınkiyle denk olması için cazibesini ortaya çıkardı. “Kesinlikle berbat, öldürmeye çalıştığın insanla o kadar meşguldüm ki yakalanmanın senin için ne kadar zor olduğunu düşünmeye vaktim olmadı.”

Jameson'a annesinin yaptıkları konusunda tek kelime etmemiştim ama Skye'ın başka yere taşındığını biliyordu.

Grayson'ın onu taşınmaya zorladığını ve nedenini öğrenmesi çok zamanını almamıştır.

“Ağabeyin sana ne anlattı?” diye emretti Skye, hangi ağabeyden bahsettiğini belirtmeden. “Ve ona inandın mı? Şu kıza...”

“İnanıyorum,” dedi Jameson rahatça, “Grayson'ın babasını buldum.”

Bu Skye'ın kaşını kaldırmasına sebep oldu. “Kaybolmuş muydu?” Mağdur rolünü hemen bırakmıştı.

“Sheffield Grayson.” İsmi söyleyerek Skye'ın bakışlarını üzerime çekmeye zorladım. “Yeğeni Hawthorne Adası'nda kardeşin Toby ile öldü.”

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Ve ben de bu otelden seni kovdurabileceğimi bildiğin hâlde bana yalan söylemenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum,” diye karşılık verdim. Jameson'ın bu işi halletmesine izin vermeye niyetliydim. Gerçekten. Ama işler o şekilde yürümedi.

“Sen mi?” Skye burnundan alaycı bir şekilde burnunu çekti. “Bu otel yıllardır aileme ait. Eğer böyle düşünüyorsan kendini kandırıyorsun...”

“Yönetimin seninkiler yerine yeni sahibinin hislerini daha çok önemseyeceği konusunda mı?”

“Ne kadar şirinsin.” Skye odaya geri çekildi. “Öylece orada durma,” diye arkadan seslendi. “Cereyan olmasına sebep oluyorsun.”

Jameson'a bir bakış atarak kapının eşiğinden geçtim ve kendimi Oren ve Eli ile aynı ortamda buldum. Görünüşe göre tahmin ettiğimden daha fazla yakın gözetim altındaydım.

Skye güvenlik ekibimin görüntüsü karşısında neşelenmiş görünüyordu. “Görünüşe göre partimiz var.” Uzanma

koltuğuna oturarak bacaklarını uzattı. “İşimize bakalım mı? Sizin istediğiniz bir şeye sahibim ve bu çatı katında sonsuza kadar hoş bir şekilde kalabileceğime dair birkaç güvenceye ihtiyacım var.”

Yok artık, diye düşündüm.

“Karşı teklif,” diye ben cevap veremeden Jameson araya girdi. “Eğer sorularımızın cevabına sahipsen Xander’a yaptığını anlatmayacağım.” Skye’in uzanma koltuğunun yanındaki kanepeye pat diye oturdu. “Eminim Nash olayın iç yüzünü çözmüştür. Ben kolayca çözdüm. Ama Xan? Onun tek bildiği, bunun ufak seyahatlerinden biri olduğu. Senin cinayete meyilli olmandan bahsetmek hiç hoşuma gitmez.”

“Jameson Winchester Hawthorne, ben senin annemim. Seni bu dünyaya ben getirdim.” Skye yakında bir şampanya kadehine uzandı ve yanında ikinci bir bardak olduğunu fark ettim.

Burada yalnız değildi.

“Yine de,” diye derin bir iç çekerek devam etti, “bonkör bir ruh hâlimde olduğum için sanırım bir-iki sorunuza cevap vereceğim.”

“Sheffield Grayson, Gray’in babası mı?” Jameson zaman kaybetmedi.

Skye bir yudum aldı. “Anlamı olan herhangi bir şekilde değil.”

“Biyolojik olarak,” diye ısrar etti Jameson.

“Eğer bilmen gerekiyorsa,” dedi Skye, kadehinin ucundan ona bakarak, “o zaman evet, teknik olarak Sheff, Grayson’ın babası. Ama ufak bir biyolojinin ne önemi var ki? Hepinizi yetiştiren kişi benim.”

Jameson burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Tanım gereği.”

“Sheffield Grayson’ın, oğlu olduğundan haberi var mı?” diye sordum, aklım tamamen Grayson’a, bunun onun için ne anlama geldiğine odaklanmıştı.

Nazik bir şekilde omzunu silkti. “En ufak bir fikrim yok.”

“Ona hiç söylemedin mi?” diye sordu Jameson.

“Neden söyleyeyim?”

Ona öylece baktım. “Bilerek hamile kaldın.” Nash bana bu kadarını söylemişti.

“Yastaydın,” dedi yumuşak bir tonda Jameson. “O da öyleydi.”

Yumuşak ses tonu Skye üzerinde en etkileyici şey olmuştu. “Toby ile yakındık. Sheff resmen Colin’i kendi yetiştirmişti. Bir süreliğine birbirimizi anlamıştık.”

“Bir süreliğine,” diye tekrar etti Jameson. “Ya da bir geceliğine mi?”

“Dürüst olmak gerekirse Jameson, ne önemi var ki?” Skye artık sabırsızlanmaya başlamıştı. “Sizler hiçbir şeyin eksikliğini çekmediniz. Babam size dünyaları verdi. Çalışanlar sizi şımarttı. Birbirinize ve bana sahiptir. Bu neden yeterli olmasın ki?”

“Çünkü,” dedi Jameson, sesi boğuktu, “gerçekten sana sahip değildik.”

Skye kadehini yerine bıraktı. “Geçmişini yeniden yazmaya cüret etme. Benim için nasıl olduğunu sanıyorsun? Evlat ardına evlat, her biri benim yerime babamı seçti.”

“Onlar çocuktu,” dedim.

“Hawthornelar asla çocuk olmadılar tatlım,” dedi Skye kurnazca. “Ama lütfen tartışmayı bırakalım. Biz bir aileyiz, Jamie ve aile çok önemlidir. Öyle değil mi, Avery?”

Bu soru ve söyleyiş şekline dair bir şey oldukça rahatsız ediciydi.

“Aslında,” diye lafına devam etti Skye, “bir çocuk sahibi daha olmayı düşünüyorum. Hâlâ yeterince gencim. Sağlıklıyım. Oğullarımın hepsi bana sırtını döndü. Kendime ait bir şeyi hak ediyorum, değil mi?”

Bir şey, diye düşündüm, kalbim Jameson için sızlarken, Biri değil.

“Sheffield Grayson’a oğlu olduğunu hiç söylemedin.” Konuya geri döndüm. Jameson’ı buradan ne kadar hızlı çıkarırsam o kadar iyiydi.

“Sheff kim olduğumu biliyordu,” dedi Skye. “Eğer peşini bırakmak istemeseydi bırakmazdı. Bu bir çeşit testti. Eğer takip edilecek kadar bir önemim yoksa o zaman onların benim için ne önemleri var ki?”

Onlar. Kelime seçiminin farkına vardım. Sadece *Grayson’ın* babasından bahsetmiyordu.

Skye uzanma koltuğunda geriye yaslandı. “Açıkçası Sheff’in beraber olduğumuz zamandan tam olarak çıktığını bildiğinden şüpheleniyorum.” Jameson’ın bakışlarıyla buluştu. “Bu aile o kadar seçkin ki beraber olduğum adamların oğulları olduğunu bilmemeleri için bir taşın altında filan yaşamaları lazım.”

Ona *babasının*, o her kimse, ondan haberi olduğunu söylüyordu.

“Burada işimiz bitti,” dedim ayağa kalkarak. “Hadi gel, Jameson.”

Hareket etmedi. Omzuna elimi koydum. Bir an sonra parmaklarıma dokunmak için uzandı. Ona izin verdim. Jameson Hawthorne zayıf olmaktan hoşlanmıyordu. En az benim kadar insanlara muhtaç olmaktan hoşlanmıyordu.

“Hadi gel,” dedim ona tekrar. Aradığımız şeyi almıştık: Onay.

“Biraz daha kalmayacak mısın?” diye sordu Skye. “Seni yeni arkadaşım ile tanıştırmayı çok isterim.”

“Arkadaşın,” diye tekrar etti Jameson, bakışları ikinci şampanya kadehine çekilerek.

“Ufak Varis onu tanıyor,” dedi Skye, şampanyasından bir

yudum alarak. Bu yorumun idrak edilmesini gülümseyerek, can alıcı vuruşu yapmadan önce kafa karışıklığının tam yerleşmesinin bekledi. “Baban çok *tatlı* bir adam, Avery.”

BÖLÜM 24

Skye Hawthorne ve Ricky. Skye Hawthorne, Ricky ile beraber olmuştu.

O benim babam değil. Oren ile Eli bizi Skye'ın süitinden hızla çıkarırken bu düşünceye tutundum. *Ricky Grambs benim babam değil.* Aynı zamanda “tatlı” bir adam da değildi. Skye Hawthorne havyar ve şampanyaydı, Ricky ise motel banyolarında kusulan ucuz bira. Çulsuzun tekiydi. Ama üzerimde az da olsa bir hakkı vardı.

Kusacakmış gibi hissediyordum. *Aslında, bir çocuk sahibi daha olmayı düşünüyorum,* diye Skye'ın gözlerinde milyar dolarlık ışıltıyla söylediği bu sözleri duyabiliyordum. Planı bu muydu? Üvey kardeşime hamile kalmak mı? Benim değil. Bu düşünce olması gerektiği kadar rahatlatıcı değildi çünkü Ricky'nin herhangi bir çocuğu, Libby'nin üvey kardeşi olacaktı ve Libby için her şeyi yapardım.

“Ne düşünüyordun ki?” diye çıkıştı, Oren güvenli bir şekilde asansörde tek kaldığımızda. “Seni öldürmeye çalışan kadın, eğer ölürsen mirasını alabilecek adamla yatıyor ve sen de *kendini onunla aynı odaya sokmak için* korumalarını ekiyorsun.”

Ricky'yi mirasçılarımın biri olarak asla düşünmezdim ama bir vasiyet yazmak için çok gençtim. Doğum belgemde onun ismi vardı.

“Neden bilmiyordun?” diye Oren’a çıkıştım, içimde yükselen duygu selini bastıramadan. “İkisi de senin listendeler, değil mi? Nasıl bilemezsin onların...” Konuşmayı bıraktım ve derin bir nefes alıp bırakamadım.

“Biliyordun,” diye sonuca vardı Jameson. Oren inkâr etmedi. Asansörün kapısının açıldığı an Jameson beni çekerek dışarı çıkardı. “Buradan çekip gidelim, Varis.”

Eli önünü kesmek için bir adım attı. Oren, Jameson’ın kolumdaki tutuşunu bozdu. Lobideki diğer insanların bizi fark ettiği ânı hissedebiliyordum. Beni tanıdıkları ânı.

“Okul dışında hiçbir yere gitmiyor,” dedi Oren, Jameson’a kısık sesle. Yüz ifadesi tamamıyla memnun gözüküyordu. Güvenlik şefim olay çıkarmaması gerektiğini biliyordu.

Jameson başını eğerek bana baktı. Olay çıkarmakta *üstüne yoktu*. Yeşil gözlerinde bir davet... ve bir vaat vardı. Eğer onunla gitseydim ikimizin de demin olanları unutması için bir yol bulacaktı.

Bunu istiyordum. Ama benim gibi kızlar her zaman istediklerine sahip olamazdı. Bakışlarımı yere çevirdim. “Jameson.” Ses tonum kısıktı. İnsanlar bakıyordu. Gözümün kenarından birinin telefonunu kaldırıp resmimizi çektiğini gördüm.

“Düşündüm de,” dedi Jameson abartılı şekilde, “Oren haklı. Güvenli oynamalısın, Varis.” Bana o anda attığı bakışı vücudumun her köşesinde hissettim. “Şimdilik.”

BÖLÜM 25

Eli, bütün gün yanımdan ayrılmadı. Ne zaman biraz mesafe koymaya çalışsam amber halkalı mavi gözler bana tepeden bakıyordu. Bir noktada sadece Country Day’de değil, aynı zamanda malikânede de Oren’in güvenlik protokolümü sıkılaştırdığını söyledi. Bana eşlik eden biri olmadan *hiçbir yere* gidemeyecektim.

Öğleden sonra Oren bizi almaya geldiğinde Alisa SUV’nin arka koltuğunda oturuyordu. Emniyet kemerimi taktıktan sonra ilk yaptığı bana bir tablet uzatmaktı. Ekranı baktım ve otelde çekilen fotoğrafı gördüm. Jameson’ın gözleri karanlık ve parıltıyordu. Ben ise ona muhtemelen binlerce farklı kızın Jameson Hawthorne’a bakacağı şekilde bakıyordum.

Sanki o önemliymiş gibi.

Başlıkta *Varis ile Hawthorne Ailesi Arasında Gerginlik Büyüyor* yazıyordu.

“Bu göndermek istediğimiz mesaj değildi,” dedi bana Alisa. “Çoktan hasar tespitini ayarladım. Yarın akşam Country Day’de bir bağış gecesi olacak. Hawthorne kardeşlerle beraber katılacaksın.”

Bazı ergenler evde kalma cezası alırdı. Ben ise resmi kıyafet gerektiren galalara gitme cezası alıyordum. “Peki,” dedim.

“Aynı zamanda bunu imzalamana ihtiyacım var.” Alisa bana üç sayfalık bir form uzattı. Libby ile Nash arasında geçtiğini duyduğum konuşma aklıma geldikten sonra formda kalın harflerle yazan yazıyı okudum: *Reşit Olmayan Kişinin Özgürlüğüne Kavuşması İçin Dilekçe*.

“Özgürlüğe kavuşmak mı?” dedim.

“On yedi yaşındasın. Sabit kalacak bir yerin ve maddi gelirin var. Yasal vasiinde razı olmaya niyetli ve arkanda eyaletteki en güçlü hukuk firması var. Bu konuda herhangi bir zorluk çıkmasını beklemiyoruz.”

“Libby’nin rızası var mı?” diye sordum. Kâğıtları bana vermek konusunda pek memnun gözükmüyordu.

“Oldukça ikna edici olabilirim,” dedi Alisa. “Ve Ricky’nin de ortaya çıkmasıyla, bu yapılabilecek en doğru hareket. Özgürlüğüne kavuştuğunda, mahkemede herhangi bir şeyi denemeye çalışamayacak.”

“Ve bir vasiyete imza atabileceksin,” diye ön koltuktan ekledi Oren.

Özgürlüğüme kavuştuğumda Ricky’nin ölümünden kazanacağı hiçbir şey olmayacaktı.

Alisa bana bir kalem uzattı. Formu gözden geçirirken Libby’yi düşündüm. Sonra Ricky’yi, Skye’ı düşündüm ve imzaladım.

“Harika,” diye açıkladı Alisa. “Şimdi dikkatini vermen gereken son bir mesele var.” Bana üzerinde sayı yazan ufak kare bir kâğıt verdi.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Arkadaşın Max’in yeni telefon numarası.”

Ona bakakaldım. “Ne?”

Alisa elini hafifçe omzuma koydu. “Ona bir telefon aldım.”

“Ama annesi...”

“Asla bilmeyecek,” dedi Alisa çabucak. “Bu muhtemelen beni çok kötü bir örnek yapacak ama birine ihtiyacın var. Bunu anlıyorum, Avery. Ve bunun bir Hawthorne olmasını istemezsin. Jameson ile aranızda her ne geçiyorsa...”

“Aramızda geçen hiçbir şey yok.”

Bu Alisa bakışına maruz kalmama sebep oldu. “Önce çatı, sonra otel.” Durakladı. “Arkadaşın Max’i ara. Senin için orada olmasına izin ver. Hawthornelerin değil.”

BÖLÜM 26

“Seni gidi göz kamaştırıcı kaytak.” Bir saat sonra Max telefonu resmen neşeli bir ses tonuyla açtı.

“Telefonu aldın.”

“Kaybolasıca hayatımda gördüğüm en güzel şey. Bir saniye. Suyu açmam lazım.”

Bir saniye sonra akan suyun sesini duyabiliyordum. “Gerçekten duşta değilsin, değil mi?”

“Ailemin yeni kullan at telefonumda seninle konuştuğuma kulak misafiri olmasına ihtiyacım yok,” diye cevap verdi Max. “Bu tam 007 tipinde bir olay, Ave. Ben anasına yandığım James Bond’um, anasını yandıklarım! Ve evet, duştayım. Stealth, benim adım Max.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. “Seni özledim.” Son konuşmamızı düşünerek durakladım. Max beni, arkadaşlığımızı tamamen kendi etrafıma inşa etmekle suçlamıştı. Haksız değildi. “Biliyorum hiç...”

“Yapma,” diye lafımı kesti Max. “Tamam mı?”

“Tamam.” Bir-iki saniye tereddüt ettim. “İyi... miyiz?”

“Duruma göre değişir,” diye cevap verdi Max. “Yakınlar da seni öldürmeye çalışan oldu mu?”

Vurulduktan sonra Max çekip gitmemi istedi ama Hawthorne Malikânesi’ni bırakmak, mirastan da vazgeçmek anlamına

geliyordu. Parayı almak için burada bir yıl boyunca kalmam gerektiğini Alisa net bir şekilde açıklamıştı.

“İnsanların seni öldürmeye çalışıp çalışmadığı konusundaki sessizliğin oldukça rahatsız edici.”

“Ben iyiyim,” dedim Max’e. “Sadece...”

“Sadece?”

Nereden başlamam gerektiğine karar vermeye çalıştım. “Birisi odama kahrolası bir inek kalbi bıraktı. Bıçakla beraber.”

“Avery!” Max iç çekti. “Bana hepsini anlat.”

“Özet geçmek gerekirse,” dedi Max, “ölü bir dayı? Ölü değil ve senin baban olabilir. Ateşli çocuklar aynı zamanda çok trajik, herkes seni arzuluyor ve seni öldürmeye çalışan kadın kaybolasica babanı mı beceriyor?”

Yüzümü buruşturdum. “Bu bütün her şeyi özetliyor.”

“Doğum günüm için ne isterim biliyor musun?” diye sakince sordu Max.

Max’in doğum günü. Yarındı. “Daha az drama?”

“Star Wars dünyasındaki en çok sevilen üç droidin, yeniden tasarlanmış, insan boyutundaki hâlleri,” diye düzeltti Max. “Ve biraz daha az drama.”

“Nasılsın?” diye sordum. Bu öncesinde birçok defa sormayı başaramadığım soruydu.

“Neşeli,” diye cevap verdim.

“Max.”

“İşler... yolunda.”

“Bu kulağa yalan gibi geliyor,” dedim. Max’in eski sevgilisi, benim hakkımdaki bilgileri basına satmaya çalışırken yakalanınca Max ondan ayrılmış, o da ailesine Max’in mahrem fotoğraflarını göndermişti.

Hayatı şu anda kesinlikle *yolunda* gitmiyordu.

“Bir görev gezisine çıkmayı düşünüyorum,” dedi bana Max. “Belki de uzun bir geziye.”

Max’in ailesi dindardı. Max de öyle. Onların adına yaptığı bir şey değildi ama daha önce görev gezilerinden bahsettiğini hiç duymamıştım.

Evde işler ne kadar kötü durumda? Okulda? “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

“Evet,” diye ciddiyetle cevap verdi Max. “Acınası babana başını fıçından kaldırıp fok yemesini söyleyebilirsin. Ve fikini. Fik ve fok, aynı bu sırayla.

Max’in en iyi arkadaşım olmasının bir sebebi vardı. “Başka bir şey?”

“Jameson Hawthorne’un karın kaslarının nasıl hissettirdiğini bana anlatabilirsin,” diye masumca öneride bulundu Max. “Çünkü ikinizin resmini gördüm ve psişik hislerim bana o karın kaslarıyla muhabbetin olduğunu söylüyor.”

“Hayır!” dedim. “Kesinlikle bir muhabbetim olmadı.”

“Peki neden olmadı?” diye konunun üzerine gitti Max.

“Şu anda hayatımda çok şey var.”

“Her zaman hayatında çok şey var,” dedi bana Max. “Ve sen bir şeyler istemekten hoşlanmıyorsun.” Tuhaf bir şekilde sesi ciddi geliyordu. “Gerçekten kendini korumakta çok iyisin, Avery.”

Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu. “Ne olmuş yani?”

“Artık bir milyardersin. Seni koruyan kocaman bir ekibin var. Dünyanın bütün nimetleri ayaklarının altında. Bir şeyler istemekte sorun yok.” Max suyu kapattı. “İstedikinin peşinde gitmekte sorun yok.”

“Herhangi bir şey istediğimi kim söylüyor?” diye sordum.

“Psişik hislerim,” diye cevap verdi. “Ve o fotoğraf.”

BÖLÜM 27

Eli'yi kapımın önünde görünce şaşırmadım. Kalp olayından sonra muhtemelen yakın gelecekte, evin içinde bile şahsi korumam olmasını bekleyebilirdim. Ama her nasılsa Grayson'ı, Eli'nin yanında dururken bulduğuma şaşırdım. Kravatsız, tertemiz beyaz bir gömlek ve siyah takım elbise giyyordu. Aklım kavgaya hazırlandığı sırada manşetlerini çözerkenki hâline gitti.

Eli ve Grayson arasındaki kısık sesle yapılan konuşma neyse, koridora adım attığım anda sona ermişti.

“Birinin odana kahrolası kalp bıraktığını bana söylemedin.” Grayson memnun değildi ve kimse memnun olmayan Grayson Hawthorne'dan hoşlanmıyordu. “Neden?”

Grayson'ın ses tonundan bir cevap beklediği açıkça belliydi. Grayson bir şeyler emrettiğinde genellikle dünya boyun eğdi.

“Sana ne zaman söyleyebilirdim?” diye sordum. “Olay olduğundan beri seni görmedim. Birkaç istisnalar dışında bütün hafta beni görmezden gelmekte mükemmel bir iş başardın.”

“Seni görmezden gelmiyorum,” dedi Grayson ama kelimeleri bakışlarını uzağa çevirmeden bile söyleyemiyordu.

Aklımın bir köşesinde Max'in bana bir şeyler istemekten hoşlanmadığımı söylemesini duyabiliyordum. Haklı olması can sıkıcıydı.

“Annemi görmeye gittin.” Grayson cümleyi soru olarak telaffuz etmemiştir.

Görünüşe göre sıkı bir ağzı olmayan Eli'ye kötü bir bakış attım.

“Hey,” dedi Eli, ellerini yukarı kaldırarak. “Ona ben söylemedim.”

“Oren mı?” diye Grayson’a sordum kaşlarımı çatarak. “Ya da Alisa?”

“İkisi de değil,” diye cevap verdi Grayson ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Otelde çekilen bir resmi gördüm. Kendi başıma çıkarımlar yapabilecek kapasiteye sahibim.”

Son cümlemin çok üzerine düşmemeye çalıştım ama Max’in Jameson ile benim hakkındaki *çıkartımlarını* düşünmeden edemedim. Grayson bu yüzden mi böyle davranıyordu?

Geri adım atan sensin, diye düşündüm. *İstedğin buydu.*

“Eğer Skye’dan bir şey istiyorsan,” dedi Grayson, sesi gergindi, “tek yapman gereken bana söylemekti.”

Skye’dan ne istediğimi o anda hatırladım. Neyi onayladığını. Birden başka hiçbir şeyin bir önemi yoktu.

“Bugün Jameson’ı gördün mü?” diye Grayson’a sordum, karnımdaki kaslar gerilerek. “Okulu ekti. Seni... bulmaya geldi mi?”

“Hayır.” Grayson’ın çenesi gerildi. “Neden?”

Jameson, Grayson’a babasından bahsetmemiştii ama bunu benim yapmam pek doğruymuş gibi hissettirmiyordu. “Bir şey bulduk.” Bakışlarımı yere çevirdim. “Vasiyetteki hayır kurumları hakkında.”

“Durmuyorsun.” Grayson başını iki yana salladı. Kolları yanlarında kaldı ama sağ elinin başparmağı işaretparmağının dış kısmını ovalıyordu. Ufak bir kontrol kaybı bana daha büyüğünün habercisi olabileceğini düşündürdü. “Ve...” diye devam etti. “Jameson da durmuyor.” O anda döndüğünde boynundaki ve çenesindeki damarlar gergin olduğu hâlde sesi oldukça sakindi. “Eğer bana izin verirsen kardeşimle konuşmam gerekiyor.”

BÖLÜM 28

Grayson'ı takip ettim. Eli de beni takip etti. Grayson'a hakkını vermeliyim, benden kurtulmaya çalışmaktan kısa sürede vazgeçti. Üçüncü kata, bir dizi koridorlardan geçip ufak ferforje bir merdivenden çatıya çıkana kadar onu takip etmeme izin verdi. Köşede antika bir dikiş makinesi vardı. Duvarlar örtülerle kaplıydı. Grayson bir tanesini kaldırıp emekleyerek geçilecek bir alan ortaya çıkardı.

“Odana geri dönmeni söyleseydim döner miydin?” diye sordu.

“Hayatta olmaz,” dedim.

Grayson iç çekti. “Üç metre kadar ileride bir merdiven bulacaksın.” Örtüyü kaldırıp çenesini aşağıya eğerek gözlerini ben de kalmış hâlde bekledi. Dünya Grayson Hawthorne'un iradesine boyun eğiyor olabilirdi... ama ben eğmedim.

Eli'yi arkada bırakarak dizlerim üzerimde emekleyerek ilerledim. Arkamda Grayson'ı hissedip duyabiliyordum ama merdivenden çıkana kadar tek kelime etmedi. “En tepede aşağıya çekip açılan bir kapı var. Dikkatli ol. Yapışıyor.”

Geri dönüp ona bakma dürtüme engel oldum ve kapıyı açıp yukarı tırmanmayı başarırken keskin güneş ışığı vurunca gözlerimi kırıştırdım. Bir çatı arası bekliyordum, çatıyı değil.

Etrafa bakarak Hawthorne Malikânesi'nin büyük çatı hatlarının arasındaki ufak, üç metrekare düz alana çıktım. Jameson çatıya yaslanırken yüzünü sanki güneşleniyormuş gibi gökyüzüne çevirmişti.

Elinde bir bıçak vardı.

“Onu sakladın mı?” Grayson arkamdan çatıya çıktı.

Gözleri kapalı olan Jameson bıçağı elinde döndürdü. Bıçağın kabzası ikiye ayrıldı ve içindeki bölmeyi ortaya çıkardı. “Boş.” Jameson gözlerini açıp bölmeyi kapattı. “Bu sefer.”

Grayson'ın ağzı sert bir çizgi hâlini aldı. “Seni davet edi...”

“Hayır,” diye sertçe söyledim. “Yine olmaz. Kimse bir şeye davet etmiyor!”

Jameson bakışlarımı yakaladı. Yeşil gözleri sulanmış ve kararmıştı. “Ona söyledin mi?” diye bana sordu.

“Bana ne söyledi mi?” diye sertçe araya girdi Grayson.

“Eh, bu her şeyi cevaplıyor.” Jameson kendini ittirerek oturur pozisyona geldi. “Varis, sırları ortaya dökmeden önce bana bir uçak sözü vermene ihtiyacım var.”

“Bir uçak mı?” Ona şaşkınlıkla baktım.

“Birkaç tane uçağın var.” Jameson gülümsedi. “Bir tane-sini ödünç almak istiyorum.”

“Neden bir uçağa ihtiyacın var?” diye şüpheyile sordu Grayson.

Jameson eliyle soruyu savuşturdu.

“Peki,” dedim ona. “Uçaklarımdan birini alabilirsin.” Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümle daha. “Neden,” diye Grayson sıkılı dişlerinin arasından tekrar etti, “bir uça-ğa ihtiyacın var?”

Jameson gökyüzüne baktı. “Colin'in Yolu, Colin Anders Wright'ın anısına kuruldu.” Grayson, Jameson'ın ses

tonundaki tınıyı duyabiliyor mu diye merak ettim. Tam olarak hüznün veya pişmanlık sayılmazdı ama *bir şey* vardı. “Colin, Hawthorne Adası’ndaki yangının kurbanlarından bir tanesi. Vakıf, dayısı tarafından kuruldu.”

“Ve?” Grayson sabırsızlanmaya başlamıştı.

Jameson birden bana döndü. *Söyleyemiyor. Grayson’a söyleyen o olamaz.*

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve nefes aldım. “Dayısının ismi Sheffield Grayson.”

Bu açıklamanın peşini sessizlik kovaladı. Grayson Hawthorne pek duygularını gösteren biri değildi ama o anda, yüz ifadesindeki her bir değişikliği karnımın derinliklerinde hissettim.

“Bu yüzden Skye’ı görmeye gittin,” dedi Grayson. Ses tonu gergindi.

“O da bunu doğruladı Gray.” Jameson yara bandını çekip attı. “O senin baban.”

Grayson yine sessizleşti ve Jameson birden hareket ederek bıçağı ona fırlattı. Grayson’ın eli kabzasından tutmak için hızla hareket etti.

“Yaşlı adamın bilmemesine imkân yok,” dedi Grayson sertçe. “Yirmi yıl boyunca Colin’in Yolu’nu vasiyetinde tuttu.” Grayson’ın boğazındaki kaslar gerildi. “Skye’a tepkisini mi gösteriyordu?”

“Ya da ona bir ipucu mu bırakıyordu?” diye karşıt görüş sundu. “Bir düşün, Gray. En yeni vasiyetinde hepimize ipucu bıraktı. Belki de bu daha önce kullandığı eski bir numaraydı.”

“Bu sadece bir *ipucu* değil,” dedi Grayson, ses tonu kısık ve sertti. “Bu benim...” *Baba* kelimesini söyleyemedi.

“Biliyorum.” Jameson ağabeyinin önünde durmak için karşıya geçerek alnını Grayson’a değene kadar eğdi. “Biliyorum, Gray ve eğer bunun bir oyun olmasına izin verersen canının yanmasına gerek kalmaz.”

Burada olmamam, ikisini bu şekilde görmemem gerektiğini hissettiren duygularla başa çıkmaya çalıştım.

“Hiçbir şeyin bir önemi olması gerekmiyor,” diye gergince cevapladı Grayson, “sen izin vermediğin sürece.”

Gitmek için arkamı döndüm ama Grayson gözünün kenarından hareketimi gördü. Jameson’dan uzaklaşıp bana döndü. “Bu Sheffield Grayson yangın hakkında bir şeyler biliyor olabilir, Avery. Toby hakkında.”

Babası hakkındaki keşifle bütün dünyası yıkılmıştı ama beni düşünüyordu. Toby’yi. Doğum belgemdeki o imzayı.

Durmayacağımı biliyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim ona.

Grayson’ın bıçağın kabzasındaki tutuşu gerildi. “İkiniz de bu işin peşini bırakmayacaksınız. Eğer sizi durduramazsam en azından bu sürecin biraz sağduyuyla yönetildiğinden emin olabilirim.”

Bir anda Grayson bıçağı Jameson’a geri fırlattı ve o da kaptı.

“Uçağı ben ayarlarım.” Jameson ağabeyine gülümsedi. “Şafakta yola çıkacağız.”

BÖLÜM 29

Bu bize *ben* dahil değildim. Mirası alabilmem için Hawthorne Malikânesi'nde bir yıllığına yaşamam gerekiyordu. Seyahat *edebileceğimden* emin değildim ve bir yolu olsa da kendimi bu duruma dahil edemezdim. Ben peşlerine takılmadan Grayson'ın babasıyla tanışmaya hakkı vardı. Yanında Jameson vardı ve bunu beraber yapmaları gerektiği hisinden kurtulamıyordum.

Ben orada olmadan.

O yüzden ertesi gün okula gittim ve başımı önüme eğip bekledim. Dersler arasında sürekli telefonumu konuyla alakalı bir haber geldi mi diye kontrol ediyordum. Phoenix'e indiklerine dair. Buluştuklarına veya buluşamadıklarına dair. *Herhangi bir şey.*

"Ağabeylerimin nerede olduğunu sorabilirdim." Xander koridorda benimle yürümeye başladı. "Ve ne işler çevirdiklerini. Ya da..." Bana şapşal bir gülümseme gönderdi. "Karizmamın karşı konulamaz gücüyle seni karanlık tarafa çekebilirdim."

"Karanlık taraf mı?" Burnumdan alaycı bir ses çıkardım.

"Kara kara düşüncelere dalsam bir yardımı olur muydu?" diye sordu Xander, sonraki dersimin olduğu sınıfın kapısına geldiğimizde. "Kara kara düşünebilirim!" Sertçe kaşlarını

çattıktan sonra sırtıttı. “Hadi ama Avery. Bu benim oyunum. Bunlar *benim* kalın kafalı, açık ara daha az karizmatik ağabeylerim. Beni de dahil etmelisin.” Beni sınıfımın içine kadar takip etti ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

“Bay Hawthorne.” Dr. Meghani ona eğlenirmiş gibi bir bakış attı. “Yanılmıyorsam, bu derste yoksunuz.”

“Öğlen yemeğine kadar boşum,” dedi ona Xander. “Ve bir fayda sağlamam *lazım*.”

Başka bir okulda bu işe yaramazdı. Eğer Hawthorne olmasaydı burada da işe yaramazdı ama Dr. Meghani izin verdi. “Son derste,” diye sınıfın önünde ders anlatmaya başladı, “görsel sanatlardaki boş aralıklar hakkında konuştuk. Bugün, diğer sanat şekillerindeki muadil durumları ufak gruplar hâlinde canlandırmanızı istiyorum. Edebiyatta boş alan olarak iş gören şey nedir? Tiyatroda? Dansta? Bir amaca yönelik aralık veya boşluklarla anlam nasıl oluşturulabilir veya vurgulanabilir? *Hiçbir şey* ne zaman *bir şey* hâline gelir?”

Telefonumu düşündüm. Jameson ve Grayson’dan nasıl bir haber gelmediğini.

“Hafta sonuna kadar artistik keşifler hakkında bir plan yapmanızı ve iki bin kelimelik bir yazı hazırlamanızı bekliyorum.” Dr. Meghani ellerini birbirine vurdu. “İşe başlayın.”

“Kadını duydun,” dedi Xander yanımda otururken. “Hadi işe başlayalım.”

Telefonuma bir bakış daha attım. “Ağabeylerinden bir haber almayı bekliyorum,” diye itiraf ederken sesimi kısık tuttum ve sanatın gerçek anlamını ciddi derinden düşünüyormuş gibi gözükmeye çalıştım.

“Ne konuda?” diye teşvik etti Xander.

Dr. Meghani masamızın yanından geçti ve konuşmaya devam etmeden önce kulak misafiri olamayacağı bir mesafeye

gitmesini bekledim. "Sheffield Grayson ismi sana bir şey çağrıştırıyor mu?" diye Xander'a sordum.

"Kesinlikle çağrıştırıyor!" diye neşeyle cevap verdi. "Listemizdeki bütün hayır kurumlarının en büyük bağışçıları konusunda bir veri tabanı oluşturdum. Sheffield Grayson ismi o listede tam iki defa gözüküyor."

"Colin'in Yolu için," dedim hemen. "Ve..."

"Camden Evi."

Daha sonra üzerine düşünmek için bu bilgiyi kenara attım. "Sheffield Grayson'ın resmini gördün mü?" diye kısık sesle Xander'a sordum. *Ağabeyin için ne anlama geldiğini biliyor musun?*

Cevap olarak Xander bir resim araştırması yaptıktan sonra nefesini tuttu. "Ah."

Xander bir şekilde Dr. Meghani'yi yazısını doğadaki boş alanla sanattaki arasındakini karşılaştırarak yazmaya niyetlendiğim konusunda ikna etmişti ve o da dersin geri kalanını dışarıda geçirmemiz için izin vermişti. Beyzbol alanının hemen güneyindeki ağaçlı alana vardığımızda Xander durdu. Ben de durunca Eli aramızda bir metre mesafe koydu.

"Ne bekliyoruz?" diye sordum.

Xander işaret etti ve Rebecca'nın uzaktan bize doğru yaklaştığını gördüm.

"Kendine neden karanlık taraf dediğini anlamaya başlıyorum," diye mırıldandım.

"Yaşlı adamın Rebecca'ya karşı bir zaafı vardı," dedi bana Xander. "Bex onu çok iyi tanıyordu ve ihtiyarın bunu tek başıma yapmamı beklediğini sanmıyorum."

Kendimi gösterdim. "Yalnız değilsin."

"Sen benim takımımda mısın? Jamie'nin takımında değil misin?" Bana bir bakış attı. "Gray'in takımında?"

“Neden takımlar olmak zorunda?” diye sordum.

“İşler böyle yürüyor. Hawthornelar’la yani.” Rebecca önümde durdu. Ona bakmak için döndüğümde bakışlarını yere çevirdi. “Yeni haberlerin olduğunu söyledin?” diye Xander’a sordu.

“Thea’yı bekleyelim,” diye teklifte bulundu.

“Thea mı?” diye homurdandım.

“Tam bir entrikacı ve kaybetmekten nefret ediyor.” Xander’ın bu konuda pişmanlık duymayan bir tavrı vardı. “Bunun benim şansımı artırması hoşuma gidiyor.”

“O aynı zamanda Zara’nın yeğeni.” Belirtmeden edemedim. “Ayrıca senden ve ağabeylerinden nefret ediyor.”

“Nefret çok güçlü bir kelime,” diye kaçamak bir cevap verdi. “Thea bizi birazcık olumsuz ve genellikle iğneleyici şekilde seviyor.”

“Thea gelmiyor,” dedi Rebecca, Xander ile aramızdaki atışmayı bölerek.

“Gelmiyor mu?” Xander tek kaşını kaldırdı.

“Ben sadece...” Rebecca derin bir nefes aldı ve rüzgâr koyu kızıl saçlarını savurdu. “Bunu yapamam, Xan. Bugün olmaz.”

Bugün ne var?

“Yeni ipucu nedir?” diye sordu Rebecca, ifadesi Xander’a konunun üzerine gitmemesi için yalvarıyordu. “Ne biliyoruz?”

Xander ona hafifçe başını salladıktan sonra işin peşini bıraktı. “Şüpheli kişilerimizden bir tanesi Grayson’ın babası. Jamie ve Gray sanırım şu anda onunla bağlantı kuruyorlar. Onların bulduklarını öğrenene kadar tek seçeneğimiz diğer ipucumu takip etmek.”

“Hangi ipucu?” diye sordum.

“Camden Evi,” dedi açık bir şekilde. “Büyük bağışçılarıyla Hawthorne Adası’ndaki kurbanları karşılaştırdınca

ortaya iki tane eşleşme çıktı. David Golding'ın ailesi platinyum seviye destekçiler. Colin Ander Wright'ın dayısı tek seferlik ama oldukça cömert bir bağış yapmış. Büyükbambandan doğrudan bir bağış bulamasam da bir teorim var.”

“Toby oranın hastasıydı,” diye araya girdim. “Bana büyükanne anlattı.”

“Üç oğlanında Camden Evi'nde bir süre kaldığından oldukça eminim,” dedi Xander. “Sanırım orada tanıştılar.”

Yangını anlatan haberlerin başlıklarını düşündüm. Kontrol dışına çıkan çılgın bir parti olduğuna dair imalar vardı. Üç düzgün çocuğun rehabilitasyondan çıkar çıkmaz partilerken olan trajedinin suçlusu defalarca Kaylie Rooney olarak görülmüştü.

“Eğer oğlanlar Camden Evi'nde tanışmışlarsa,” dedi Rebecca yavaşça konuşarak, “o zaman...”

“Aynen öyle! O zaman... ne?” Xander ağırlığını bir ayığından diğerine verdi.

“Bu bize onların o yazki ruh hâlleri hakkında bir şeyler söylüyor,” dedim. “Yangına kadar.”

“Yangın,” diye tekrar etti Rebecca, “ve ölümlerine kadar.” Gözlerini sıkıca kapattı ve açtığında başını iki yana sallayıp geri geri yürümeye başladı. “Üzgünüm, Xan. Bu oyunu oynamak istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Bunu seninle yapabilmek istiyorum ve yapacağım, tamam mı? Ama bugün olmaz.”

BÖLÜM 30

Rebecca'nın haftanın başında Emily'nin doğum gününün cuma günü olduğunu söylediğinin aklıma gelmesiyle olayları birleştirmem biraz zaman almıştı. Yalan söylememişti. Anısına bir bağış gecesi olacağını söylerken Thea da yalan söylemiyordu.

Alisa'nın katılmamı planladığı bağış gecesinin *ta kendisi*.

“Sana öğleden sonrası için Landon ile bir seans planladım. Sınırlı bir müsaitliği var, o yüzden saç ve makyajla beraber bir arada yapmak zorunda kalabiliriz.”

Emniyet kemerimi bağladım ve Eli öndeki yolcu koltuğuna otururken Alisa'ya gözlerimi kısarak baktım. “Bu akşamki bağış gecesinin Emily Laughlin hakkında olduğundan bahsetmedin.”

“Söylemedim mi?” Alisa birazcık bile suçlu gözükmüyordu. “Country Day onun için yeni bir şapel inşa etmeyi düşünüyor.”

Sürücü koltuğundan bir öksürük sesi duydum ve Oren'in arabayı sürmediğinin farkına vardım. Bu adamın saçları daha uzun ve daha açık renkteydi. Eli'nin okulda peşimden ayrılmamasına neredeyse alışmışım ama vasiyet okunduktan beri Oren ilk kez ben yoldayken beni kendi isteğiyle gözünün önünden ayırmıştı. “Oren nerede?” diye sordum.

“Başka işlerle meşgul,” diye cevap verdi sürücü. “Bir durum oldu.”

“Ne tür bir durum?” diye sıkıştırdım. Cevap yok. Alisa’ya baktım ama sadece omuz silkti ve konuyu başka tarafa çevirdi.

“Jameson ve Grayson’ın jetlerinden birini neden aldığını biliyor olamazsın, değil mi?”

Hawthorne Malikânesi’nde döndüğümüzde Oren’i baş etmeye çalıştığı durum ile kapıda beklerken bulduk.

“Max?” Onu gördüğüme çok şaşırmıştım. Bir yıldan uzun bir süredir yüz yüze görüşmemiştik ama Max şimdi karşımdaydı. Siyah saç başının iki yanında dağınık bir topuzla toplanmıştı.

Bana neşeyle baktıktan sonra dünyanın en mağdur bakışını Oren’a çevirdi. “Sonunda! Avery, Mösyö Koruma’ya bir risk teşkil etmediğimi söyler misin?”

Şaşkınlığım geçmeye başladı. “Max!” Onda doğru bir adım attım ve bu Max’in kendini bana savurmasına yetmişti. Bana sarıldı. Sıkıca. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Sana görev gezisine çıkmayı düşündüğümü söylemiştim. Bu zavallı, çağdışı milyarderlere Tanrı sevgisini getirmeye geldim. Nahoş bir iş ama birinin yapması gerekiyor.”

“Şaka yapıyor,” dedim Oren’a. “Muhtemelen.” Max’i biraz daha yakından inceledim. Onu gördüğüme çok sevinssem de ailesinin bu yolculuğu onaylamayacağını da biliyordum. Çoktan onlarla bozuşmuştu.

İşte o anda aklıma geldi: “Bugün senin de doğum günün.”

“Benim de?” Bir anlığına Max’in gözlerinin ardındaki hassas duyguları görebildim ama sonra kendini toparladı.

“On sekiz yaşımdayım.” Max resmi olarak yetişkindi. Ailesi onu dışarı mı atmıştı yoksa kendi başına mı terk etmişti? “Fazla bir yatak odan var mı?” diye bana meydan okuyarak sordu.

Elini sıktım. “Muhtemelen kırk tane kadar.”

Max en küstah, tam anlamıyla karşı koyulamaz Maxine Liu gülümsemesini gönderdi. “Tur için ne yapmam gerekiyor?”

Max’in turunun onuncu dakikasında telefonum çaldı. Ekрана baktım. “Jameson,” diye bildirdim.

Max bana bir bakış attı. “Bana aldırma.” Neşeyle baktı. “Burada yokmuşum gibi davran.”

Aramaya cevap verdim. “Neler oluyor? Her şey yolunda mı?”

“Beklerken mıymıntı ağabeyim içmek mi cesaret mi oynamayı reddettiği gerçeği dışında mı?” Jameson’ın her şeyi şaka gibi gösterme yeteneği vardı... ve o da kara mizahtı. “Her şey tam anlamıyla yolunda.”

“İçmek mi cesaret mi?” diye sordum. “Hayır, buna cevap verme. Tam olarak neyi bekliyorsun?”

Hattın diğer yanında bir an sessizlik oldu. “Sheffield Grayson’ın bizimkiyle yarışacak bir güvenliği var. Adam istemediği sürece yanına yaklaşmanın imkânı yok.”

Göğsüm sıkıştı. “Ve Grayson’ı yakınında istemiyor,” diye içim düşüncesiyle sızladı. “Durumu iyi mi?”

Jameson bu soruya cevap vermedi. “Grayson’ın kartvizitleri var. Evet, bu konuda onunla durmadan dalga geçtim. Bir tanesinin arkasına otel bilgilerimizi yazdı ve malikânesinin kapısındaki korumaya bıraktı.”

Jameson ses tonu ciddiyetini kaybettikçe içim onun içinde sızlıyordu. “Ve siz de öylece bekliyorsunuz,” dedim kısık sesle.

Hattın diğer yanında kısa bir sessizlik oldu. “Ve öylece bekliyoruz.”

Jameson’ın ses tonunda bir kasvet vardı. Duymama izin verdiği gerçeği bile şaşırtıcıydı.

“Merak etme, Varis.” Jameson tekrar çene çalmaya başladı. “Eğer daha fazla beklememiz gerekirse içmek mi cesaret mi konusunda galip *geleceğim*.”

Telefonu kapattığımda Max resmen üzerime atladı. “Ne söyledi?”

“Demek devşirmek istediğin oğlanlar, içlerinden birinin gizemli babasının yıllar önce olan bir trajedi ve ölümcül yangın hakkında bir şeyler bilmesi umuduyla jetini aldılar.”

“Tam olarak böyle,” dedim Max’e. “Kimseyi devşirmek isteğim olmadığı gerçeği dışında.”

“Sadece aklınla ve gözlerinle,” dedi ciddi bir şekilde Max.

“Max!” dedikten sonra durumu tersine çevirdim. “Bana burada ne yaptığını söylemek ister misin? İkimiz de iyi olmadığımızı biliyoruz.”

Max yedi metre yüksekliğindeki tavana baktı. “Belki değilim. Ama *evindeki* bowling yolunun tam ortasında *duruyorum*. Burası inanılmaz!”

Eğer dikkat dağıtmak istiyorsa tam yerine gelmişti.

“Şimdi, Milyarder Avery’nin Çılgın Hayatına dair bahsetmediğin bir şey kaldı mı?”

Konuşmak istemediğinde üstüne gitmemem gerektiğini biliyordum. “Bir şey daha var,” dedim. “Emily’yi hatırlıyor musun?”

“Ölen ve ardında binlerle parça bırakan mı?” dedi hemen. “Bugüne kadar trajedisinde rol oynayanlarda yokluğu yankılanan mı? Evet, Emily’yi hatırlıyorum.”

“Bu akşam onun adına bir bağış gecesine gideceğim.”

BÖLÜM 31

“Konuşma noktalarını ve teması geliştirme konusunda ne durumdasın?” diye sordu Landon. Görünüşe göre yüzüm kontürlenip, saçım agresif bir şekilde köpüklenirken beni sorgulamak konusunda bir endişesi yoktu.”

“Bir teman mı var?” diye arkamdan olaya girdi Max. “‘Ataerkilliği’ yıkmak mı? Umarım ataerkilliği yıkmaktır.”

“Hoşuma gitti,” dedim Max’e. “Neden birkaç konuşma noktası bulmuyorsun?”

“Dur orada.” Sert eller çenemi kavradı. Landon boğazını temizledi. “Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum,” dedi bana, nazıkçe Max’e bakarak.

“Ataerkilliği yıkmak *her zaman* akıllıcadır,” diye onu temin etti Max.

“Yukarı bak,” diye emretti makyaj artisti. “Gözlerinin üzerinde çalışmaya başlayacağım.”

Bu olması gerekenden daha kaygı verici bir şey gibi gelmişti. Gözlerimi kırpmamak için elimden geleni yaparak dişlerimi sıktım. “Neden zaman kazanmamı sağlayarak ne söylememi istediğini söylemiyorsun?” diye Landon’a sordum.

“Kendini ilişkilendirebileceğin, sana verilen büyük fırsat için minnettar olduğun, Hawthorne ailesiyle ilişkinin iyi olduğu, birçok milyar dolarlık endüstriyi kaosa sürükleme

ihtimalinin olmadığı mesajını vermeliyiz.” Bir an sonra devam etti. “Ama bunları *nasıl* ileteceğin sana bağlı. Eğer bir metin yazarsam kulağa bir metin gibi gelecektir. O yüzden bu işi sen yapmalısın, Avery. Bütün bu deneyim konusunda güvenilir bir şekilde ne söyleyebilirsin?”

Hawthorne Malikânesi’ni, orada yaşayan oğlanları, duvarların içine inşa edilmiş sırları düşündüm. “İnanılmaz.”

“Güzel,” diye cevap verdi. “Başka?”

Boğazım düğümlendi. “Keşke annem burada olsaydı.”

Keşke beni görebilseydi. Hastalandığında keşke az da olsa param olsaydı. Keşke ona Toby Hawthorne hakkında sorular sorabilseydim.

“Doğru yoldasın,” dedi Landon. “Gerçekten. Ama şu anlık annenden bahsetmesen daha iyi olabilir.”

Eğer elimde olsa ona bakabilirdim ama onun yerine çenem geriye doğru sertçe çekilmişti ve kendimi tavana bakarken buldum.

Neden annem hakkında konuşmamı istemiyor?

İki saat sonra diz hizasında ipekten lavanta rengi bir elbise giymiş ve üzerine inanılmaz derecede zarif siyah dantel bir şal almıştım. Topuklu ayakkabı yerine diz hizasında siyah süet çizmeler giyiyordum ve hiç rahat değildi. *Keskin hatları olan örnek bir öğrenci*, benim imza görünüşümdü.

Hâlâ Landon’ı ve annemi düşünüyordum.

“Biraz araştırma yaptım.” Max bunu paylaşmak için bizimizin yalnız olmasını bekledi. “Görünüşe göre annen hakkında hikâyeler yazan ufak bir gazete varmış.”

“Ne söylüyormuş?” diye sordum. Kalp atışım hızlandı. Giymem gereken elbise o kadar dardı ki kalp atışımı *görebileceğinden* neredeyse emindim. *Basın, babamın kim*

olduğu hakkında yalan söylediğinden mi şüphe ediyor? Bu düşünceyi bastırdım.

“Gazete annenin sahte bir isimle yaşadığını iddia ediyor.” Max bana telefonunu uzattı. “Şimdiye kadar kimse hikâyeyi kovalamadı, o yüzden muhtemelen palavra ama...”

“Ama Landon annem hakkında konuşmamı istemiyor,” diye lafını bitirdim. Dumanlı makyaj yapılmış gözlerimi bir anlığına kapadım. “Annemin hiçbir ailesi yoktu,” dedim Max’e gözlerimi açtığımda. “Sadece o ve ben vardık.” *Bir Sırrım Var* oyunundaki bütün saçma tahminlerimi düşündüm. Sahte kimlik adı altında yaşayan gizli ajan düşüncelerine birçok kez dalmıştım.

“Mantıklı olabilir,” dedi Max. “Toby de sahte kimlikle yaşamıyor muydu?”

Bu görmezden geldiğim bir dizi soruyu ortaya çıkarmıştı. Annem Tobias Hawthorne’un oğluyla nasıl bir araya gelmişti? Gerçekten kim olduğunu biliyor muydu?

Kapıya sertçe vurulması düşüncelerimi dağıttı. “Hazır mısın?” diye seslendi Alisa.

“Bunu es geçemeyeceğimden emin misin?” diye geri seslendim.

“Beş dakikan var.”

Max’e döndüm. “Aynı beden giyiyoruz,” dedim.

“Bunun ne önemi var?” diye sordu Max, kahverengi gözleri dans ederken.

Onu giysi dolabıma yönlendirdim ve kapılarını açtığımda ardındaki görüntü karşısında resmen nefesini tutmuştu. “Üstüne bir şeyler geçir doğum günü kızı. Oraya tek başıma gitmemin imkânı yok.”

BÖLÜM 32

Heights Country Day'deki en büyük kapalı alana Avam deniliyordu. Kısmen dinlenme odası, kısmen de toplantı alanıydı ve bu akşam bambaşka bir şeye dönüştürülmüştü. Altın rengi perdeler odanın köşelerini kaplamıştı. Mobilyaların yerini, koyu mor renkte ipek masa örtüsüyle kaplanmış bir düzine yuvarlak masa almıştı. *Emily'nin en sevdiği renk*. Odanın ön kısmında iki tane devasa resim, altın rengi şövalelere kondurulmuştu. Bir tanesi yeni şapelin mimari çizimiydi. Diğerisi ise Emily Laughlin'in fotoğrafıydı. Ona bakmamaya çalıştım ama başaramadım.

Emily'nin saçı, onu biraz tahmin edilemez gösterecek kadar doğal dalgaları olan kızılımsı sarışın tonlardaydı. Teni katlanılamaz şekilde berraktı ve çok bilmiş bakışları vardı. Rebecca kadar güzel değildi ama gülümseme şeklinde bir şey vardı...

Jameson ve Grayson'ın burada olmamasının iyi bir şey olabileceğini düşünmeden edemedim. İkisi de onu sevmişti. *Belki de hâlâ seviyorlardı*.

Yanımda Xander omzunu benimkine çarptı. Alisa ona yakınımda kalması konusunda sıkı emirler vermişti, aynı Nash'i bu akşam Libby'nin eşlikçisi olarak ayarladığı gibi. Ulaştırmamız gereken hasar kontrolünün bir kısmı Hawthorne ai-

lesiyle aramın iyi olduğıuydu. Xander ve Nash'in katılan tek Hawthorne olmadıkları için söylemesi kolaydı.

Odanın en uzak köşesinde Zara ve Constantine'i kalabalıkla muhabbet ederken gördüm.

"İnsanlarla etkileşimde bulunmamız gerekiyor," diye doğrudan kafamın arkasından mırıldandı Alisa. Xander ve beni yaylı sazlar dörtlüsüne doğru çekmeye çalıştığıında Skye Hawthorne'u gördüm. Bazıları erkek, bazıları kadın hayranları tarafından etrafı kuşanmıştı ve rahatça kahkaha atıyordu.

"Sol taraftaki çift Christine Terry ve kocası Michael," diye mırıldandı Alisa. "Üçüncü nesil petrol zengini. Düşman olmak isteyeceğın insanlar değiller."

Bunun anlamını şu şekilde çevirdim: *Skye ile gülmesini istemeyeceğımız insanlar.*

"Seni tanıştıracacağım," dedi bana Alisa.

"Bana yardım et," diye Max'e ağız hareketiyle söyledim.

"Ederdim," diye fısıldadı, "ama yanımdan bir garson karrides taşıyarak geçti!"

On saniye sonra Christine Terry ile el sıkışıyordum. "Skye pek futbol hayranı olmadığınızdan bahsediyordu," diye kocası neşeli ve yüksek sesle açıkladı. "Lone Stars'tan ayrılma şansınız var mı?"

"Kocamı mazur görün," dedi bana Christine. "İş konuşmanın yeri ve zamanı olduğunu söyleyip duruyorum."

"Tam da futbolun da yeri ve zamanı!" diye gürledi Michael.

"Avery şu anda herhangi bir varlıktan ayrılmayı düşünmüyor," dedi düz bir tonda Alisa. "Herhangi birine neyin böyle bir fikir verebileceğini bilmiyorum."

Herhangi birinden kastı Skye'dı ama oğlanların katil anesi dibine kadar Hawthorne'du, tamamıyla korkusuzdu. "Tatlı Avery tam bir terazi burcu," diye öttü Skye. "Değişken, insanları memnun etmeye çalışan ve kafası çalışan biri.

Hepimiz satır aralarını okuyabiliyoruz.” Duraklayıp elini sağa doğru uzattı. “Öyle değil mi Richard?”

İstese bile onun ortaya çıkışını daha iyi zamanlayamazdı. Richard –ki Ricky’nin kesinlikle kendi ismi değildi– Skye’ın beline kolunu dolamıştı. Beleşçiye, pahalı ve özel dikim bir takım elbise giydirmişti. Ona bakınca kendime benim için hiçbir anlamı olmadığını hatırlatmaya çalıştım.

Ama gülümsediğinde hâlâ altı yaşında ve bir metre boyunda gibi hissediyordum.

Xander’ı daha sıkı kavradım ama birden benden uzaklaştı. Biraz uzakta Laughlinleri gördüm. Bay ve Bayan Laughlin resmi kıyafetler içinde rahatsız oldukları belli oluyordu. Rebecca arkalarında duruyordu ve yanında kırklarında ya da ellili yaşlarında, eğer yaşlanacak kadar yaşasaydı, Emily’nin o yaşlarda olacağı hâline çok benzeyen bir kadın vardı.

Kızın annesi olduğunu sandığım kadını izlerken tek yudumda büyük bir kadeh şarabı kafaya diktim. Rebecca’nın bakışları Xander ile birleşti ve hemen sonra ortadan kaybolup beni annesinin insafına bırakmıştı.

“Sizi Avery’nin babasıyla tanıştırdım mı?” diye gruba sordu, bakışları Christine Terry’e çekilerek. “Yakında ufak varisimiz için velayet davasına başvuracağını sağlam kaynaklardan duydum.”

Kırk dakika sonra Ricky’nin bara ilerlediğini gördüm ve Max’e Alisa’yı oyalama görevi verdim, böylelikle onu yalnız köşeye sıkıştırabilecektim.

“Neden canın sıkkın, Çekirge?” Ricky Grambs yanında durduğumda gülümsedi. Sarhoş olduğunda insanlara bolca övgüler yağdıran biriydi. Cazibenin yakışsız olacağını beklemem gerekiyordu. Beni bir lakapla çağırması önemli olmamalıydı.

“Bana Çekirge deme. İsmim Avery.”

“İsmi Natasha olmalıydı,” diye abartılı bir şekilde açıkladı. “Bunu biliyor muydun?”

Boğazım sıkıştı. O korkunç bir ebeveyndi. Her zaman da öyle kalacaktı. Öğrendiklerime göre babam bile değildi. O zaman neden onunla konuşmak can acıtıyordu?

“Annen ikinci ismini çoktan seçmişti, o yüzden ilk ismini ben seçecektim. Her zaman Natasha isminin tınısı hoşuma gitmiştir.” Barmen yaklaştı ve Ricky Grambs hiç zaman kaybetmedi. “Bir tane benim için,” dedikten sonra göz kırptı. “Bir tane de kızıma.”

“Ben reşit değilim,” dedim kaskatı şekilde.

Gözleri parıldadı. “Ben izin veriyorum, Çekirge.”

İçimde bir şey koptu. “O *iznini* malum bir yerine...”

“Gülümse,” diye mırıldandı bana doğru eğilerek. “Basın için.”

Geriye bakınca bir fotoğrafçı gördüm. Alisa beni bu partiye olay çıkarmak için değil, bir hikâye anlatmak için sürüklemişti.

“Gerçekten daha fazla gülümsemelisin güzel kız.”

“Ben o kadar da güzel değilim,” dedim kısık sesle. “Ve sen de babam değilsin.”

Ricky Grambs barmenin uzattığı şişe birayı kabul etti. Dudaklarına kaldırdı ama o anda kurşungeçirmez cazibesinin sarsıldığını gördüm.

Onun çocuğu olmadığını biliyor muydu? Bu yüzden mi hiç umursamamıştı? Neden hiçbir önemim olmamıştı?

Ricky kendini toparladı. “İkimizin de isteyebileceği kadar yanında olmamış olabilirim, Uğur Böceği, ama her zaman bir telefon uzağındaydım ve işleri yoluna koymak için buradayım.”

“Para için buradasın.” Ona bağırmamak için kendime zor hâkim oldum. Onun yerine sesimi duymak için öne

eğilmesi gerekecek kadar kısık sesle konuştum. “Bir kuruş bile alamayacaksın. Yasal ekibim seni gömecek. Annem öldüğünde vesayetimi almayı reddettin. Hâkim birden ilginin artma nedenini görmeyecek mi sanıyorsun?”

Çenesini öne attı. “Annen öldükten sonra yalnız değildin. Libby’m sana iyi baktı.” Bunun için belli ki övgü bekliyordu, Libby için de kahrolası tek bir şey yapmamıştı.

“Doğum belgemi bile sen imzalamadın,” diye dişlerimi gıcırdatarak söyledim. Kısmen inkâr etmesini bekliyordum.

Onun yerine birasının geri kalanını kafaya dikti ve boş şişeyi bara bıraktı. Ona biraz daha bakışlarımla alt edecek şekilde baktıktan sonra şişeyi alıp döndüm ve *hâlâ* Max’ten kurtulmaya çalışan Alisa’ya doğru yürüdüm.

Bira şişesini avukatıma uzattım. “DNA testi istiyorum,” diye mırıldandım.

Alisa bana bir an baktıktan sonra yüzüne oldukça memnun bir ifade oturttu. “Ve ben de gizli müzayedede teklif verecek yarım düzine şey bulmanı istiyorum.”

Anlaşmasının şartlarını kabul ettim. “Kabul.”

BÖLÜM 33

Gizli müzayedenin nasıl işlediğini bilmiyordum ama karides ve Alisa'nın dikkatini dağıtmanın verdiği zafer yüzünden heyecanlı olan Max kısa sürede toparladıklarını bana aktarabilmişti. "Her bir ürünün altında kâğıt var. Müzayedeye katılanlar isimlerini ve tekliflerini yazıyorlar. Eğer birinin teklifinin önüne geçmek istiyorsan ismini onların altına yazıyorsun." Max pelüş ayıcık gibi görünen bir şeyin yanına gidip teklifi iki yüz dolar artırdı.

"Bir pelüş için sekiz yüz dolar mı teklif ettin?" diye dehşet içinde sordum.

"*Vizon* bir pelüş ayıcık," dedi bana Max. "Şuradaki İnci Küpe bu müzayedeyi takip ediyor." En iyi arkadaşım yetmişlerinde görünen bir kadını başıyla işaret etti. "O ayıyı istiyor ve hangi abasına yandığının boynunu bu uğurda keseceği umurunda bile değil."

Gerçekten birkaç dakika sonra kadın pelüş ayıcığının yanından geçerken başka bir teklif daha yazdı.

"Ben bir hayırseverim," diye açıkladı Max. "Şimdiye kadar bu odadaki insanlara on bin dolara mal oldum."

Her şeyi düşününce, varis gerçekten o olmalıydı. Başımı iki yana sallayarak odayı dolanırken müzayededeki eşyalara bakıyordum. Sanat. Mücevher. Özel park yeri. İlerledikçe eşyaların

bedelleri yükseliyordu. Özel yapım çanta. Bir Tiffany heykeli. On kişi için özel bir şef. Elli kişi için bir yat partisi.

“Asıl pahalı ürünler canlı müzayedede,” dedi bana Max. “Anladığım kadarıyla en çok orada bağış yapıyorsun.”

Bu inanılmazdı. Bu hayat gerçekdışı olmaktan hiç çıkmayacaktı.

“Şahsen,” dedi Max, kibirli bir aksan takınarak, “Masters Turnuvası biletlerine teklif vermelisin. *Konaklama dahil.*”

Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Sırıttı. “Ben de öyle!”

Alisa bana teklif vermemi söylemişti, ben de odayı tekrar gezindim. Lüks markaların makyaj ürünlerinin olduğu bir sepet vardı. Gözlerimi yuvalarından çıkaracak kadar yüksek teklif verilmiş şarap ve viski şişeleri vardı. Sahne arkası geçiş izinleri. Antika inciler.

Hiçbiri beni yansıtmıyordu.

Sonunda büyük sarkaçlı bir saat gördüm. Açıklamada emekli olmuş Country Day futbol koçu tarafından oyulduğu yazıyordu. Basit ama mükemmel bir şeydi. Odanın diğer tarafından Alisa başıyla onayladı. Yutkundum ve son verilmiş teklifi sayfada belirtildiği minimum miktar üzerinden artırdım.

Midem bulanıyormuş gibi hissediyordum.

“İyi bir sebep için,” diye beni teselli etti. “Kısmen.”

Bu okulun yeni şapele ihtiyacı, bronzdan yabani, sıçrayan bir boğanın üzerindeki kovboy heykeline olan ihtiyacım kadardı ama yine ona da teklifte bulundum. Libby için yerel bir pasta şefiyle pastacılık dersine teklifte bulundum ve Max için vizon oyuncak ayıya iki katı teklif verdim. Sonrasında o fotoğrafı gördüm.

Alt kısma bakmadan önce bile Grayson'a ait olduğunu biliyordum.

“Kesinlikle bir yeteneği var.”

Döndüğümde Zara'yı yanımda buldum.

“Teklif verecek misin?” diye ona sordum.

Zara Hawthorne-Calligaris bana tek kaşını kaldırdı. Sonra tek kelime etmeden sarkaçlı saate teklif vermeye gitti.

“Ah be,” diye yanımda fısıldadı Max. “Seni zengin insan düellosuna davet ettiğine eminim.”

“Sakin ol, boksör,” diyerek yanımda belirdi Xander.

“Neredeydin?” diye canım sıkılmış şekilde sordum.

“Rebecca'ya annesi konusunda yardımcı oluyordum.” Xander'ın ses tonu alışlagelmedik şekilde kısıktı. “Şarapla arası pek iyi değil.”

Alisa yanımıza gelip bizi masamıza doğru yönlendirmeden açıklamayı daha fazla irdeleme şansım olamamıştı. “Garsonların servis ettiği bir akşam yemeği,” dedi bana. “Ardından canlı müzayede olacak.”

Oturup salatamı doğru çatalla yemeyi ve ipek masa örtüsüne bir şey dökmemeyi başardım. Sonra işler sarpa sarıdı. Yüksek sesli çarpışma sesi kibar sohbetlerin gürültüsünü bölmüştü. Odadaki herkes güzel ve solgun olan Rebecca'nın, annesini ayağa kalkmasında yardımcı olmasını izlemek için döndü. Emily'nin resminin olduğu mimari şapel çizim yere devrilmişti. Rebecca'nın annesi kolunu kızının tutuşundan çekerek tekrar tökezledi.

Birden Thea ortaya çıkarak annesi ve Rebecca arasında diz çöktü. Thea kadını rahatsız edecek bir şey söyledi ve odanın diğer tarafından bile Rebecca'nın yüzündeki ifadeyi görebiliyordum; sanki çaresizce unutmaya çalıştığı binlerce şeyi hatırlıyormuş gibiydi.

Sanki bu an ve Thea'nın ona uzanma şekli onu mümkün olan en iyi ve en kötü şekilde yok edebilirdi.

Bir an sonra Libby orada belirdi ve Rebecca'nın annesinin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Yasta olan kadın bir anda çıktı.

“Sen.” Libby'yi parmağıyla gösterdi. Kız kardeşim siyah bir kokteyl elbisesi giymişti. Mavi saçları ipeksi bir şekilde düzleştirilmişti. Kolye yerine boynuna siyah bir kurdele dolamıştı. Libby her zamanki gibi sakin duruyordu ama Rebecca'nın annesi ona sanki canavarmış gibi küçümseyerek konuştu. “Seni onunla gördüm. O Hawthorne erkeğiyle.” Ayağa kalkmaya çalıştı. “Bir Hawthorne'a asla güvenme,” derken dili sürçtü. “Senden *her şeyi* alıyorlar.”

“Anne.” Rebecca'nın fısıltısı odadaki konuşmaları susturmuştu. Annesi hıçkırıklara boğuldu. Libby ona bakan insan topluluğunun farkına varıp kaçıp gitti. Ben de onun ardından koştum ve beni geri çağırmaya çalışan Alisa'yı görmezden geldim. Rebecca, Thea ve Rebecca'nın annesinin yanından geçerken sarhoş kadının aynı kelimeleri tekrar tekrar inleyerek söylediğini duydum.

“Neden bütün bebeklerim ölüyor?”

BÖLÜM 34

Libby'nin peşinden dışarı çıktım ve Nash'i çoktan orada buldum. "Merhaba tatlım," diye fısıldadı. "İçeri geri dön. Yanlış bir şey yapmadın."

Libby başını kaldırdı ve onun ardından bana baktı. "Özür dilerim, Ave. Yere düştüğünü görünce istemsizce hareket ettim." Hayatlarımız altüst olmadan önce Libby bakım evinde hademelik yapıyordu. Yüzünü buruşturdu. "Alisa bu akşam olay çıkarma derken tam da bunu kastediyordu."

"Sana ne söyledi?" dedi Nash, ses tonu kısık ve tehlikeliydi.

Libby omzunu silkti.

"Rebecca'nın annesinin bu şekilde çıkışacağını bilemezdim," dedim Libby'ye, sonra bakışlarımı iç çeken Nash'e çevirdim.

"O Laughlinlerin kızı. Malikâne arazisinde büyüdü. Benim zamanımdan önceydi. Skye'dan on beş yaş kadar büyük. Bildiğim kadarıyla Bay, Bayan L ve kızları arasındaki ilişkiler her zaman biraz gerginmiş. Emily'yi kaybettiklerinden sonra..." Nash başını iki yana salladı. "Ailesini suçladı."

Jameson ve Grayson, Emily'nin öldüğü gece oradaydı.

"Bütün bebeklerim ölüyor dedi," diye mırıldandım. Sonradan bunu yaşayan kızı Rebecca'ya bakarak söylediği gerçeğinin farkına vardım.

“Düşükler,” diye kısık sesle söyledi Nash. “Çocuk sahibi olmaya çalıştıklarında yaşları bayağı ileriydi. Bayan Laughlin bir keresinde Emily’den önce birçok bebek kaybettiklerinden bahsetmişti.”

Eğer bunların üzerine çok fazla düşünürsem Rebecca Laughlin’e daha fazla üzülecektim. “İyi misin?” diye onun yerine Libby’ye sordum.

Başıyla onayladı ve Nash’e baktı. “Bize biraz müsaade eder misin?”

Nash kız kardeşime son bir kez bakarak uzaklaştı ve Libby bakışlarını bana çevirdi. “Avery babama öncesinde ne söyledin?”

Bu konuşmayı onunla yapmayacaktım. “Hiçbir şey.”

“Anlıyorum,” dedi bana Libby. “Ondan nefret ediyorsun ve buna hakkın var. Evet, Skye ile olanlar biraz tuhaf ama...”

“Tuhaf,” diye tekrar ettim. “Libby, o kadın beni öldürmeye çalıştı!” Ne yaptığımı anlamam üç saniyemi aldı.

Libby bana öylece baktı. “Ne? Ne zaman?” *Libby Skye’in evden ayrıldığını biliyordu ama neden olduğunu bilmiyordu.* “Polise söyledin mi?” diye sordu.

“Karışık bir durum,” diye kaçamak cevap verdim. Grayson’a verdiğim sözü nasıl açıklayacağımı çözmeye çalışıyordum ama Libby bana vakit tanımadı.

“Ve ben değilim,” dedi kısım sesle, çenesini kaldırarak.

İlk başta tam olarak ne söylediğinden emin değildim. “Ne?”

“Ve ben karmaşık değilim,” diye açıkladı Libby. “Bunu düşünüyordun. Her zaman böyle düşündün. Çok fazla iyimser ve çok güvenen biriyim. Hiçbir zaman üniversiteye gitmedim. Senin gibi düşünemiyorum. İnsanlara çok fazla şans veriyorum. Safım...”

“Bütün bunlar nereden çıktı?” diye sordum.

Libby bakışlarını yere çevirdiğinde mavi saçı yüzünün önüne düştü. “Unut gitsin,” dedi. “Özgürleştirme kâğıtlarını imzaladım. Çok yakında resmi olarak beni dinlemek zorunda kalmayacaksın. Ya da babamı. Ya da herhangi birini.” Sesi çatırdadı. “İstedğin bu değil mi?”

Özgürleştirilmeyi ben *istememiştim*. Hepsi Alisa’nın işiydi ama muhtemelen en doğru hareket olduğunu görebiliyordum. “Lib, durumlar öyle değil.” Başka bir şey söyleyemeden telefonum çaldı.

Jameson arıyordu.

Ekrandan başımı kaldırıp Libby’ye baktım. “Bunu açmam gerekiyor,” dedim ona. “Ama...”

Libby sadece başını iki yana salladı. “Sen yapman gerekeni yap, Ave, ben olay çıkarmamaya çalışacağım.”

BÖLÜM 35

“Alo?”

Bir anlığına hattın diğer tarafında sessizlik vardı. “Avery?” O kısık ve hoş tonu hemen tanıdım. Jameson değil. “Grayson?” Daha önce beni hiç aramamıştı. “Bir şey mi oldu? Sen...”

“Jameson aramam için bana meydan okudu.”

Bu cümledeki hiçbir şey, resmen hiçbir şey mantıklı değildi. “Jameson ne?”

“Jameson ne zaman, Jameson nerede, Jameson *kim*?” Arka planda sesinde neredeyse müzikal bir tını, felsefik bir tonu olan kişi Jameson’dı.

“Hoparlörde miyim?” diye sordum. “Ve Jameson *sarhoş* mu?”

“Olmaması gerekiyor,” dedi Grayson, sesi gerçekten canı sıkkınmış gibi geliyordu. “Meydan okumaları pek geri çevirmiyor.”

Grayson konuşurken kelimeleri sürçmüyordu. Konuşması yavaş değildi. Ses tonu beni sarıp sarmaladı ama birden aklıma Grayson’ın sarhoş olabileceği geldi.

“Tahmin edeyim,” dedim. “İçmek mi cesaret mi oynuyorsunuz.”

“Bir şeyler tahmin etmekte çok iyisin,” dedi sarhoş Grayson. “İhtiyarın bu tarafını bildiğini düşünüyor musun?”

Ses tonu kısık, neredeyse fısıltı gibiydi. “Senin... sen olduğunu bildiğini düşünüyor musun?”

Arka planda bir gürültü duyuldu. Uzun bir sessizlik oldu ve içlerinden biri, iddiasına varım ki Jameson, gülmeye başladı.

“Kapatmalıyız,” dedi Grayson, ağırbaşlılıkla ama telefonu kapatmaya çalışırken yanlış tuşa basmış olmalıydı çünkü ikisini hâlâ duyabiliyordum.

“Sanırım ikimiz de aynı fikirdeyiz,” dedi Jameson, “İçmek mi cesaret mi yerine içmek mi doğruluk mu alması gerektiği konusunda.”

Daha iyi bir insan muhtemelen telefonu kapatmış olurdu ama telefonumun sesini sonuna kadar açtım.

“İhtiyarın bilmecesini çözdüğümüz gece,” diye Jameson’a sorduğunu duydum, “Avery’ye ne söyledin?”

Grayson o akşam bana bir şey söylememişti. Ama ertesi gün, Skye’ı yolladıktan sonra söyleyecek çok şeyi olmuştu. *Seni her zaman koruyacağım. Ama bu... biz... Bu olamaz, Avery.*

“Çünkü hemen sonrasında,” diye devam etti Jameson, “benimle tünellere girdi.”

Grayson bir şeyler söyledi ama ne olduğunu duyamadım, sonra konuşmayı bıraktı. “Kapı,” dedi Grayson net bir şekilde. Sesi şaşkın geliyordu.

Kapıda biri var, diye farkına vardım. Sonra daha fazla boğuk sesler duyuldu. Sonrasında Grayson’ın babasını duydum.

İlk başta konuştukları kelimeleri tam olarak anlayamadım ama bir noktadan sonra ya telefona doğru yakınlaştılar ya da telefonu kendilerine yakınlaştırmışlardı çünkü birden her şeyi duymaya başladım.

“Belli ki beni gördüğüne şaşırmadın.” Bunu söyleyen Grayson’dı. Hemen ayılmıştı.

“Sıfırdan üç farklı şirket kurdum. Başardıklarımı potansiyel olasılıkları göz önünde bulundurmadan başaramazsın. Potansiyel riskleri. Dürüst olmam gerekirse genç adam, Skye’in yıllar önce sana benden bahsetmesini bekliyordum.”

Karnımda bir şey düğümlendi. Zavallı Grayson. Babası onu bir *risk* olarak görüyordu.

“Ben peydah olduğumda evliydin.” Grayson’ın ses tonu neredeyse tehlikeli bir şekilde nötr hâldeydi. “Hâlâ öylesin. Çocukların var. Hayatına davetsiz girişimden mutlu olabileceğini sanmıyorum, o yüzden bunu kısa keselim, tamam mı?”

“Lafı kısa kesip bana gerçekten neden burada olduğunu söylemiyorsun?” Bu bir talepti. Bir emirdi. “Yakın zamanda ailenin mirasından çıkarıldın. Finansal olarak, çeşitli... ihtiyaçlarının olduğunu fark etmiş olabilirsin.”

“Para için burada olduğumuzu mu sanıyorsun?” Bunu Jameson söylemişti.

“En basit açıklamaların, genellikle doğru olduğunu görüyorum. Eğer bir ödeme için buradaysanız...”

“Değilim.”

Bütün vücudum gerildi. Aklımda vücudundaki bütün kasları gergin olan ama yüzü ifadesiz ve soğukkanlı Grayson’ı görebiliyordum. *Rüşvet. Tehdit. Ödeme.* Grayson çetin şartlara karşı koyabilecek şekilde yetiştirilmişti. Adamın kârından bahsetmesinin bir sebebi vardı.

“Seninle paylaşmayacağım sebepten dolayı,” dediğini duydum, “yirmi yıl önce Hawthorne Adası’nda olanları araştırıyorum.”

Bu kelimelerin ardından gelen duraklama Sheffield Grayson’ın bunu beklemediğini anlatıyordu. “Öyle mi?”

“Kaynaklarım trajedinin basında yer alış biçiminin... tamamlanmamış olduğuna inanmama sebep oldu diyelim.”

“Hangi kaynaklar?”

Resmen Grayson’ın gülümsemesini *duyabiliyordum*. “Seninle bir anlaşma yapacağım. Habercilerin hangi detayları anlatmadığını bana anlatacaksın ve ben de sana kaynağımın Colin hakkında ne söylediğini söyleyeceğim.”

Yeğeninin adının anılmasıyla Sheffield Grayson’ın ses tonu duyamayacağım kadar kısıldı. Her ne söylediyse Grayson savunmacı bir şekilde tepki verdi.

“Büyükbabam tanıdığım en onurlu adamdı.”

“Bunu Kaylie Rooney’ye söyle.” Sheffield’in sesi tekrar duyulabilecek bir hâldeydi, bağıırıyordu. “Bu hikâyeyi başına kim uçurdu zannediyorsun? Sence ailesine en ufak bir leke sürülmesini kim engelledi?”

Grayson’ın cevabı karmakarışıkta. Uzaklaşmış mıydı?

“Toby Hawthorne ufak bir serseriydi.” Tekrar Sheffield konuşuyordu. “Yasayı, kendi sınırlarını, kendi dışında kimseyi umursamıyordu.”

“Ve Colin böyle değil miydi?” Jameson adamı iğneliyordu. İşe yaradı.

“Colin zor bir dönemden geçiyordu ama bunu atlatabilirdi. Onu bu durumdan *sürükleyerek* çıkarırdım. Önünde koca bir hayat vardı.”

Yine cevap anlayamıyordu.

“Rooney denen kız orada olmamalıydı bile!” diye patladı Sheffield. “O bir suçluydu. Ailesi mi? Suçlu. Kuzenleri, büyükannesi, büyükbabası, halaları, teyzeleri ve amcaları? Hepsi *suçlular*.”

“Ama yangın onun suçu değildi.” Grayson’ın sesi artık yüksek ve net çıkıyordu. “Öncesinde bunu zaten ima ettin.”

“Özel dedektiflere gerçek cevapları bulmaları için ne kadar para ödediğimi biliyor musun?” diye tersledi Sheffield. “Muhtemelen büyükbabanın polise raporu gömmesi için

verdiğinin sadece ufak bir kısmı. Hawthorne Adası'ndaki yangın kaza değildi. Kundakçılıktı ve Toby hızlanması için malzemeleri almıştı.”

BÖLÜM 36

Hattın diğer yanı sessizleşince Grayson'ın ismini söyledim, sonra Jameson'ın. Tekrar. Tekrar. Kimse beni duymadı. Telefonu kapatıp tekrar aradım ama kimse açmadı.

Ne kadar aradıysam kimse cevap vermedi.

Grayson hakkında, babasının sesinde duyduğum, güçlük-
le kontrol altında tuttuğu öfkesi konusunda endişeliydim.
Endişenin altında karnım farklı sebepten düğümleniyordu.
Harry ne yaptın sen?

Eğer Toby Hawthorne'un yangından kurtulduğu herkes tarafından bilinirse babası skandalı gömebilir miydi? Polisin rüşvet *aldığını* varsayarak, eğer bu sağ kurtulanın olmadığı bir trajedi olmasaydı, polislere rüşvet vermek kolay olur muydu?

Eğer yangını başlattıysa... Bundan ötesini düşünemiyordum, o yüzden onun yerine Tobias Hawthorne'u düşündüm. Neden milyarder, Hawthorne Adası'ndaki yangından sonra bütün ailesini mirastan çıkarmıştı? Neden üstünü kapatmak için bayağı para harcadıktan sonra vasiyetini orada olanları işaret etmesi için kullanmıştı?

"Avery." Alisa'nın topukları yanıma yaklaşırken kaldırma hızlı bir *tık, tık, tık* sesiyle vuruyordu. "İçeri geri dönmelisin. Canlı müzayede başlamak üzere."

Gecenin sonuna kadar dayanabildim. Max'ın söz verdiği gibi canlı müzayededeki bağışlanan çoğu eşya... benim tarafımdan alınmıştı. Abaco, Bahamalar'daki dört odalı evde bir hafta tatil. Santorini, Yunanistan'da özel uçak dahil iki hafta tatil. Düğün resepsiyonu olarak kullanılmak için İskoçya'da bir kale.

“Kaç tane tatil evin var?” diye Max bana eve dönerken sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

“Sana verdiğim dosyaya bir bakabilirdin,” diye ön koltuktan öneride bulundu Alisa.

Onu zar zor duydum ama o akşam, başarısız altı arama daha yapıp Grayson'ın babasıyla kafamda konuşmalar döndürerek saatler harcadıktan sonra yataktan kalkıp masama yürüdüm. Bahsedilen dosya orada duruyordu. Alisa haftalar önce, verasetimden sonra vermişti.

Kendimi Toskana'da bir villanın resmine bakarken buluna kadar sayfaları çevirdim. Bora-Bora'da sazdan yapılmış bir kulübe. Kuzey İskoçya'da gerçek bir kale. Bu *inanılmazdı*. Sayfalarca resimlere daldım. Patagonya. Santorini. Kauai. Malta. Seyşeller. Londra'da bir daire. Tokyo, Toronto ve New York'ta apartmanlar. Kosta Rica. San Miguel de Allende...

Sanki hissettiklerimi hissetmek ve hâlâ hayatta olmak ruhunu teslim etmek gibi bir deneyimdi. Annem ile seyahat etmeyi hayal ederdik. Evdeki devasa giysi dolabımın içinde rüküş bir çanta içerisinde bir yığın boş kartpostallar vardı. Annem ile o yerlere gitmeyi hayal etmiştik. Dünyayı görmek istemiştik.

Bunu ancak kartpostallarla yapabilmişim.

Boğazımda bir yumru düğümlendi. Bir sayfayı daha değiştirdiğinde nefesim kesildi. Bu fotoğraftaki kulübe dağın

kenarına inşa edilmiş gibi görünüyordu. Karla kaplı çatının A şeklinde hatları vardı ve düzinelerce ılık kahverengi taşları fener gibi aydınlatıyordu. *Harika.*

Ama nefesimi kesen bu olmamıştı. Sayfanın üst köşesindeki, eve dair detayların yazdığı kısmı okumak için parmağımı kaldırdığımda göğsümdeki kaslar gerildi. Rocky Dağları'nda, evin hemen dışında kayak yapabileceğin, sekiz odalı bir yerdin ve evin bir ismi vardı.

Gerçek Kuzey.

BÖLÜM 37

“Kızım Skye Hawthorne’a, pusulamı bırakıyorum, umarım her zaman gerçek kuzeyi bilir.” Ertesi sabah Max’in önünde ileri geri turlarken kendime hâkim olamıyordum. “Pusula ve gerçek kuzey hakkındaki kısımlar Tobias Hawthorne’un vasiyetindeydi. Eski olan yirmi sene önce yazılmış. O vasiyetteki ipucular aslen Hawthorne torunları için konulmamıştı.” Eğer vasiyetteki o satır ile Colorado’da miras aldığım ev arasında bir bağ varsa, mesaj açık bir şekilde Skye’a gönderilmişti. “Bu oyun Tobias Hawthorne’un kızları içindi.”

“Kızları, çoğul mu?” diye sorguladı Max.

“Yaşlı adam Zara’ya da bir vasiyet bıraktı.” Tam söylediklerini hatırlamaya çalışırken beynim hızla çalışıyordu. *“Kızım Zara’ya, evlilik yüzüğümü bırakıyorum, umarım annesini sevdiğim kadar bütünüyle ve kararlılıkla sever.”*

Ya bu da bir ipucuysa?

“Bilmecenin bir parçası Gerçek Kuzey’de,” dedim. “Eğer bir başka parça varsa yüzükle ilgi olmalı.”

“O zaman,” dedi Max neşeyle, “ilk olarak Colorado’ya gidiyoruz ve sonra bir yüzük çalacağız.”

Çok cezbediciydi. Gerçek Kuzey’i görmek istiyordum. Oraya gitmek istiyordum. O kitapçığın gösterdiği yeni hayatımın sunduklarının ufak bir kısmını da olsa deneyimlemek istiyordum. “Yapamam,” dedim canım sıkılmış şekilde.

“Hiçbir yere gidemem. Miras alabilmem için bir yıl boyunca burada kalmalıyım.”

“Okula gidiyorsun,” diye belirtti Max. “Demek ki Hawthorne Malikânesi’nde yedi gün yirmi dört saat tıkalı kalmak zorunda değilsin.” Sırıttı. “Avery, milyarder arkadaşım, özel jet ile Colorado’ya uçuşumuzun kaç saat süreceğini düşünüyorsun?”

Alisa’yı aradım ve bir saat içerisinde geldi.

“Vasiyette bir yıl boyunca Hawthorne Malikânesi’nde yaşamam gerektiği söylendiğinde bu tam olarak ne manaya geliyor? Hawthorne Malikânesi’nde *yaşamak* neyi kapsıyor?”

“Neden soruyorsun?” diye cevap verdi Alisa, gözlerini kırptırarak.

“Max ile bana verdiğin kitapçığa bakıyorduk. Bütün tatil evlerine.”

“Kesinlikle olmaz.” Oren kapının girişinden konuştu. “Çok riskli.”

“Katılıyorum,” dedi Alisa sertçe. “Ama soruna cevap vermek konusunda profesyonel sorumluluklarım var. Vasiyetin ek kısımları bir ayda üç geceden fazla Hawthorne Malikânesi’nden uzakta geçiremeyeceğini açıkça belirtiyor.”

“Yani Colorado’ya *gidebiliriz*.” Max neşeliydi.

“Söz konusu bile olmaz,” dedi ona Oren.

“Riskler yüzünden ben de aynı fikirdeyim.” Alisa bana bütün Alisa bakışlarını alt edecek bir Alisa bakışı attı. “Ya zamanından önce dönmeni engelleyecek koşullar oluşursa?”

“Pazartesi okulum var,” diye karşı çıktım. “Bugün cumartesi. Sadece bir geceliğine gitmiş olacağım. Bu bize bolca zaman bırakacak.”

“Ya bir fırtına olursa?” diye karşı çıktı Alisa. “Ya yaralanırsan? Eğer bir şey yanlış giderse her şeyi kaybedersin.”

“Sen de öyle.”

Kapının girişine baktığımda yabancı birinin orada durduğunu gördüm. Kahverengi saçlı kadın hâkî bol pantolon ve basit beyaz bir bluz giyyordu. Sonradan yüzünü tanıdım. “Libby?” Kız kardeşim saçlarını vakarlı bir açık kahverengiye boyamıştı. Doğal saçını... hiçbir zaman görmemiştim. “Saçını Fransız örgüsü mü yaptın?” diye sordum dehşete düşerek. “Ne oldu?”

Libby gözlerini devirdi. “Sanki kaçırılıp güçlkle saçım örölmüş gibi konuşuyorsun.”

“Kaçırıldın mı?” diye sorarken kısmen şaka yapıyordum.

Libby, Alisa’ya döndü. “Az önce kız kardeşime bir şey yapmasına *izin* veremeyeceğini mi söylüyordun?”

“Colorado’ya gitmeye,” diye açıkladı Max. “Avery’nin orada bir evi var ama koruyucuları oraya seyahat etmenin çok büyük bir risk olduğunu düşünüyor.”

“Aslında onlara kalmış bir karar değil, değil mi?” Libby bakışlarını yere çevirdi ama ses tonu sakindi. “Avery’nin özgürlüğü resmileşene kadar koruyucusu *benim*.”

“Ve ben de varlıklarını kontrol ediyorum,” diye cevap verdi. “Uçaklar da buna dahil.”

Max’e bir bakış attım. “Sanırım ticari uçuşla gidebiliriz.”

“Hayır,” diye Alisa ve Oren aynı anda cevap verdi.

“Avery’nin bir ara vermeye ihtiyacı olduğu hiç aklına geldi mi?” Libby çenesini öne çıkardı. “Bütün...” Sesi boğazında takılı kaldı. “Bunlardan?”

Bir suçluluk duygusu saplandı içime çünkü *bütün bunlar* bana boğucu gelmemişti. Burada gayet iyiydim. Ama Libby değildi. Ses tonunda bunu duyabiliyordum. Ben miras aldığımda o her şeyi kaybetmişti. İşini. Arkadaşlarını. Dışarıda koruma olmadan yürüme özgürlüğünü. “Libby...”

Ağızından isminden fazlasını çıkmasına izin vermedi. “Ricky konusunda haklıydın, Ave.” Başını iki yana salladı. “Ve Skye. Haklıydın ve ben bunu göremeyecek kadar aptaldım.”

“Aptal değilsin,” diye sert bir şekilde söyledim.

Libby Fransız örgüsünün ucunu parmağına doladı. “Skye Hawthorne benden, hâkimin kimi daha saygıdeğer bulacağını düşündüğümü sordu. Yeni ve düzelmiş Ricky’yi mi yoksa beni mi?”

Bu yüzden saçını boyamıştı. Bu şekilde giyiniyordu. “Bunu yapmak zorunda değildin,” dedim. “Sen...”

“Evet,” diye yumuşak bir şekilde araya girdi. “Zorundaydım. Sen benim kız kardeşimsin. Seninle ilgilenmek *benim* işim.” Libby, Alisa’ya geri döndüğünde gözleri alev saçıyordu. “Ve eğer kız kardeşimin biraz ara vermeye ihtiyacı varsa sen ve milyar dolarlık hukuk büron ona bunu sağlayacak kahrolası bir yol bulabilirsiniz.”

BÖLÜM 38

Oren ve Alisa, Gerçek Kuzey’de hafta sonunu geçirmemi kabul etmişti. Bu sabah uçup pazar akşamı geri dönecektim. Bir gece dışarıda geçirmiş olacaktım. Oren altı adamlık bir ekip getirecekti. Landon’ın basına sızdırabileceği “samimi pozlar” çekmek için Alisa da geliyordu. Seyahat programımız bana Tobias Hawthorne’un kızına Gerçek Kuzey’de bıraktığı şeyi, Alisa’yı bir şey aradığım konusunda şüphelen-dirmeden aramam için otuz altı saat veriyordu.

Havalimanına giderken Jameson’a mesaj attım. Yine. Kendime o ve Grayson hakkında endişelenmemem gerektiğini söyledim. Muhtemelen sarhoş, akşamdan kalmaydılar veya bensiz başka bir ipucunun peşinde koşuyorlardı. Onlara nereye ve neden gittiğimi söyledim.

Birkaç dakika sonra bir cevap mesajı aldım. Jameson’dan değil, Xander’dan gelmişti. *Seninle uçakta buluşuruz.*

“Tamam,” diye mırıldandım. “Kesinlikle Jameson’ın telefonunda bir çeşit takip sistemi var.”

Max bana kaşını kaldırdı. “Ya da senin.”

En azından DNA’nın yüzde yirmi beşini paylaşmayan kimseyi gözetlemediğime dair yemin ederim.” Bu Xander’ın dünyasında bir selamlaşma anlamına geliyordu. “Ve başka

mükemmel bir haber daha, Rebecca ve Thea Colorado'ya olan bu gezintide bize katılacak.”

Max bana yan bir bakış attı. “‘Rebecca’ ve ‘Thea’nın da gelmesinden mutlu muyuz?” İsimlerini havada tırnaklarıyla alıntı hareketi yaparak vurgulamıştı, ona ikisinden de bahsettiğim hâlde isimlerin sahte olduğundan şüpheleniyormuş gibiydi.

“Oluruna bıraktım,” dedim Max’e, Xander’a bir bakış atarak.

Bir keresinde bana Grayson ve Jameson’ın yaşlı adamın oyunlarında beraber çalışma geçmişleri olduğunu söylemişti. Aynı zamanda birbirlerinin kuyusunu kazma alışkanlıkları da vardı ama Xander’a göre ağabeylerinin Sheffield Grayson ile onsuz buluşmaya gitmeleri, muhtemelen bir başka ekip çalışması olarak görünmüştü.

Kendi ekibini oluşturduğu için onu suçlayamazdım.

“Maxine.” Xander en iyi arkadaşıma en çekici Xander Hawthorne gülümsemesini sundu. “Serbestçe havada alıntı işaretini yapan bir kadından daha fazla takdir ettiğim bir şey olamaz. Sorabilir miyim, bazen patlayan robotlar hakkındaki düşüncelerin neler?”

Jetin iç kısmında –benim özel jetimin– yirmi kişilik lüks koltuk vardı ve bir araçtan çok, pahalı bir iş toplantı alanı olarak görünüyordu. Güvenlik önlerde oturuyordu ve arkasında Alisa, Libby ile granit yüzeyli masanın tam karşısındaki deri koltuklara oturmuştu. Bize katılan Nash, Libby ve Alisa’yla karşı karşıya gelecek şekilde masanın diğer tarafındaki iki koltuğa uzanmıştı. *Tuhaf.* Ama en azından bu gerginlik üçünü meşgul tutacaktı ki bu da bizlerin uçağın arka tarafında işe koyulmasına olanak sağlıyordu.

Aralarına başka bir granit masa koyulmuş iki tane çok uzun süet kanepesi vardı. Max ile masanın bir tarafına oturduk. Xander, Rebecca ve Thea diğer tarafına oturdu. Pişirilmiş unlu mamuller aramızdaki masanın üzerinde duruyordu ama ben daha çok Xander'ın "takımına" odaklanmıştım. Rebecca'nın vücudunun Thea'ya doğru yöneliş şekline dair bir şey müzayededen önceki akşam Rebecca'nın yüzünde bir anlığına yakaladığım ifadeyi düşünmeme sebep oluyordu.

"Ne aradığımızı bilmiyoruz." Xander sesini uçağın ön tarafındaki yetişkinlerin duyamayacağı kadar alçalttı. "Ama yaşlı adamın Skye için bıraktığını biliyoruz. Kulübenin içinde veya çok yakınlarında olacaktır ve üzerinden muhtemelen Skye'in ismi vardır.

"Elimizde başka bir şey var mı?" diye sordu Rebecca. "İpucundan önce herhangi bir kelime."

"Çok iyi, genç Padawan." Xander ona doğru başını eğdi.

"Star Wars replikleri yok," diye karşılık verdi Thea. "Bu şekilde konuşmanı izlemek migrenimi getiriyor."

"Star Wars'tan alıntı yaptığımı biliyordun." Xander ona zafer bakışı attı. "Kazandım!"

"Özür dilerim," dedi Rebecca, bana ve Max'e. "Hep böyleler."

Önceden nasıl olduklarına dair bir görüntüye şahit olduğum hissine kapıldım. Rebecca'nın telefonu o anda çaldı ve başını aşağı çevirdi. Bembeyaz yüzünü koyu kırmızı saçları kapatmıştı. Kendi içine çekildiğini neredeyse görebiliyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Annesi mi arıyor diye merak ettim.

"Sorun yok," dedi Rebecca saçlarının ardından.

Bir sorun *vardı*. Bu kısmı sır değildi. Tünellerde itiraf ettiği geceden beri bunu biliyordum. Sadece umurumda olması için çok çabalıyordum.

Yüzünde kararlı bir ifadeyle, Thea çalan telefonu kapmaya çalıştı. “Rebecca’nın telefonu,” diye cevap verirken telefonu kulağına götürdü. “Thea ile konuşuyorsunuz.”

Rebecca başını hızla kaldırdı. “Thea!”

“Her şey yolunda, Bay Laughlin.” Thea, Rebecca’nın telefonu ondan alma çabalarını elini uzatarak savuşturdu. “Bex demin uyuyakaldı. Uçaklarda nasıl olduğunu biliyorsunuz.” Thea tekrar Rebecca’yı engellemek için büküldü. “Tabii, ona söylerim. Kendinize iyi bakın. Güle güle.”

Thea telefonu kapattı ve yüzünü Rebecca’ya doğru çevirdi. “Büyükbaban iyi yolculuklar diliyor. Annenle ilgilenecek. Şimdi...” Thea telefonu masaya bırakıp bize döndü. “Sanırım Rebecca ipucunun kelimelere dökülüş şeklini soruyordu.”

Max boşluğumu dürttü. “Özel uçakla uçarken telefonda konuşabiliyorsun!”

Cevap vermedim çünkü Xander’ın ne kadar sessiz olduğunun farkına vardım. Rebecca’nın asıl sorusuna cevap vermemişti, o yüzden ben verdim. “Bir pusula. Bize Gerçek Kuzey’i gösteren ipucu Tobias Hawthorne’un Skye’a pusulasını bıraktığı kısımda.”

“Ah,” dedi Thea masum bir şekilde. “Aynı Xander’ın cebinde gizlediği antika pusula gibi mi?”

Xander ona kaşlarını çattı. Max hamur işlerinin olduğu tabağa uzandı ve Xander’a bir kruvasanla vurdu. “Bizden bir şeyler gizliyorsun ha?” diye sordu.

“Yeni yeşeren arkadaşlığımızın kruvasan aşamasına geldiğini görüyorum,” dedi ona Xander. “Sevindim.”

“Sen de aynı zamanda bir şeyler gizliyorsun,” diye suçladım. “İhtiyarın Skye’a bıraktığı pusula sende mi?”

Xander omuzlarını silkti. “Bir Hawthorne her zaman hazırlıklı yola çıkar.” Ve bu onun oyunuydu.

“Görebilir miyim?” diye sordum. Xander istemeyerek bana pusulayı uzattı. Açarak içine baktım. Tasarımı basitti. Pahalı gözükmüyordu.

Bir telefon titreşti. Bu sefer Rebecca’nın telefonu değildi. Benimki. Aşağı bakınca Jameson’ın sonunda mesaja cevap verdiğini gördüm.

Mesajı tam üç kelimelikti: *Seninle orada buluşuruz.*

BÖLÜM 39

Özel jet inişe geçerken camdan dışarı baktım. Uzaktan tek görebildiğim dağlar, bulutlar ve kardi ama kolaylıkla orman hattını görebiliyordum. Bir ay önce uçağa hiç binmemiştim. Şimdi özel uçakla uçuyordum. Ne kadar eldeki göreve odaklanmaya çalışırsam çalışayım, istemsizce camdan görünen manzaranın sonsuzluğunda kendimi kaybetmek istiyordum.

Bu hayatın bana göre olmadığı hissini üstümden atamıyordum.

Özel bir uçuş pistine indik. Yarım saat sonra üç tane kocaman SUV ile aşağıdaki tatil kasabasından uzakta, dağın tepesinde yer alan Gerçek Kuzey'e varmıştık.

“Ev kayak pistinin yanında,” diye Max ve beni yol üzerinde bilgilendirdi Alisa. “Özel bir pist ama sizi aşağıdaki kulübeye götüren bir patika yolu var.”

Gerçek Kuzey ortaya çıktığında resimlerin ona adil davranmadığının farkına vardım. A şeklindeki çatı kardan beyaz olmuştu. Ev kocamandı ama bir şekilde dağın uzantısı gibi görünüyordu.

“Bekçiyi evi açması için önceden aradım,” dedi Alisa; Oren, Max ve ben kara adım attığımızda. “Yemek stoğumuz

yeterli olmalı. Siz kızlara yeterli kıyafetlerin getirilmesi konusunda imtiyazı ele aldım.

“Vay canına,” diye fısıldadı Max, önümüzdeki görüntüyle karşılaşınca.

“Çok güzel,” dedim Alisa’ya.

Avukatımın dudağında yumuşak bir tebessüm belirdi ve gözlerinin kenarları kırıştı. “Bu mülk Bay Hawthorne’un en sevdiklerinden birisiydi,” dedi bana Alisa. “Her zaman burada farklı birisi gibi gözükürdü.”

Bir an sonra benzer bir SUV bizimkilerin yanına park etti ve Libby, peşinden Nash ve Oren’in adamlarından biri çıktı. Libby’nin bir düzine saç teli Fransız örgüsünün arasından çıkmayı başarmıştı ve dağ rüzgârında çılgınca uçuşuyordu.

“Grayson ve Jameson’ın da bize katılacağını biliyorum,” dedi Alisa, bilerek Nash ve kız kardeşimden uzağa dönerek. “Ne yaparsanız yapın,” diye uyardı, “Hawthornelerin size Düşüş konusunda meydan okumasına izin vermeyin.”

BÖLÜM 40

Evin içi dışına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Oturma odasının tavanı iki kat yüksekliğe çıkıyordu ve çatı kirişlerinde devasa ışıklar vardı. Yerler tahtadan, duvarlar ahşapla kaplıydı ve her şey –mobilya, halılar, lamba tesisatları bile– büyük boyutlardaydı. Kürk örtü devasa deri kanepenin üzerine örtülmüştü ve hissettiğim her şeyden çok daha yumuşaktı.

Taştan şöminede ateş yanıyordu ve ona doğru yürüyünce hayran kaldım.

“Bu katta dört tane yatak odası var. İkisi giriş katta, ikisi üst katta.” Alisa durakladı. “Seni bu kattaki en büyük yatak odasına yerleştirdim.”

Ateşten uzaklaşıp sorumun kulağa normal gelmesi için uğraştım. “Aslında... hangi oda Skye’a aitti?”

Üçüncü katın merdivenlerine aile fotoğrafları yerleştirilmişti. Neredeyse... normal görünüyordu. Çerçeveler pahalı değildi. Fotoğraflar şipşak fotoğraftı. Bir tanesinde Grayson, Jameson ve Xander’ın kafaları bir çadırdan dışarı çıkmış, çok daha genç hâlleri vardı. Bir başka fotoğrafta dört kardeş arasındaki bir horoz güreşi varmış gibi görünüyordu.

Bir tanesinde Alisa'ya sarılmış Nash vardı. Daha yukarıdaki duvarda Tobias Hawthorne'un çocuklarının fotoğrafları yer alıyordu.

Toby de dahil.

Toby Hawthorne'un on iki, on dört ve on altı yaşındaki hâllerine kendimle bir benzerlik bulmaya çalışmak için bakmamaya çalıştım. Başarısız oldum. Bakışlarımı çevirmemin imkânsız olduğu bir tanesi vardı. Toby, Zara ve Skye olduğunu varsaydığımız ergen kızların arasında duruyordu. Resmin Gerçek Kuzey'de çekildiği belliydi. Hepsi kayak kıyafetleri giyiyordu. Üçü de gülümsüyordu.

Belki de Toby'nin gülümseyişinin biraz benimkine benzediğini düşündüm.

Merdivenlerin en başında Max ile çantalarımızı bir zamanlar Skye'a ait olduğu söylenen odaya bıraktık. Omzumun üzerinde bir bakış atarak kapıyı kapattım.

"Gizli bölmeler ara," dedim Max'e, tahta bir sandığı incelerken. "Gizli çekmeceler, gevşek tahta zeminler, mobilyalarda sahte sırt kısımları; o tür şeyler."

"Tabii," dedi, kelimeyi uzatırken tahta sandığı hızlıca araştırdığımı izledi. "Kesinlikle. Bu tam da nasıl yapılacağını bildiğim bir şey."

Hemen önemli bir şeyler bulmayı beklediğimden değildi ama Toby'nin süitini inceledikten sonra nereye bakacağımı biliyordum. Giysi dolabına bakana kadar önemli bir şey bulamadım. Askılara asılmış kıyafetler, raflarda katlanmış süveterler vardı. Hiçbiri Skye'ın giymesini beklediğim türde şeyler değildi. Kıyafetlere tek tek baktım ve sonunda merdivenlerdeki resimlerde Skye'ın giydiğini gördüğüm kayak ceketine geldim. Bunu giydiğinde kaç yaşındaydı? On beş mi? On altı mı?

Bu kıyafetler bu kadar süredir dolapta mıydı?

Giysi dolabının diğer tarafından bir yumruk sesi geldi ve gıcırta duydum. Kıyafetleri kenara çekerek dolabın arkasından sızan bir ışık gördüm ve kaynağını buldum. Orada doğrudan duvardan kesilmiş ufak bir kapı vardı. İttirdim ve kapı hareket ederek ardındaki kısa bir geçide girmeme izin verdi.

Geçit sedir ağacı gibi kokuyordu. Duvarları ellerimle yokladıktan sonra ışık düğmesini bulmayı başardım. Işığı açtığım an bir çift göz gördüm.

Biri bana doğru adım attı.

Geriye doğru sendelerken onunla göz göze geldim ve onu tanıdığım anda çığlığımı bastırdım. "Thea!"

"Ne?" dedi hafifçe sırtarak. "Ürktün mü?" Arkasında, benimkisine benzer ikinci bir kapı girişinin önünde Rebecca'yı görebiliyordum.

"Orası kimin odası?" diye sordum.

"Eskiden Zara'nın odasıydı," diye mırıldandı Rebecca. "Bu akşam burada kalıyorum."

Thea ona manidar bir bakış attı. "Bildiğim iyi oldu."

Onları ittirerek ilerledikten sonra Zara'nın odasını araştırdım ve Skye'in odasındakine benzer bir giysi dolabı buldum. Askılardaki kıyafetler daha çok buz mavisi tonlarındaydı ama Skye'in dolabı gibi bu da zamanda donmuş görünüyordu.

"Bir şey buldum," diye duyurdu Thea geçitteyken. "Verica ederim."

Geri döndüm. Rebecca beni takip etti ve Max diğer taraftan geçide zor bir şekilde girdi. Dar bir alandı ama elinde ahşap bir tahta tutan Thea'nın yanına diz çökmeyi başarmıştım.

Zemin parçalarından biri, diye farkına varırken ortaya çıkardığı bölmeye ulaşmak için onu kenara koydu.

"Bu nedir?" dedim bir eşya ortaya çıkardığında.

“Bir cam şişe?” Max daha iyi görebilmek için Thea’ya doğru eğildi. “İçinde bir mesaj var. Kayrolası bir şişe içinde mesaj var! Şimdi bir şeyler olmaya başladı.”

“Kayrolası mı?” Thea, Max’e kaşını kaldırarak baktıktan sonra ayağa kalkıp yanımda geçip Zara’nın odasına döndü. Şişeyi yakındaki masanın üzerinde ters çevirdi ve biraz çalkalayınca içinden ufak kâğıt düştü. Thea açmaya çalışırken zamanla sarardığını fark ettim.

“Bunun bayağı eski olduğunu tahmin ediyorum,” dedi Max.

Tobias Hawthorne’un vasiyetini düşündüm. “Yirmi yıl kadar mı?” Ama Thea kâğıdı açmayı bıraktığında, gördüğüm yazı Tobias Hawthorne’a ait değildi. Bitişik el yazısıyla, arada süslemelerle ve bir yazı tipi zannedilecek kadar düzgündü.

Kadınısı.

“Buraya bunu bulmaya geldiğimiz şeyin bu olduğunu sanmıyorum,” dedim. Bu kadar kolay olacağını mı sanmıştım? Yine de mesajı okudum. Hepimiz okuduk.

Biliyordun ve yine de yaptın. Bunun için seni asla affetmeyeceğim.

“Ne yaptı?” diye sordu Thea. “Ne biliyordu?”

Açıkça ortada olanı belirttim. “Bu odalar Zara ve Skye’a aitti.”

“Deneyimlerime göre Zara pek affedici bir tip değil.” Thea, Rebecca’ya doğru baktı. “Bex? Bir fikrin var mı? Hawthorne ailesini herkes gibi iyi biliyorsun.”

Rebecca hemen cevap vermedi. Zara, Skye ve Toby’nin gülümsediği resmi düşündüm. Üçü bir zamanlar yakınlar mıydı?

Ağaç zehirli, göremiyor musun? Yazmıştı Toby. Zehirledi S’yi, Z’yi ve beni.

“Ee?” diye sordum Rebecca’ya. “Zara ve Skye arasında bir tartışma duydun mu?”

“Büyürken çok fazla şeye kulak misafiri oldum.” Rebecca hafifçe omuz silkti. “İnsanlar bana değil, Emily’ye dikkatlerini verirlerdi.”

Thea Rebecca’nın omzuna elini koydu. Bir anlığına Rebecca Thea’nın dokunuşuna yaslandı.

“Kimin kime ne yaptığını bilmiyorum,” dedi Rebecca, onu tutan ele bakarak. “Ama bildiğim bir şey var ki...” Thea’dan bir adım geri atarak. “Bazı şeyler affedilebilir değildir.”

Neden hâlâ Zara ve Skye hakkında konuşmadığı hissine kapılmışım?

“İnsanlar mükemmel değiller,” dedi Thea, Rebecca’ya. “Ne kadar çabalasalar da. Zayıflıklarını göstermekten ne kadar nefret etseler de. İnsanlar hata yapabilir.”

Rebecca’nın dudakları aralandı ama tek kelime etmedi.

Max kaşını kaldırdıktan sonra bana döndü. “O zaman,” dedi yüksek sesle, “hatalar.”

Tekrar camdan dışarı bakmak için döndüm ve elimizdeki göreve odaklandım. *Hangi “hata” Zara ve Skye arasındaki ilişkiyi zehirlemişti?*

BÖLÜM 41

Bir SUV dışarıda durduğunda yerden tavana kadar en büyük camdan dışarı bakıyordum. İlk Jameson, ardından da Grayson arabadan çıktı. İkisi de güneş gözlüğü takıyordu. Akşamdan kalma olup olmadıklarını merak ettim.

Grayson'ın babasıyla olan konuşmadan sonra ikisinin de uyuyup uyuyamadığını da merak ettim.

* * *

İçlerinden birini yalnız yakalayabilmek on beş dakikamı almıştı. Jameson ile bir balkona çıktık. Nefesim havada görünür hâldeydi. Ona bulduğumu anlattım. Sessizce ve hareket etmeden dinledi.

İkisi de Jameson Hawthorne ile ilişkilendirebileceğim sıfatlar değildi.

Anlatmayı bitirdiğimde Jameson sırtını dağ manzarasına dönüp karla kaplı korkuluğa yaslandı. Üzerinde hâlâ Arizona'da giydiği kıyafetler vardı. Dirsekleri çıplaktı ama sanki soğuğu hissedemiyormuş gibi davranıyordu. “Benim de sana söylemem gereken bir şey var, Varis.”

“Biliyorum.”

“Sheffield Grayson, Hawthorne Adası'nı Toby'nin ateşe verdiği inaniyor.” Jameson'ın gözleri hâlâ güneş gözlüğünün ardında gizliydi. Ne hissettiğini veya bir şey hissedip hissetmediğini anlamayı zorlaştırıyordu.

“Biliyorum,” diye tekrarladım. “Grayson dün akşam telefonu kapatmayı unuttu. Her şeyi duymadım ama ana fikri anladım. Duyduğum en son şey Toby’nin hızlandırıcıyı satın aldığıydı. Sonra telefon kesildi. İkinizi de aramaya çalıştım. Defalarca. Ama kimse cevap vermedi.”

Jameson dört veya beş saniye boyunca tek kelime etmedi. Söylediklerime cevap verip vermeyeceğinden emin değildim.

“Şerefsiz adam, Gray ile hiçbir alakasının olmasını istemediğini açıkça belli etti. Colin’in onun için oğula yakın sahip olduğu tek şey olduğunu söyledi.” Jameson yutkundu ve gözleri güneş gözlüğü tarafından gizlenmiş olsa da kelimelerin onu etkilediğini hissedebiliyordum.

Grayson üzerindeki etkileri düşünmek bile istemiyordum.

“İlk kez Skye yalan söylemiyordu.” Jameson ses tonu kısıktı. “Grayson’ın babası, onun varlığını hep biliyordu.”

Jameson’ın flört etmesine, bilmeceler söylemesine, çatıların kenarlarında tehlikeli bir şekilde dengede durmasına ve dikkatsiz olmasına alışkıttım.

Eğer o güneş gözlüklerini çıkarsaydım ne görürdüm?

Ona doğru bir adım attım. Balkonun kapısı açıldı. Alisa bana ve Jameson’a baktıktan sonra aramızdaki mesafeye bakarak bana imalı bir şekilde gülümsedi. “Yamaç parkurundan kaymaya hazır mısınız?”

Hayır. Bunu söyleyemezdim. Burada bulunma nedenimizin bir kış kaçamağı yapmak istememizle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyemezdim. Evin geri kalanını aramak konusundaki planlarımız her neyse bu konuda göze çarpmamalıydık.

“Ben...” Uygun bir cevap düşündüm. “Nasıl kayacağımı bilmiyorum.”

Grayson Alisa’nın ardında kapının girişinde belirdi. “Ben sana öğretirim.”

Jameson ona baktı. Ben de öyle.

BÖLÜM 42

Gerçek Kuzey'in parkura yakın olmasından kastı, doğrudan parkura erişimi olmasıydı. Tek yapılması gereken kayak takımlarını giydikten sonra arka kapıdan yola çıkmaktı.

"Burada kolay bir parkur var," dedi bana Grayson, temel hareketleri gösterdikten sonra. "Eğer yeterince pratik yaparsak dağdaki daha kalabalık kayak alanlarına gidebiliriz."

Oren ve adamlarından birine – Eli değil – geri dönüp baktım. Bu adam daha yaşlıydı. Oren ona takımının kuzey kutbu uzmanı demişti. Çünkü her Teksaslı milyarderin güvenlik ekibinde bir kuzey kutbu uzmanına ihtiyacı vardı.

Kayaklarımın üzerinde sendeledim. Grayson beni ayakta tutmak için uzandı. Bir anlığına vücudu beni desteklerken öylece durduk. Sonra yavaşça geri adım attı ve ellerimi tutarak beni evin yakınındaki hafif meyilli alana doğru çekerken kendi geriye doğru kayıyordu.

"Bana nasıl duracağını göster," dedi. *Her zamanki gibi emirler yağıdırıyor.* Ama şikâyet etmedim. Parmak uçlarımı içe doğru çekip düşmeden durmayı başardım... zar zor.

"Güzel." Grayson gerçekten gülümsemişti ve sonra ben yakındayken sanki dudaklarının *bunu* yapması yasakmış gibi kendini gülümserken yakalamıştı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona, sesimi kimse duymasın diye alçalttım. "Bana bir şey öğretmek zo-

runda değilsin. Alisa'ya korkup vazgeçtiğimi söyleyebiliriz. Kayak yapmak için burada değilim.”

Grayson bana bilmiş, asla yanılmayan, beni sorgulama tarzında bir bakış attı. “Kimse herhangi bir şeyden korkup vazgeçtiğine inanmaz,” dedi.

Söyleyiş şeklinden korkusuz olduğumu düşünebilirdiniz.

Kayak takımını kaybetmem beş dakikamı aldı. Parkur kısmen ıssızdı. Korumalarım dışında dağda sadece Grayson ve ben vardık. Doğduğu zamandan beri kayak yapan birinin rahatlığıyla kayak takımını geri getirmek için hızla kaydı. Yanıma döndüğünde kayağı kara bıraktıktan sonra dirseklerimi tuttu.

Bu öğleden sonrası bana şimdiye kadar en çok dokunduğu zamandı.

Bir anlamı olmasını reddederek kayak takımını tekrar giyip ona öncesinde söylediğimi tekrarladım. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Kollarımı bıraktı. “Haklıydın.” Bu bir ilk olmalıydı: Grayson Hawthorne *herhangi* bir konuda birinin haklı olduğunu itiraf ediyordu. “Seni görmezden geldiğimi söylemiştin ve evet geliyordum. Bu hayatı yaşamak için bilmen gerekenleri öğreteceğime dair sana söz vermiştim.”

“Kayak kaymak gibi mi?” Yansımamı kayak gözlüklerimde görebiliyordum ama gözlerini göremiyordum.

“Kayak kaymak gibi,” dedi Grayson. “Başlangıç olarak.”

Aşağı kadar inmeyi başardık ve Grayson bana kayak teleferiğine nasıl bineceğimi öğretti. Oren önümüzdeki teleferiğe bindi ve diğer koruma ise arkadaydı.

Bu beni Grayson ile yalnız bırakmıştı. İki vücut, tek teleferik ve dağa tırmanırken aşağı sarkan ayaklar. Kendimi ona

gizlice bakış atarken yakaladım. Gözlüklerini indirmişti. Bu sayede yüzünün hatlarını görebiliyordum. Gözlerini görebiliyordum.

Birkaç dakika sonra bütün yolculuğu sessizlik içinde geçirmeyeceğime karar verdim. “Sheffield ile olan konuşmanı duydum,” dedim Grayson’a kısık sesle. “En azından çoğunu duydum.”

Aşağıda kayakçıların dağdan kaydıklarını görebiliyordum. Grayson yerine onlara baktım.

“Büyükbabamın çocuklarını neden mirastan menettiğini anlamaya başlıyorum.” Grayson pek kendi gibi konuşmuyordu, aynı Jameson gibi. Aradaki fark, dün akşamın Jameson’ı daha içine kapanık hâle getirirken ağabeyinde tam tersi etki yaratmasıydı. “Eğer Toby ateşe verdiyse, eğer büyükbabam olayı örtbas etmek zorunda kaldıysa o zaman Skye...” Birden konuşmayı kesti.

“Skye ne?” dedim. Karlarla kaplı ağaçların olduğu bir bölgenin üzerinden geçtik.

“O Sheffield Grayson’ın peşine düştü, Avery. Adam yeğenin ölümü için ailemizi suçluyor. Skye ile garezinden beraber oldu. Skye’in neden yaptığını Tanrı bilir ama ben bunun bir sonucuyum.”

Ona bakışlarını bana çevirmeye zorlayacak bir şekilde baktım. “Bu konuda suçlu hissetmemelisin,” dedim ona, ses tonum değişmedi. “Öfkelenmeli misin?” diye devam ettim. “Elbette. Ama suçlu hissetmemelisin.”

“İhtiyar bütün ailesini annemin bana hamile kaldığı zamanda mirastan mahrum bıraktı.” Grayson söylerken bile kendini gerçeğe karşı hazırladı. “Bardağı taşıran son damla Toby mi yoksa ben miydim?”

Bu Grayson Hawthorne’un zayıflığını gösteriydi. *Her zaman dünyanın veya ailenin yükünü omuzlarında taşımak zorunda değilsin.* Bunu söylemedim.

“İhtiyar seni seviyordu,” dedim onun yerine. Milyarder Tobias Hawthorne söz konusu olduğunda çok fazla şeyden emin değildim ama bunu biliyordum. “Seni ve kardeşlerini.” Grayson’ın sesi gergindi. “Sonunda ben ve Jameson konusunda ne kadar hayal kırıklığına uğradığına bak.”

“Bu doğru değil,” dedim kalbim onun için sızlarken. *Onlar* için.

Grayson yutkundu. “Jameson’ın çatı katında elinde tuttuğu bıçağı hatırlıyor musun?” Bu soru beni şaşırtmıştı.

“Gizli bölmesi olan mı?”

Grayson başını eğdi. Omuzlarındaki veya boynundaki kasları göremiyordum ama kayak ceketinin altında gerildiklerini hayal edebiliyordum. “Büyükbabamın yıllar önce yaptığı bir bilmece vardı. O bıçak bir parçasıydı.”

Tam olarak anlayamadığım sebepten dolayı boğazımdaki kaslar gerildi. “Peki ya cam balerin?” diye sordum.

Grayson bana sanki hiç beklenmedik bir şey söylemişim gibi baktı. Sanki beklenmedik bir *şeymişim* gibi. “Evet. Oyunu kazanmak için balerini parçalara ayırmak zorundaydık. Jameson, Xander ve ben sonraki kısmı yanlış anladık. Yanlış yönlendirmelere kandık. Nash kanmadı. Cevabın kırık parçalar olduğunu biliyordu.” Bana bakış şeklinde bir şey vardı. “Büyükbabam bize onun sahip olduğu türde bir güç ve para topladığında, bir şeylerin kırıldığını söyledi. *İnsanların*. Eskiden çocuklarından bahsettiğini düşünürdüm.”

“Ağaç zehirli,” diye yumuşak bir tonda alıntıladım. “Göremiyor musun? Zehirledi S’yi, Z’yi ve beni.”

“Aynen.” Grayson başını iki yana salladı ve tekrar konuştuğunda kelimeler boğuk bir sesle çıkmıştı. “Ama bir noktayı kaçırdığımızı düşünmeye başladım. Bizim kırdığımız şeyleri, insanları düşünmeye başladım. Hepimizin. Toby ve yangın kurbanlarını. Jameson, ben ve...”

O söyleyemediği için ben onun adına söyledim. “Emily. Aynı şey değil, Grayson. Onu sen öldürmedin.”

“Bu aile bir şeyleri kırıyor.” Grayson’ın ses tonu hiç titremedi. “Büyükbabam bunu biliyordu ve yine de seni buraya getirdi. Seni ailenin bir üyesi yaptı.”

Grayson güvende olmamı istiyordu ve ben istemiyordum. Hawthorne servetini miras aldığım için bir daha hiç *güvende* olmayabilirdim.

“Ben o cam balerin değilim,” dedim sertçe. “Parçalara ayrılmayacağım.”

“Ayrılmayacağını biliyorum.” Grayson’ın sesi neredeyse boğuk bir tondaydı. “O yüzden artık seni görmezden gelmeyeceğim, Avery. Yapamayacağını ve yapmaktan vazgeçmeyeceğini bildiğim şeyleri yapmayı bırakmanı söyleyip durmayacağım. Toby’nin senin için ne olduğunu, senin için ne anlamı olduğunu biliyorum.” Grayson’ın nefesi güçlkle çıkıyordu. “Neden duramayacağını herkesten daha iyi biliyorum.”

Grayson babasıyla tanışmıştı. Onun gözlerinin içine bakıp o adam için ne anlamı olduğunu keşfetmişti. Ve evet, cevap bir hiçti. Ama Toby gizemini öylece bırakmayacağımı biliyordu.

“O zaman sen de bu işin içindesin?” diye sordum Grayson’a, kalbim tekleyerek.

“Evet.” Kelimeyi bir yemin gibi söylemişti. Aramızda havada asılı kalmıştı ve sonrasında yutkundu. “Arkadaşın olarak.”

Arkadaş. Bu kelimelerin köşeleri vardı. Bu Grayson’ın geri çekilerek beni yakınında tutuşuydu. Kurallar koymak zorundaymış gibi davranmasıydı.

Eğer izin verirsem can yakacaktı ama izin vermedim. “Arkadaş,” diye tekrar ettim, bakışlarımı hızla yaklaşan te-leferiğin sonuna odakladım.

“Koltuğunda öne doğru kay,” dedi Grayson bana. *Çok ciddi.* “Kayağının uç kısımlarını yukarı kaldır. Öne eğil ve git.”

Sandalye benim için ufak bir itiş sağlamıştı ve öne doğru yaklaşırken dengemi korumaya çabalıyordum. *Bunu* yapmak için Grayson Hawthorne’a ihtiyacım yoktu.

Sırf irademin gücüyle kayaklarımı altımda tutup durmayı başardım.

Gördün mü? Beni ayakta tutman için sana ihtiyacım yok. Arkadaşım Grayson’a yüzümde bir gülümsemeyle dönerken böbürlenmeye hazırlıklıydım ve o zaman paparazziyi gördüm.

BÖLÜM 43

Oren ve kuzey kutbu uzmanı beni Gerçek Kuzey'e inanılmaz bir sürede getirmişti. Eli ve diğer koruma eve geldiğimizde dışarıda bekliyordu.

"Etrafı bir kolaçan et," dedi adamlarına Oren. "Eğer birinin buranın özel bir arazi olduğuna dair hatırlatmaya ihtiyacı varsa bunu hatırlatabilirsiniz."

"Sanırım kayak kaymak buraya kadardı," dedim. Teorik olarak bu iyi bir şeydi. Şimdi Gerçek Kuzey'de buraya geldiğim şeyi yapmak için kalmaya bahanem vardı. *Dağda Grayson ile geçirecek daha az zaman.*

Bu düşünceyi bastırıp kayak takımlarımı çıkardım. Grayson da aynısını yaptı ve içeri yöneldik ama arka kapıdan girmeden önce çatının üzerinden bir kar yığını ayaklarımıza düştü.

Jameson'ın düştüğünü görmek için tam zamanında başımı kaldırdım. Yanımda kayak takımlarının üzerine düştü ve etrafta kayak sopası yoktu.

"Güzel giriş," dedi ona Grayson, kuru bir tonda.

"Çabalıyorum." Jameson gülümsedi ve sonrasında elindeki eşyayı savurdu. Bir fotoğraf çerçevesi olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı.

Bir fotoğraf çerçevesi mi tutuyordu? Jameson Hawthorne'dan bahsediyorduk. Buraya bir sebep için gelmiş-

ti. Nedenini biliyordum. Kalbim yerinden fırladı. “O...” demeye çalıştım.

Jameson omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? Gerçekten o kadar iyiyim.”

Çerçeveyi ağır hareketlerle elime bıraktıktan sonra evin köşesine yaslanmış bir çift kayak sopasını kapmak için döndü. “Ve sana,” dedi Grayson’a, “düşüşte meydan *okuyorum*.”

Çerçevedeki fotoğraf merdivenlerde gördüğüm Tobias Hawthorne’un üç çocuğunun olduğu fotoğraftı. Jameson çekip gitmeden önce başka bir bilgi sunmamıştı ama bodruma giden içerideki merdivenlerden inerken, çerçeveyi elimde çeviriyordum ve arkasına kazınmış resmi gördüm.

Bir pusulanın yüzü.

Baktığıma o kadar odaklanmışım ki neredeyse Rebecca’yı ezecektim. Ve Thea’yı. Thea ve Rebecca’nın farkına varınca bir adım geri attım. Biri diğerini merdivenlerin duvarına yaslamıştı. Rebecca’nın elleri Thea’nın yüzünü çevrelemişti. Thea’nın saçları sanki at kuyruğundan koparılmış gibi görünüyordu.

Öpüşüyorlardı.

Söyledikleri son kelimeler kulaklarımda çınladı. *Bazı şeyler affedilemez. İnsanlar mükemmel değildir.*

Thea beni fark etti ama Rebecca’nın yeşil gözleri komik bir şekilde kocaman açılana kadar geri çekilip öpüşmeyi kesmemişti. O zaman bile acele etmemişti.

“Avery.” Rebecca’nın sesi utançtan boğuluyormuş gibi çıkmıştı. “Bu...”

“Seni ilgilendirmez,” diye lafı bitirdi Thea, dudaklarının kenarı kıvrılarak.

İkisinin etrafından döndüm. “Katılıyorum.” Bu şanssız, muhtemelen yanlış öpüşme seansı beni ilgilendirmiyordu.

Elimdeki çerçeve ilgilendiriyordu. O yüzden merdivenlerin devamını görev peşine düşmüş biri gibi indim. Alt katlarda Max’i Xander’ın omzunda, fanın bıçaklarını incelerken buldum.

“O çok uzun,” dedi bana Max onaylayıcı şekilde. “Ve beni sadece bir kere düşürdü!”

Thea ve Rebecca ardımdan odaya girdi. Xander onlara bir bakış attı ama ben görevden şaşmadım.

“Jameson bana bunu verdi.” Elimdeki hazineyi kaldırdım ve devasa süet koltuğa oturdum. “Merdivendeki bir fotoğraf çerçevesi.” Kucağıma ters şekilde yerleştirdim. “Arkasına bakın.”

Max aşağı indi ve herkes etrafıma toplandı.

“Çerçevenin arkasını çıkar,” dedi Xander hemen.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Tornavidaya ihtiyacımız olacak.”

Dört dakika sonra beşimiz, bir zamanlar Skye’a ait olan üçüncü kattaki odaya doluştuk. Son vidayı söktüm ve çerçevenin arkasını kaldırdım. Altında Toby, Zara ve Skye’ın fotoğrafının ardında ikiye katlanmış bir not kâğıdı buldum. İçinde bir başka fotoğraf vardı.

Bu belli ki çerçevedeki fotoğrafla aynı zamanda çekilmişti. Zara ve Skye aynı ceketleri giyiyorlardı. İkisi de ergenlik yaşlarında görünüyorlardı. Zara bir kolunu Skye’a dolamıştı ve diğeri ise onlardan biraz daha büyük görünen bir oğlanın üzerindeydi. Kabarık saçları ve çekici bir gülümsemesi vardı.

Fotoğrafı çevirdim ve arkasında bir yazı yoktu. Max fotoğrafın üzerine katlanmış kâğıt parçasını eğilip aldı.

“Boş,” dedi.

“Şimdilik,” diye düzeltti Xander.

Max imayı hemen anlamadı. Hawthornelara ve oyunlarına alışık değildi. “Görünmeyen mürekkep mi?” diye sordu Rebecca benden önce. “Fotoğrafta veya ona sarılmış kâğıtta mı?”

“Neredeyse kesin,” diye cevap verdi Xander. “Ama kaç farklı türde görünmez mürekkep çeşidi olduğunu biliyor musun?”

“Çok mu?” diye kuru bir tonda söyledi Thea.

Xander uzun bir nefes verdi. “Tahminim, bunun ipucunun sadece bir yarısı olduğu yönünde. İhtiyar bir yarısını Skye’a, diğer yarısını...”

“Zara’ya bıraktı,” diye bitirdim. “Yüzük.” Dikkatli bir şekilde Max’ten boş sayfayı aldım. Bir yüzüğü sayfadaki yazıları ortaya çıkaracak şekilde nasıl kullanabileceğimize dair fikrim yoktu ama Xander’ın söylediklerinin ardındaki mantığı anlayabiliyordum. Bu Hawthorne mantığıydı.

Tobias Tattersall Hawthorne mantığı.

Hepsini paramparça bırakmaya niyetli olduğunun bir işareti olarak kendisine bu göbek adını vermişti. Bu ismi vasiyetini imzalamak için kullandı ve içine kızları için ipuçları gömdü. Bu oyunun aslen bizim için olmadığını biliyordum. Skye’a bırakılan ipucunu bulmak için burada olduğumuzu biliyordum. Ama şimdi merak etmeden duramadım.

“Bu fotoğrafın Skye için ne anlamı olabileceğini düşünüyorsunuz?” diye sordum, Tobias Hawthorne’un gülümseyen çocuklarının arkasında gizlenen fotoğrafını kaldırarak. Skye, Zara ve bir adam. “O kim?” diye sordum ve sonrasında Skye ile Zara’nın odasının arasındaki geçitte, döşeme tahtasının altında gizlenmiş şişede bulduğumuz mesajı düşündüm.

Biliyordun ve yine de yaptın. Bunun için seni asla affetmeyeceğim.

“Psişik hislerim,” diye duyurdu Max, “artık bu fotoğrafa odaklanmış durumda ve bir ilişki hakkında oldukça net mesajlar alıyorum.”

Bir oğlan üzerine kavga ettiler, diye düşündüm. Jameson ve Grayson’ın Emily Laughlin üzerine kavga ettiği gibi.

“Jameson sana sadece bunu mu verdi?” Xander yatağa zıpladı “Buldu ve sana öylece *verdi* mi?”

Başımınla onayladım. Bu ipucunu bulanın kendisinin olmaması Xander’ı rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

“Ve Jameson şimdi nerede?” diye sordu Xander, daha önce hiç duymadığım kadar isyankâr bir tonda.

Boğazımı temizledim. “Grayson’a düşüş denen bir şeyde meydan okudu.”

“Bensiz mi?” Şimdi Xander resmen alınmıştı. “Bunu *sana* verdi ve *Grayson’a* düşüşte meydan mı okudu?” Xander ayağa fırladı. “Buraya kadar. Kılıçlar çekildi. Artık Bay İyi Xander yok. Avery, o fotoğrafı görebilir miyim?”

Ona Zara, Skye ve dağınık saçlı oğlanın olduğu fotoğrafı uzattım. Xander hemen sonra kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye Rebecca ile ardından aynı anda seslendik.

Max yetişmek için koşturdu. “Nereye gidiyoruz?” diye düzeltti.

Xander bize kaşlarını çatarak baktı, pek de ikna edici bir kaş çatış değildi. “Kulübeye.”

BÖLÜM 44

Bir şekilde Alisa'yı başka bir küçük girişim için ikna ettim: son bir fotoğraf operasyonu. Oren pek sevinmemiştii ama dağın eteklerindeki bu kulübeye olan yolcuğı ilk defa güven altına alıştı değılmiş gibi bir hisse kapılmışım.

“Büyükbabam düşüşü ben on iki yaşımdayken yasakladı,” diye Xander aşağı doğru SUV ile inerken duyurdu. “Çok fazla kemik kırılıyor.”

“Çünkü bu yeterince endişe verici değildi,” dedi neşeli bir şekilde.

“Hawthornelar,” diye alay etti Thea.

“Kibar ol.” Rebecca ona bir bakış attı.

“Sadece arkadaşça bir kayak teleferiğı oyunu korkak şey,” diye bize güvence verdi Xander “Teleferikle birisi, ‘düşüş’ diye seslenene kadar çıkıyorsun. Sonra...” Xander omuz silkti, “düşüyorsun.”

“Teleferikten atlayarak mı?” Ona bakakaldım.

“İlk söyleyen meydan okuyan oluyor. Eğer diğeri reddederse meydan okuyanın düşmesi gerekiyor. Eğer diğeri kişi meydan okumayı kabul ederse düşerek yarışta on beş saniye bir avantaj elde eder.”

“Yarış mı?” diye Max ile aynı anda sorduk.

“Aşağı kadar,” diye açıkladı Xander.

“Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey,” dedim Xander’a.

“Belki,” diye inatçı şekilde cevap verdi. “Ama kulübede işimizi bitirir bitirmez kazanan ben olacağım.”

Kulübede ana yemek salonundan geçerek arkasındaki yamaçlara bakan özel bir balkana götürüldük. Oren’in adamlarından iki tanesi kapının dışında pozisyon alırken güvenlik şefim yanımda kaldı.

“Sen otur,” dedi Alisa bana. “Sıcak çikolatayı yudumla. Birkaç fotoğraf çekip buradan gideriz.”

Planı buydu. Bizim de kendi planımız vardı. Fotoğraftaki oğlanın kimliğini öğrenmek gibi. Xander kulübedeki personelin bazılarının yıllardır burada yaşadığını düşünüyor gibiydi. Bunu kendi başıma yapabileceğim konusunda umutlu değildim ama Max ve Xander tamamen farklı bir hikâyeydi.

Thea ve Rebecca da öyle.

Oren dördünün tek bir korumayla banyoya doğru gitmelerine izin vermişti. On dakika sonra döndüklerinde korumanın migreni tutmuş gibi görünüyordu.

“Bu ikisi,” dedi bana Max, Thea ve Rebecca’yı başıyla işaret ederek, “insanlardan bilgi almak konusunda *oldukça* başarılılar.”

“Thea flört etmekte daha iyi,” diye mırıldandı Rebecca.

Thea’nın gözleri Rebecca ile buluştu. “Ve sen de hızlı öğreniyorsun.”

“Ne buldular?” diye Max ve Xander’a sordum.

“Fotoğraftaki adam eskiden dağda çalışıyormuş.” Max’in bundan keyif aldığı belliydi. “Kayak eğitmeniymiş ve yirmili yaşlarının başındaymış. Kadınlarla arası çok iyiymiş.”

“İsim öğrenebildiniz mi?” diye sordum.

Cevabı veren Xander oldu. “Jake Nash.”

Jake. Beynim döndü. *Nash.*

BÖLÜM 45

Bu bomba olayın ardından Xander, Jameson ve Grayson'ı bulmaya gitti. Saatler sonra üç kardeş yamaçtan yara bere içinde döndüler. Jameson kendini berjer koltuğa yavaşça bıraktı.

“Onun üzerine kanını akıtma,” diye emretti Grayson.

“Aklımdan bile geçirmem,” diye karşılık verdi Jameson. “O vazoya kusma konusundaki düşüncelerin neler?”

“Aptalın tekisin,” diye cevap verdi Grayson.

“Hepiniz aptalsınız,” diye düzelttim. Dönüp bana baktılar. Alisa'nın benim için sipariş ettiği Gerçek Kuzey dolabımın bir parçası olan kalın kışlık pijamalarımı giyiyordum. “Xander size bulduğumuz şeyi söyledi mi?”

“*Benim* bulduğum, Varis,” diye Jameson beni düzelttikten sonra gülümsedi. “Fotoğraftan haberim var. Beraberindeki sayfanın görünmez bir mürekkeple yazılmış bir çeşit mesaj olduğunu varsayabiliriz.”

Grayson bir anlığına beni inceledikten sonra Xander'a döndü. “*Başka* ne buldun?”

“Kayıtlara geçsin ki,” dedi Xander görkemli bir şekilde, şöminenin üzerine oturmak için hoplayarak. “Düşüşü kazandım.” Ayaklarına baktı. “Ve fotoğraftaki adamın Nash'in babası olduğundan bahsetmemiş olabilirim.”

Bu açıklama Jameson ve Grayson üzerinde tam da aynı etkiyi yaratmıştı. Ama ben şaşırmamıştım. Kulübede öğrendiklerimden sonra mantıklı bir sonuçtu. Dört Hawthorne kardeşin de isimleri bir soyadından geliyordu. Grayson babası Sheffield *Grayson*. Fotoğraftaki adam ise –Zara’nın kollarını sardığı– Jake *Nash*.

Biliyordun, diyordu giysi dolabındaki not *ve yine de yaptın*.

“Nash’e söyleyecek miyiz?” diye oğlanlara sordum.

“Bana ne söyleyeceksiniz?”

Döndüğümde Nash’i kapının yanında gördüm ve yanında Libby vardı. “Ona ne söyleyeceksiniz?” Ardından gelen sessizliğe gözlerini kıstı. “Hadi ama, Ave,” diye sızlandı Libby. “Artık sır yok.”

Buraya onun sayesinde gelebilmişim ve nedeninden haberi bile yoktu.

Karşımdaki Grayson ayağa kalktı. “Nash, dışarıda biraz konuşabilir miyiz?”

Libby ile yalnız kaldığımda ona ne söyleyeceğim konusundaki kararı vermem saniyelerimi aldı. Düz kahverengi saçlarına bakarken her şeyden benim için vazgeçtiğini biliyordum, bu yüzden şaşırtıcı derecede verilmesi kolay bir karardı.

Ona her şeyi anlattım. Harry ve gerçekten kim olduğu hakkında. Toby’nin süitinde neler bulduğumuz hakkında. Doğum belgem ve vasiyetteki hayır kurumları, neden Gerçek Kuzey’e gelmek istediğim hakkında.

“Bütün bunların çok fazla olduğunu biliyorum,” dedim.

Libby gözlerini dört veya beş defa kırptırdı. Bir şey söylemesi için bekledim. Herhangi bir şey. “Grayson ve Jameson, Nash’e dışarıda ne anlatıyor?” diye sonunda sordu.

Artık bir şey gizlemenin bir anlamı yoktu, o yüzden soruya cevap verdim.

“Yani Nash’in babası...” dedim.

“Muhtemelen Jake Nash,” diye onayladım.

“Ve senin baban...” Libby bana bakıp yutkundu.

Babam Toby Hawthorne.

“Mantıklı,” dedim kısık sesle. Doğrudan gözlerine bakmadığım için gözlerimi yakındaki devasa camlara yönelttim. “Doğum belgemi imzalayan kişi Toby ve ilk defa annem öldükten sonra tanıştık. Sanırım beni kontrol ediyordu. Tanışmamızı istiyordu.” Durakladım. “Sanırım Tobias Hawthorne her şeyi biliyordu.”

“Ve bu yüzden sana parayı bıraktı.” Libby satır aralarını benim kadar iyi okuyabiliyordu. “Eğer baban Ricky değilse,” dedi yavaşça, “o zaman sen ve ben gerçekten...”

“Eğer kız kardeş olmadığımızı söylersen şuracıkta üstüne atlarım.” Bunu yapmaya hazırlıklıydım ama Libby beni kıskırtmamaya kararlı gibi görünüyordu.

“Onu bulmaya çalıştın mı?” diye sordu onun yerine. “Toby’yi?”

Bakışlarımı aşağı çevirdim. “Daha kim olduğunu bile bilmeden. Alisa’nın adamları izini bile bulamadı.”

Libby burnundan alaycı bir ses çıkardı. Yüksek sesle. “Ya da Alisa Ortega öyle söyledi. *Alisa* onun kim olduğunu biliyor mu?”

Ona baktım. “Hayır.”

“O zaman avukatının eskiden satranç oynadığın rasgele evsiz bir adamı aramaya ne kadar öncelik verdiğini düşünüyorsun?” Libby ellerini kalçalarına yerleştirdi. “*Sen* onu bulmaya çalıştın mı? Bilmeceleri unut. İpuçlarını unut. Gerçekten adamı bulmaya çalıştın mı?”

Bu şekilde belirtince biraz tuhaf hissetmiştim. Tobias Hawthorne’un oyununda yaptığım her şey kulağa mantıklı

geliyordu. Ama dışarıdan bir bakış açısıyla? Bütün bunlara olabilecek en dolambaçlı taraftan ulaşmaya çalışıyorduk.

“Oren ve Alisa’yı beni buraya getirmeleri konusunda ikna etmenin ne kadar zor olduğunu gördün,” dedim. “Toby’nin izini sürmem için New Castle’a uçmama izin vermelerine imkân yok.”

“Benim gitmemi ister misin?” Soru kararsız bir şekilde sorulmuştu ama tereddüdünü hemen üzerinden attı. “Eve doğru bir yolculuğa çıkabilirim. Kimse neden gitmek isteyebileceğimi sorgulayamaz. Yanımda koruma da götürebilirim.”

“Paparazzi seni takip edecektir,” diye uyardım. “Benimle ilişkin yüzünden artık haber değeri taşıyorsun.”

Libby Fransız örgülü saçına dokundu ve sıırıttı. “Artık kalabalığa karışabilirim. Paparazzinin beni tanıyabileceğinden bile emin değilim.”

Şu anda düşünebildiğim tek şey ona gerçeği günler önce söylemem gerektiği idi. Benim için çok önemli olan insanları uzakta tutmak için bu kadar yola başvururken aklım neredeydi?

“Anlaştık o zaman,” diye duyurdu Libby. “Sen Hawthorne Mâlikanesi’ne geri uçacaksın ve ben de diğer uçakla Connecticut’a gideceğim.”

“Düzelتيyorum tatlım.” Nash odaya hızlı adımlarla girdi. Kardeşlerinin demin ortaya attığı bombanın herhangi bir etkisini yüzünde göremiyordum. “*Beraber* gideceğiz.”

BÖLÜM 46

O akşam, gece yarısından sonra Max beni dürterek uyardı.

“Ne oldu?” Ona gözlerini kırıştıtararak baktım ve birkaç saniye gecikmeden sonra savaş ya da kaç dürtülerim devreye girdi. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda,” dedi Max bana. Muzip bir şekilde gülümsedi. “*Oldukça* iyi.” Beni tekrar dürttü. “Jameson Hawthorne jakuzide.”

Ona gözlerimi kısarak baktım ve yatakta dönüp örtüleri başımın üzerine çektim.

Örtüleri tekrar indirdi. “Beni duydun mu? Jameson Hawthorne jakuzide. Bu acil bir durum.”

“Jameson ile derdin nedir?” diye sordum.

“Jameson ile *senin* nedir?” diye karşılık verdi Max.

Açıklamaya başlamayacağım sebepten dolayı onu yataktan dışarı atmadım. Sorusuna cevap verdim. “Beni istemiyor,” dedim Max’e. “Tam olarak değil. Gizemi istiyor. Beni kullanana kadar yakında tutmak istiyor. Onun için bilmece-nin bir parçasıyım.”

“Ama...” diye teşvik etti Max, “onun tarafından kullanılmak *ister* misin?”

Jameson’ı düşündüm. Benim bilmediğim bir şey bildiğinde gözlerinin parlamışını, gülümsemesinin yamukluğunu,

Black Wood'da silah atışı olduğuunda vücudunu benimkiyle kavrama şeklini, sonrasında havai fişek sesleri beni karanlık hatıralara gömerken yüzümü elleri arasına alışını. Bana Varis diye sinir bozucu şekilde seslenişini. Çatıda golf oynayışını. Motosikletin arkasında vücudumun ona yapışmış hâlini. Şimdilik... güvenli oynamamı bana söylerken dudaklarının kıvrılış şeklini.

“Ondan hoşlanıyorsun.” Max'in sesi kendinden çok memnunmuş gibi çıkmıştı.

“Onun yanındayken hissettiklerimden hoşlanıyor olabilirim.” Kelimelerimi düzgün seçtim. “Ama o kadar basit değil.”

“Grayson yüzünden.”

Tavana baktım ve kayak teleferiğindeki zamana döndüm. “Arkadaşız.”

“Hayır,” diye düzeltti Max. “Sen ve ben arkadaşız. Grayson bağlanmaktan kaçınan hâlinin fiziksel bir tecellisi. Kendine seni istemesi için izin vermeyecek. Sen de istenilmek istemiyorsun. Herkes bir kol mesafesi uzakta kalıyor. Kimse incinmiyor ve *kimse hiçbir şey elde edemiyor.*”

Bana en incinmiş arkadaş bakışını attı.

“Neden umurunda?” diye sordum ona. “Ne zamandan beri aşk hayatıma karışır oldun?”

“Aşk hayatının olmayışına,” diye düzeltti Max ve sonra omuz silkti. “Hayatım patlak verdi. Ailem aramalarımın cevap vermiyor. Kardeşimin benimle konuşmasına da izin vermiyorlar. Artık sahip olduğum tek şeysin, Ave. Mutlu olmanı istiyorum.”

“Aileni aramayı mı denedin?” Onu çok fazla zorlamak istemiyordum ama yanında da olmak istiyordum.

Max bakışlarını yere çevirdi. “*Olay o değil. Olay şu ki Jameson Hawthorne jakuzide.*” Kollarını göğsünde birleştirdi. “Bu konuda ne yapacaksın?”

BÖLÜM 47

Alisa'nın benim için sipariş ettiği kıyafetler arasında özel dikim, altın rengiyle süslenmiş, siyah bir bikini de vardı. Gözlerimi kı-sarak üzerime geçirdikten sonra hızlıca üzerimi topuklarıma kadar olan bornozla kapattım, lüks spalarda kullandıklarını hayal ettiğim türde inanılmaz bir yumuşaklıktaydı. Jakuzi giriş kattaydı. Oren'in peşimden geldiğini fark ettiğimde arka kapı-dan çıkmıştım.

"Bana içeride kalmamı söylemeyecek misin?" diye ona sordum.

Omuz silkti. "Ormanda adamlarım var." Elbette vardı.

Elimi kapı koluna koydum ve derin bir nefes alarak dondurucu gece havasına kendimi attım. Soğuk hava bana vurduğunda tereddüde yer kalmamıştı. Hızlıca jakuziye yö-neldim. Sekiz insanın sığacağı kadar büyüktü ama Jameson tek başınaydı. Vücudu neredeyse suyun altındaydı. Tek gö-rebildiğim gökyüzüne çevrilmiş yüzü, boynunun hatları ve omuzlarının ufak bir kısmıydı.

"Düşünüyormuş gibi gözüküyorsun." Jakuzinin ondan en uzakta olan köşesine oturdum ve bornozumu kaldırarak dizlerime kadar bacaklarımı suya batırdım. Buhar havaya yükseliyordu ve ben de titredim.

"Ben her zaman düşünüyorum, Varis." Jameson'ın yeşil gözleri gökyüzüne odaklanmış şekilde kaldı. "Benim bu ya-nımı seviyorsun."

Bornozu çıkarıp buhar çıkaran suya girmek dışında bir şey yapamayacak kadar üşümüştüm. Vücudum reddettikten sonra sıcaklığın acısına alıştı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Jameson gözlerini bana çevirdi. “Ne düşündüğüm konusunda bir fikrin var mı?”

Birbirimizden bir-buçuk metre kadar uzaktaydık ama bana bakma şeklinden dolayı bu çok fazla bir şeymiş gibi gelmiyordu. Ne düşündüğünü düşünmemi istediğini biliyordum.

Aynı zamanda *onu* da tanıyordum. “Yüzüğü düşünüyorsun.”

Jameson pozisyonunu değiştirirken göğsünün üst kısmı suyun üzerine çıktı. “Yüzüğü,” diye onayladı. “Sonraki adım açıkça belli ama Zara’dan almak zorlayıcı olabilir.”

“Zorlayıcı unsurları seversin.”

Kenardan uzaklaşarak bana yakınlaştı. “Severim.”

Bu Max’in hatasıydı, diye düşünürken kalbim göğüs kafesimde pervasızca atıyordu.

“Hawthorne Malikânesi’nde bir kasa var.” Jameson benden birkaç adım ötede durdu. “Ama ben bile yerini bilmiyorum.”

Vücudu yerine söylediklerine odaklanmam çok zor oldu. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Jameson omuz silkti, su omuzlarına ve göğsüne çarptı. “Her şey mümkün.”

Yutkundu. “Görmeyi isteyebilirim.” Dik dik bakmamaya uğraşıp boğazımı temizledim. “Kasayı.”

“Yapabilirsin,” diye onayladı Jameson, o kahredici Jameson Winchester Hawthorne gülümsemesiyle. “Patron sensin.”

Bakışlarımı eğdim. Yapmak zorundaydım çünkü birden bikiimin vücudumun ne kadar az kısmını kapattığının far-

kına varmıştım. “Sadece büyükbabanın teyzene bıraktığı evlilik yüzüğünü bulmamız gerekiyor.” Objektif kalmaya çalıştım. “O zaman yüzük bir şekilde görünmez mürekkebin biraz daha...”

“Görünür olmasına mı yardımcı olacak?” diye öneride bulundu Jameson. Bakışlarımı yakalayabilmek için bana doğru eğildi. Üç saniye boyunca ikimiz de bakışlarımızı çekemedik. “Tamam Varis,” diye mırıldandı Jameson. “*Şimdi* ne düşünüyorum?”

Öne doğru atıldım ve böylece vücutlarımızın arasında mesafe azaldı. “Yüzüğü düşünmüyorsun,” dedim. Elimin suyun yüzeyinde süzülmesine izin verdim.

“Evet,” diye onayladı Jameson, ses tonu kısık ve davetkârdı. “Yüzüğü düşünmüyorum.” Ellerinden birini bana doğru kaldırdı. Tam olarak birbirimize dokunmadık. Kolu suyun altında kalmış tenimin çok yakınlarında gezdirdi. “Soru şu ki,” dedi çileye son vererek, “sen ne düşünüyorsun?”

Elimi çevirdim ve onunkilere değdi. “Yüzüğü düşünmüyorum.” Max’in bana bir şeyleri istemenin sorun olmadığını söyleyişini düşünüyordum. Şu anda istediğim tek bir şey vardı.

Aklımda olan tek şey.

Yine suda hareket ettim. Aramızda kalan boşluk kapandı. Dudaklarımı Jameson’ın dudaklarına uzattım ve o da beni sertçe öptü. Vücudum bunu hatırlıyordu. Ben de öpüşüne karşılık verdim.

Sanki jakuzi alev almış, ikimiz de yanıyormuş gibiydi. Tek umurumda olan şey daha fazla yanmaktı. Elleriyle yüzümü kavradı. Benimkiler onun saçlarına gömülmüştü.

“Bu gerçek değil,” diye mırıldanırken dudakları boynumdan suyun yüzeyine doğru ilerliyordu.

“Oldukça gerçek hissettiriyor.” Jameson gülümsüyordu ama bunun beni kandırmasına izin vermedim.

“Sana hiçbir şey gerçek hissettirmiyor,” diye fısıldadım ama büyümlü olan şey umurumda olmamasıydı. Bunun doğru olması için gerçek olmasına gerek yoktu. “Bu... biz...” Dudaklarım onunkiler üzerinde durdu. “Olduğundan başka bir şey olmasına gerek yok. Karışık hisler yok. Sorumluluklar yok. Sözler yok. Beklentiler yok.”

“Sadece bu?” diye fısıldadı Jameson ve vücudumu sıkıca kendine çekti.

“Sadece bu.” Motosiklet hızla giderken arkasında gitmekten veya kocaman binanın çatısında dikilmekten daha iyiydi. Sadece heyecan veya adrenalin için değildi. Kendimi tamamen kontrol altında hissediyordum. Durdurulamaz hissettim.

Sanki biz durdurulamamışız gibi.

İşte o anda, uyarı olmadan Jameson donakaldı. “Hareket etme,” diye fısıldadı, nefesi dudaklarımızın arasındaki havada belirgindi. “Oren?” diye seslendi Jameson.

Bana yapmamamı söylediği tek şeyi yaptım. Hareket ettim ve gördüğünü görebilmek için sırtımı ona, yüzümü ormana çevirdim. *Hızlı bir hareket. Ve gözler.*

“O ben de,” dedi Oren, Jameson’a ve böylelikle güvenlik şefim beni jakuziden çıkarıyordu. Dondurucu hava bana kamyonet gibi çarpmıştı. Oren emir verirken adrenalin vücuduma aniden girdi. “Eli, koş!”

Ağaç hattının yakınında konumlanan genç koruma, izinsiz giren kişinin peşine düştü. Sanki bu kendimi daha güvende hissetmemi sağlayacakmış gibi hareketlerini takip etmeye çalıştım. Ben iyiyim. Oren burada. Ben iyiyim. O zaman nasıl nefes alacağımı neden hatırlayamıyordum?

Oren beni içeri geçirdi.

“Bu da neydi?” diye güçlükle söyledim. “O kimdi?” Bey-

nimin çarkları oturdu. “Paparazzi mi? Fotoğraf çekti mi?”
Bu düşünce korkutucuydu.

Oren cevap vermedi. Bir noktada, Grayson’ın kargaşayı duyduğunun farkına varmıştım. Biri vücuduma havlu sardı. Jameson değildi. Grayson değildi.

Eli tam beş dakika sonra geri döndü. “Onu kaybettim.”
Güçlükle nefes alıyordu.

“Paparazzi mi?” diye sordu Oren.

Eli’nin parlak mavi gözleri, tek görebildiğim ortasındaki amber rengi halka olana kadar kısılmıştı. “Hayır. Bu bir profesyoneldi.”

Bu açıklama bir bomba gibi düşmüştü. Sanki kendi kulaqlarım ınlıyormuş gibi hissettim. “Ne konuda profesyonel?” diye sordum.

Oren cevap vermedi. “Git toparlan,” dedi bana. “Şafakta gidiyoruz.”

BÖLÜM 48

Uçağın camından dağın gittikçe küçülmesini ve jet irtifaya ulaşırken uzaklaşmasını izledim. Pek uyuyamamıştım ama yine de yorgun hissetmiyordum.

“Eli *profesyonel* derken ne demek istedi?” diye yüksek sesle sordum. “Ne konuda *profesyonel*?” Dikkatimi jetin camından yanımda oturan Max’e çevirdim. Ona güvenlik durumunu *ve* jakuzi konularını anlatmıştım. “Özel bir dedektif mi? Bir casus mu?”

“Bir suikastçı!” dedi Max neşeyle. Çok fazla kitap okuyup fazlasıyla televizyon dizileri izliyordu. “Özür dilerim.” Elini kaldırıp son olaylar konusunda biraz daha az heyecanlı gözükmeye çalıştı. “Suikastçılar kötüdür. Ormandaki adamın tehlikeli suikastçıların kadim ittifakına bağlı ölümcül bir suikastçı olmadığına eminim. Muhtemelen değil.”

Miras almadan önce Max’e abarttığını söyledim ama “*Kim ölmemi ister?*” artık baştan savılmayacak bir soruydu. Cevapları olan bir soruydu. *Skye*. *Ricky* ile galada yüzleşmemi düşündüm. *Libby* de onunla kavga etmişti. Eğer ona özgürleşeceğimi söylemişse, eğer o da altın biletinin kaybolmak üzere olduğunu *Skye*’a anlatmışsa...

Tam olarak ne yapabilirlerdi? O *varislerimden biri*. Eğer bana bir şey olursa...

“Kimse sana zarar vermeyecek.” Grayson ve Jameson tam karşımda yan yana oturuyorlardı. “Öyle değil mi, Jamie?” Grayson’ın ses tonu keskinleşti. Sadece ormandaki adamdan bahsetmediğine dair bir hisse kapıldım.

“Eğer aramızdaki kardeşlik ilişkisinden emin olmasam,” diye bitkin bir biçimde söyledi Jameson, “bu yorumunu biraz iğneleyici bulurdum.”

“İğneleyici mi?” diye yapmacık bir dehşetle tekrarladı Xander. “Gray mi? Asla!”

“O zaman,” dedim bu durum daha fazla ilerlemeden, “kim arkadaşça bir poker oyunu oynamak ister?”

“Varım.” Thea’ya kötü bir bakış attım. İyi bir poker suratı vardı ama benimki daha iyiydi.

Thea elini açtı. Ful. Kendi elimi açtım. Ful. Ama aslar daha yüksekti ve ben de onlara sahiptim. Bahsi toplamak için uzandım ama Jameson beni durdurdu.

“O kadar acele etme, Varis. Ben hâlâ oyundayım. Ve elimde...” Kendimi tekrar jakuzide hissetmemi sağlayan muzip bir gülümseme gönderdi. “Hiçbir şey yok.” Kartlarını gösterdi.

“Her zaman elin iyiymiş gibi konuşuyorsun,” dedi Thea.

Yanında Rebecca’nın telefonu çaldı. Rebecca telefona baktı. Bu sefer Thea uzandığında Rebecca daha hızlı davrandı. “Hayır.”

Telefon tekrar titreşti. Bir daha. Thea ekranı bir anlığına gördü ve yüz ifadesi değişti.

“Annen.” Thea, Rebecca’nın bakışlarıyla buluşmaya çalıştı. “Bex?”

Rebecca telefonu tamamen kapattı.

“Bunu demek istemedim,” dedi Thea. “Belki de ne istediğine bakmalısın.”

Rebecca biraz içine kapanmış gibi görünüyordu. “Zaten yakında evde olacağım.”

“Bex, annen...”

“Bana onun neye ihtiyacı olduğunu söyleme.” Rebecca’nın sesi yumuşaktı ama bütün vücudu gerilimle titreşiyor gibiydi. “İyi olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Gerçekten bunu bana *söylemene* ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, ben...”

“Annem bana baktığında sanki orada olduğumu bile görmüyor gibi.” Rebecca masaya dikkatlice baktı. “Belki daha fazla Em gibi olabilseydim, belki önemsenmek konusunda daha iyi...”

“Önemseniyorsun.” Thea’nın ses tonu neredeyse gırtlaktan çıkıyordu.

“Sanki,” dedi Max tuhaf şekilde, “bu kulağa özel bir konuşma gibi geliyor, o yüzden belki de...”

“Yeterince önemsenmiyorum.” Rebecca’nın sesi sertleşti. “Etrafta koşturup dedektiflik oynamak ve gerçek dünya uzaktaymış gibi davranmak eğlenceliydi ama bu şekilde olmaz.”

“Hangi şekilde?” Thea, Rebecca’nın eline uzandı.

“Bu şekilde. Mesela bana dokunmak için sebepler bulma şeklinde.” Rebecca elini Thea’dan geri çekti. “Sana izin veriş şeklimde. Sen benim dünyamdın ve senin için her şeyi yapardım. Ama o akşam Emily’yi korumaman için sana yalvardım ve sen...”

“Yapma bunu.” Eğer Thea başkası olsaydı, sesi yalvarıyormuş gibi çıkardı.

“Eğer önemsenme konusunda iyi olsaydım...” Rebecca yüksek sesle konuştu. “Eğer hayatımda bir kere, biri için, bir zamanlar *sevdiğim* kız için yeterli olsaydım, kız kardeşim hayatta olabilirdi.”

Thea'nın buna bir cevabı yoktu. Tekrar sessizlik oldu. Acı verici, tuhaf ve eziyet gibi bir sessizlik.

Thea'yı ızdırabından kurtaran Jameson oldu. "Ee Varis," dedi, konuyu sanki ateşin üzerine muşamba atarmış gibi değiştirmişti. "O yüzüğü nasıl ele geçireceğiz?"

BÖLÜM 49

Hawthorne Malikânesi'ne döndüğümüzde Oren'dan bana bulunmaz Hawthorne kasasını göstermesini istedim. Göstermek için yalnızca beni yanına aldı. Bir asansöre varana kadar koridorlarda zik zak çizdik. Asansörün kapısı açıldığında içeri girmeye çalıştım ama Oren beni durdurdu. Çağırma butonuna ikinci defa bastı ama bu sefer işaretparmağını üzerinde tutuyordu.

“Parmak izi taraması,” dedi bana. Bir an sonra asansörün arka duvarı kaymaya başlayıp ufak bir geçit ortaya çıkardı.

“Asansör başka bir kattayken biri kapıyı zorla açmaya çalışırsa ne olur?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” Oren'in dudakları hafifçe tebessüm etti. “Geçit sadece asansör kattaysa açılır.”

“Kimin parmak izleri açabilir?” diye sordum.

“Şu anda mı?” diye karşılık verdi Oren. “Benim ve büyükanne.”

Zara'nın değil. Skye'in değil. Ve benim parmak izimle de değil. Tobias Hawthorne vasiyetinde karısının bütün mücevherlerini annesine bırakmıştı. Vasiyetin okunduğu sırada bu önemsiz gibi gelmişti ama resmen bankalarda görmeyi umacağınız tipte kasa kapısından içeri girince artık pek de önemsiz görünmüyordu.

“Eğer Hawthorne kasasındaki her şey büyükanneye aitse...” demeye başladım.

“Her şey değil,” diye araya girdi Oren. “Büyükanne, Bayan Hawthorne’un mücevherlerine sahip ama Bay Hawthorne’un etkileyici bir saat ve yüzük koleksiyonuyla sanatsal veya duygusal sebepten satın aldığı parçalar da var. Bayan Hawthorne’un mücevherleri büyükanneye kaldı ama müze değerindeki birçok parça senin.”

“Müze değerinde mi?” Yutkundum. “Kraliyet mücevherlerini mi göreceğim?” Kısmen şaka yapıyordum.

“Hangi ülkenin?” diye cevap verdi Oren, sanki şaka yapmıyormuş gibi. “İki milyon dolardan daha fazla değeri olan her şey arazinin dışında, güvenli bir yerde saklanıyor.”

Kasanın kilidi açıldı. Oren kapıdaki kulpu çevirip açtı. Nefesimi tutarak duvardan yere kadar metalik çekmecelelerin sıralandığı çelik odaya adım attım. Rasgele bir tanesine uzandım. Çektiğimde içindekiler ortaya çıktı. Her biri damla şeklinde küpelerin olduğu üç tane set, gördüğüm herhangi bir nişan yüzüğünden daha büyük pırlantalar göründü. Üç veya dört tane çekmece daha açtım ve gözlerimi kırıştırdım. Tekrar tekrar.

Beynim anlamlandırmakta zorluk çekiyordu.

“Aradığın belirli bir şey var mı?” diye bana sordu Oren.

Gözlerimi yumruğumun yarısı boyutundaki yakuttan uzaklaştırdım. “Evlilik yüzüğü,” demeyi başardım. “Tobias Hawthorne’un.” Oren bana bir an baktıktan sonra en uzak köşedeki duvara yürüdü. Bir-iki tane çekmece açtı ve kendimi bir düzine Rolex saate, bir çift cilalanmış gümüş kol düğmelerine bakarken buldum.

“Yüzük gizlenmiş mi?” diye sordum, parmaklarımı saatlerden birine uzatırken.

“Eğer yüzük çekmecedeyse burada değildir,” dedi Oren. “Tahminim Bay Hawthorne’un vasiyet okumasında Zara’ya verilen mektubun içine koymuş olabileceğı.”

Başka bir deyişle: Bir servet edecek mücevherlerle etrafım kuşanmıştı ama ihtiyacım olan burada değildi.

BÖLÜM 50

“Eğer Zara’nın süitini aramak istiyorsan birinin dikkatleri dağıtmasına ihtiyacın olacak.” Grayson bu işin sonunu getirmekte yardımcı olacağını söylerken belli ki samimiydi.

“Gray dikkat dağıtmada uzmandır,” dedi Jameson gururlu şekilde. “Doğru anda sıkıcı ve lafı uzatabilen acayip yeteneğinden bahsediyorum.”

Grayson bu yemi yutmadı. “Constantine’nin de uzakta kaldığından emin olmalıyız.”

“Ben de dikkat dağıtma sanatında uzmanımdır,” diye gö-nüllü oldu Max. “Yeri geldiğinde bütün sevdiğim kurgusal casuslarımı yöneltmek konusunda iyiyimdir.”

“Grayson ve Max bir alan oluşturabilir.” Xander’ın sesi karakterine uymayan şekilde kısıktı. “Jameson, Avery ve ben katı detaylıca arayacağız.”

Rebecca uçağın indiği anda ayrılmıştı. Thea, Rebecca gittikten sonra çok fazla kalmamıştı. Xander’ın ekibi onu terk etmişti ama o geri adım atmıyordu.

Jameson ve benim yüzüğü tek başımıza aramamıza izin verecek değildi.

“Bu çok kötü bir fikir.” Eli kulak misafiri olmuyormuş gibi davranmaya bile çalışmadı.

Bu yüzden yapmak için Oren’in izinde olmasını bekledik, diye düşündüm.

Zara'nın süitinin kapıları en azından 3 metre boyundaydı ve kilitliydi.

"Kilidi açmaya uğraşmak ister misin?" diye Xander'a sordu Jameson. "Yoksa ben mi yapayım?"

İki dakika sonra üçümüz içerideydik. Grayson ve Max geri kalmışlardı. Holün en uzak uçlarında devriye tutuyorlardı. Eli beni canavarın karnına kadar takip ederken homurdandı.

Hızlı bir araştırma Zara'nın kanadının ana koridorunda yedi tane kapının olduğunu göstermişti. Üçünün ardında yatak odaları bulduk ve her biri kocaman bir süite bedeldi. Üç odanın ikisi kullanımdaydı.

"Zara ile kocası farklı odalarda mı yatıyorlar?" diye Jameson'a sordum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bilmek istemiyorum," diye neşeyle ekledi Xander.

Bir odada erkek ayakkabıları gördüm. Diğeri tertemizdi. *Zara'nın*. Odanın uzak köşesine yakın mermer bir şömine vardı. Duvarın solunda gömme raflar dizilmişti. Raflarda büyük, deri ciltli kitaplar vardı. İnsanların okumak yerine gösteriş için koyacağı türde kitaplardı.

"Eğer böyle görünen kitaplığa sahip olan biri olsaydım," diye mırıldandım, "mücevherlerimi nerede saklardım?"

"Bir kasada," diye cevap verdi Xander, duvardaki kordonları kontrol ederken.

Jameson yanımdan geçerken vücudunun bana değmesine izin verdi. "Ve o kasada," dedi bana Jameson, "kesinlikle gizlenmiş."

Başarıya ulaşmamız on dakikamızı aldı. Ciltli kitapların arkasında kitaplığa bantlanmış uzaktan bir kumanda. Bandı söktüm ve üzerinde tek tuş olan uzaktan kumandayı inceledim.

“Ee, Varis...” Jameson tebessüm etti. “Önden sen buyuramaz mısın?”

O gülümsemeye baktığımda jakuzideki âna geri döndüm. Bu konuda düşünmem için bir sebep yoktu. Şu anda Jameson’ı o şekilde düşünmek için herhangi bir sebebim yoktu.

Tuşa bastım.

Devasa gömme raflar hareket etmeye başlayıp yavaşça duvarın içine gömüldü. Arkasında gizlenene öylece baktım. “Daha fazla raf,” dedim şaşkınlıkla. “Ve... daha fazla kitap mı?”

Kitaplar iki sıralı şekilde raflarca dizilmişti. Aşk. Bilimkurgu. Gizemli, eğlenceli dedektiflik maceraları ve paranormal. Zara’yı aşk veya romantik bilimkurgu, kapağında kedi veya bir yün topu olan türde gizemli kitaplar okurken hayal etmeye çalıştım... ama başaramadım.

“Eğer kitapları raflardan alırsak başka bir uzaktan kumanda bulur muyuz?” diye varsayımda bulundu Xander. “Ve daha fazla raf? Başka bir uzaktan kumanda? Ve...” Xander konuşmayı bıraktı.

Ne duyduğunun farkına varmam bir ânımı aldı: ahşap zeminde yüksek topukluların tak tak sesleri.

Zara.

Jameson beni giysi dolabına çekti. Eğer öncesinde jakuziyi düşünmemek zorsa şimdi imkânsızdı.

“Gray’ın dikkat dağıtması buraya kadarmış,” diye boynuma mırıldanırken beni kendine çekti ve sonsuz gibi görünen askılı kıyafetlerin arkasında kaybolduk. Kaskatı kesilip güçlkle nefes alıyordum ve arkamda onun da aynısını yaptığının fazlasıyla farkındaydım.

Xander da bir yerde gizlenmiş olmalıydı çünkü birkaç saniye sonra yatak odasındaki tek ses Zara’nın topuklularına aitti. Kalbimden bu kadar hızlı atmamasını istedim ve

Jameson'ın vücuduma nasıl mükemmel bir şekilde uyumlu olduğunu düşünmek yerine Zara'nın hareketlerini takip etmeye odaklanmaya çalıştım.

Onun da kalp atışlarını hissettiğim gerçeğine değil.

Ayak sesleri doğrudan giysi dolabının dışında durdu. Jameson'ın nefesini ensemde hissedebiliyordum ve titreme arzusunu bastırdım. *Hareket etme. Nefes alma. Düşünme.*

“Kapıda duran korumanın varlığı her şeyi ele veren bir faktör,” diye seslendi Zara, sesi net ve bıçak kadar keskindi. “Dışarı çıksanız iyi olur.”

Jameson parmağını dudaklarıma bastırdıktan sonra gizlendiğimiz yerden çıkarak beni hâlâ dokunuşunu hissedecek şekilde gölgede gizlenirken bıraktı. “Konuşabileceğimizi umuyordum,” dedi teyzesine.

“Elbette,” diye güzel bir şekilde cevap verdi Zara. “Ne de olsa bir konuşmaya başlatmanın en uygun yolu genellikle muhabbet edeceğin kişinin giysi dolabında gizlenmektir.” Jameson'ın arkasından hâlâ gizlendiğim kıyafet askılarına doğru baktı. “Bekliyorum.”

Biraz bekledikten sonra dışarı çıktım.

“Şimdi,” dedi Zara. “Açıkla.”

Yutkundum. “Baban sana evlilik yüzüğünü bıraktı.”

“Farkındayım,” diye cevap verdi Zara.

“Yirmi yıl önce, ihtiyar vasiyetini hepinizi vasiyetten mahrum etmek için düzelttiğinde, sana yine aynı şeyi bırakmıştı,” diye ekledi Jameson.

Zara bize kaşını kaldırarak baktı. “Ve?”

“Görebilir miyiz?” Bunu banyodan kafasını çıkararak söyleyen Xander olmuştu. Soruyu soran o olduğu hâlde cevabı alan ben olmuşum.

“Bunu iyi anlamama izin verin,” dedi Zara, Jameson'ın omzunun üzerinden doğrudan bana baktı. “Babamın ne-

redeyse her şeyi bıraktığı sen, bana bıraktığı tek şeyi mi istiyorsun?”

“Böyle söyleyince,” dedi Max, kapı girişinde belirerek, “kulağa pes dedirtecek bir durum gibi geliyor.” Arkasında Eli’yi görebiliyordum. Zara bir tehditmiş gibi davranmıyordu.

“Beş dakika.” Jameson uzlaşma moduna girdi. “Sadece yüzükle bize beş dakika ver. İstedğin bir şey olmalı. Şartlarını dile getir.”

Yine Zara’nın dikkati benim üzerimdeydi. “Beş milyon dolar.” Gülümsemesi gözlerine bile ulaşmıyordu. “Size babamın yüzüğüyle beş dakika vereceğim,” diye açık bir şekilde ifade etti, “beş milyon dolar gibi düşük bir fiyata.”

BÖLÜM 51

“Beş milyon dolar mı?” diye o kelimeleri sürekli tekrar ederken Zara’nın süitinden Tobias Hawthorne’un çalışma odasına strateji oluşturmak için geri çekildik. “Beş. Milyon. Dolar. Zara gerçekten Alisa’nın bu tür bir çek yazacağını düşünüyor muydu?”

Vasiyetname hâlâ onaylanma aşamasındaydı. Mülkler el değiştirse bile yaşım küçüktü. Vasiler vardı. Avukatımın *temsili görev* gibi terimleri ortaya atışını duyabiliyorum.

“Bizimle oynuyor.” Jameson’ın sesi öfkeli den çok düşünceli çıkmıştı.

Grayson başını yana yatırdı. “Belki de...”

“Parayı bulabilirim,” diye birden ortaya attı Xander. Ağabeyleri ona baktı.

“Zara’ya, büyükbabanın evlilik yüzüğünü göstermesi için beş milyon dolar ödemek istiyor musun?” dedim şaşkınlıkla.

“Bekle.” Grayson gözlerini kıstı. “Beş milyon doların mı var?”

Her yıl doğum günlerinde Hawthorne torunları yatırım yapmaları için on bin dolar alıyorlardı. Xander yıllarca parasını kriptoya yatırdıktan sonra doğru zamanda satmıştı ve bu para Tobias Hawthorne’un mülklerinin bir parçası değildi. Xander’a aitti ve belli ki ağabeyleri şimdiye kadar bunun farkında değillerdi.

“Bak aşağılık herif,” dedi Max, Xander’ı parmağıyla göstererek, “kimse, kimseye beş milyon dolar vermeyecek. Sadece yüzüğe ulaşmak için başka bir yol bulacağız.”

“Sen hâlâ yetişkin değilsin,” dedi ona Grayson, ses tonu kısıktı. “Eğer Skye bu tür bir paran olduğunu öğrenirse...”

“Bir güvence fonunda değil,” diye ona güvence verdi Xander. “Vasi Nash. Skye yakınına bile yaklaşamaz.”

“Nash’in Zara’ya beş milyon dolar çek yazmana izin vereceğini mi düşünüyorsun?” diye inanmayarak sordum. Bu Alisa’nın fona ulaşmama izin vermesi kadar mümkün görünüyordu.

“Bayağı ikna edici olabilirim,” diye ısrar etti Xander.

“Başka bir yol var.” Jameson’ın yüzünde, bu satranç oyununu üç boyutlu hâle getirmenin bir yolunu bulduğunu söylediğindeki bakış vardı. “Bir takas yapacağız.”

Grayson’ın gözleri kısıldı. “Teyzemizin, babasının evlilik yüzüğü karşılığında tam olarak neyi takas edeceğini düşünüyorsun?”

Jameson cevap verirken aynı beraber olduğumuzdaki gibi gülümsedi. Sanki sözcüklerini önceden bilmemi bekliyormuş gibi. “Annesininkini.”

Alice O’Day Hawthorne hakkında pek bir şey bilmiyordum ama mücevherlerini kimin vasiyet aldığını biliyordum. Büyükanneyi müzik odasında ufak berjer bir koltukta oturup malikânenin arka tarafındaki arazi ve havuzun görüldüğü yerden camdan dışarı bakarken bulduk.

“Öylece durmayın,” diye emretti büyükanne, arkasını dönmeden. “Yaşlı kadına kalkmasında yardımcı olun.”

Odaya girdik. Grayson büyükannesine kolunu uzattı ama kadın bakışlarını ondan bana çevirdi. “Sen, kızım.”

Koltuktan kalkmasına yardımcı oldum. Büyükanne bastonuna uzandı ve beşimizi inceledi. “Bu kız kim?” diye yaşlı kadın başıyla Max’i göstererek homurdandı.

“Bu benim arkadaşım, Max,” diye cevap verdi Xander.

“Senin arkadaşın Max mi?” diye tekrar ettim.

“Ona bir robot tasarlamaya söz verdim,” dedi Xander neşeyle. “Artık çok yakınız. Ama konumuz bu değil.”

“Yardıma ihtiyacımız var, büyükanne.” Grayson konuyu burada oluşumuzun amacına getirdi.

“İhtiyacınız var, değil mi?” Büyükanne, torununa doğru alaycı bir şekilde burnundan ses çıkardıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Kaşlarını çatıyordu ama gözlerindeki saf ümit kalp parçalayıcıydı.

İstemedim, Laughlinlerin bana yaşlı bir kadınla oynamanın ne kadar acımasız olduğunu söyleyişini hatırladım. Büyükanne Toby’yi sevmiştir. Onu bulmamızı istiyordu.

Bize o yüzüğü verecek kadar çok istediğini umuyorduk. Derin bir nefes aldım.

“Damadının Toby’nin kayboluşunda hemen sonra Skye için bıraktığı bir mesajı bulduk.” Mesaj muhtemelen biraz abartıydı ama gerçeğe göre daha az karmaşıktı. “İhtiyarın Zara için de benzer bir mesaj bıraktığını ve bir araya getirilince bizi Toby’ye götürebileceğini düşünüyoruz.”

“Ama Zara’dan istediğimizi alabilmek için,” diye araya girdi Jameson, “ona karşılığında bir şey sunmalıyız.”

“Bu şey ne olabilir?” Büyükannenin gözleri kısıldı.

Jameson, Grayson’a baktı. İkisi de gerçekten söylemek istemiyordu.

“Kızının evlilik yüzüğüne ihtiyacımız var,” dedim ona düz bir tonda. “Böylelikle damadının yüzüğüyle değiş tokuş edebiliriz.”

Büyükanne ateş püskürdü. “Zara her zaman tuhaf, sessiz bir şeydi.”

“Bir hikâye duymak üzereyiz gibi hissediyorum.” Xander ellerini birbirine sürttü. “Büyükanne en iyi hikâyeleri anlatır.”

Büyükanne ona bastonunu salladı. “Bana yağ çekmeye çalışma, Alexander Hawthorne.”

“Öyle mi yapıyorum?” diye masumane şekilde sordu Xander.

Büyükanne kaşlarını çattı ama büyülenmiş izleyicilere karşı koyamadı. “Zara utangaç, kitap kurdu bir çocuktü. İlgiye bayılan Alice gibi değildi. Alice’in Zara’ya hamile kaldığı zamanı, şımartacağı kendi ufak çocuğu olmasının düşüncesiyle ne kadar neşeli hissettiğini hatırlıyorum.” Büyükanne başını iki yana salladı. “Ama Zara pek şımarık bir çocuk değildi. Alice’imi çılgına çevirirdi. Eskiden ona kızın sadece duygusal olduğunu, tek ihtiyacının biraz sertleşmek olduğunu söyledim. Skye’in endişelenmemiz gereken olduğunu söyledim. Anne karnından ayaklarını ritimle vurarak çıkan çocuk oydu.”

Toby, Zara ve Skye’in fotoğraflarını düşündüm. Çok mutlu gözüküyorlardı. Toby sırları ve yalanları bulmadan, Skye Nash’e hamile kalmadan, Zara sessiz, kitap kurdu bir kızdan şu anki soğuk, aşırı kontrolcü hâline dönmeden önce.

“Yüzük hakkında,” dedi Jameson, cazibesini konuşturarak. “İhtiyar, Zara’ya aynı vasiyeti birkaç vasiyetinde bıraktı: Evlilik yüzüğünü ve *anneni sevdiğim kadar bütünüyle ve sadakatle sevmek dileğiyle* yazısını. O yüzük bir ipucu.”

“Pek bir ipucu gibi görünmüyor. Sadakatle mi?” Büyükanne homurdandı. “Bütünüyle mi? Kendi kızına kahrolası evlilik yüzüğünden başka bir şey bırakmamak mı? Tobias hiçbir zaman düşündüğü kadar zeki değildi.”

Bir an sonra ne ima ettiğini anladım. *Zara’ya evlilik yüzüğünü ve sadakatle sevmek konusundaki mesajını bir amaç için bırakmıştı.*

“Constantine Zara’nın ikinci eşi.” Grayson’ın gözünden pek bir şey kaçmıyordu. “Yirmi yıl önce, Toby kaybolduğunda Zara başka biriyle evliydi.”

“Evlilik dışı bir ilişkisi vardı.” Xander bunu bir soru olarak söylememişti.

Büyükanne sırtını cama döndü ve araziye baktı. “Size Alice’in yüzüğünü vereceğim,” dedi birden. Yavaşça kapı girişine doğru yürümeye başladı ve Eli’nin hemen dışarıda olduğunu gördüm. “Ona verdiğinizde, Zara’ya onu asla yargılamayacağımı söyleyin. O gayet iyi dayandı ve hepimiz hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz.”

BÖLÜM 52

Alice Hawthorne'un evlilik yüzüğü hayal ettiğim gibi değildi. Ufak tek bir pırlanta vardı. Birbirine kaynaştırılmış halkalar ince ve altından yapılmıştı. Platin ve boğumlarım kadar büyük bir taş bekliyordum ama bu gösterişli değildi.

En fazla birkaç yüz dolara mal olmuş gibi gözüküyordu.

"Ona sen götürmelisin." Jameson dikkatini yüzükten bana çevirdi. "Tek başına, Varis. Zara belli ki bunu ikinizin arasında bir sorun olarak görüyor."

O zaman halkanın içinde bir şey gördüm. 8-3-75. *Bir tarih*, diye düşündüm. *Üç ağustos, bin dokuz yüz seksen beş. Evlilik tarihi mi?*

"Avery?" Grayson yüzümde bir şey görmüş olmalıydı. "Her şey yolunda mı?"

Telefonumu çıkarıp yüzüğün iç kısmının resmini çektim. "Değiş tokuş yapma zamanı."

"Büyükanne sana... öylece verdi mi?" Zara bir şekilde bu sözleri söylerken boğulmamayı başarmıştı. "Yasal olarak. Mülkiyetini *sana* devretti."

İşlerin çok kolay bir şekilde karışacağını sezdiğim için neden burada olduğumu tekrarladım. "Büyükanne bu yüzüğü, babaninkiyle takas etmem için verdi."

Zara gözlerini kapattı. Ne düşündüğünü ne hatırladığını merak ettim. Sonunda Zara boynundaki ince bir zincire

uzanıp kalın gümüş halkayı dantelli gömleğinin altından çekip çıkardı. Yumruğuyla kapattıktan sonra gözlerini açtı. “Annemin yüzüğüne karşılık,” diye boğuk bir sesle kabul etti, “babamın yüzüğü.”

Zincirin halkasını açarken elleri titriyordu. Ona Alice Hawthorne’un yüzüğünü verdim ve o da bana ihtiyarınkini verdi. Dürtüye karşı koyamayarak yüzüğü elimde döndürüp yazı aradım ve işte orada başka bir tarih vardı. 9-7-48.

“Doğum tarihi mi?” diye salladım.

Zara ne hakkında konuştuğumu bilmek için yüzüğe bakmasına gerek yoktu. Bu babasının ona bıraktığı tek şeydi. En ince detayına kadar incelediğine şüphem yoktu.

“Hayır,” dedi Zara sertçe.

“Annenin doğum tarihi?”

“Hayır.” Konuyu gelebilecek soruların açıkça önünü ke- secek şekilde baştan savmıştı ama en azından bir tane daha sormak zorundaydım.

“Peki ya üç ağustos, bin dokuz yüz seksen yedi,” dedim. “Bu evlendikleri tarih mi?”

“Hayır, değildi,” diye cevap verdi Zara. “Şimdi eğer yüzüğü alıp buradan çıkarsan çok minnettar olacağım.”

Kapıya kadar yürüdükten sonra tereddüt ettim. “Hiç merak etmedin mi?” diye Zara’ya sordum. “Yazı hakkında?”

Sessizlik. Cevap verme niyetinin olmadığını düşünmeye başlamıştım ama elim kapı koluna dokunduğu anda Zara beni şaşırttı. “Merak etmeme gerek yoktu,” dedi kısaca.

Dönüp ona baktım.

Zara başını sallarken elleri annesinin evlilik yüzüğünü sımsıkı tutuyordu. “Bir kod olduğu belli. Ufak oyunlarından biri. Şifresini çözmem gerekiyor. İpucu nereye çıkarsa çıksın onu takip etmeliyim.”

“Neden yapmadın?” Eğer bu vasiyetin bir anlamı olduğunu biliyorsa neden oynamamıştı?

“Çünkü babamın başka söyleyecek neyi olduğunu bilmek *istemiyordum*.” Zara dudaklarını birbirine bastırdı ve yüz ifadesindeki bir şey onu on yıl daha genç gösterdi. Savunmasız. “Onun için hiçbir zaman yeterli değildim. Toby onun favorisiydi, sonra da Skye. Ben ne yaparsam yapayım sonuncuydum. Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Servetini bana bırakmaktansa tamamen yabancı birine verdi. Başka ne bilmem gerekebilir ki?”

Zara şimdi o kadar ürkütücü görünmüyordu.

“Büyükanne sana bir şey söylememi istedi.” Boğazımı temizledim. “Sana, ‘Hepimiz hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz,’ dediğini iletmemi istedi.”

Zara kısık sesli, kuru bir kahkaha attı. “Bu tam da onun söyleyebileceği bir şey.” Durakladı. “Onun da hiçbir zaman en sevdiği olmadım.”

Ağaç zehirli, yazmıştı Toby. Göremiyor musun? Zehirledi S’yi, Z’yi ve beni.

“Baban Skye’a da bir ipucu bıraktı.” Ona neden bunu söylediğimi bilmiyordum. Ona bunu söylememeliydim. Grayson açıkça uyarmıştı. Zara ve Skye, Toby’nin hayatta olduğunu öğrenmemeliydi.

“Gerçek Kuzey’de sanırım?” Zara gerçek bir Hawthorne’du. Vasiyetteki mânâyı görmüştü. Sadece umurunda olmamıştı. *Hayır*, diye düşündüm. *Umurundaydı. Sadece ona oyun oynama hazzını tattırmayacaktı.*

“Skye’a bir resim bıraktı,” dedim yumuşak bir tonda. “Senin, onun ve Jake Nash adında bir adamın olduğu.”

Zara hızlıca nefesini tuttu. Sanki onu tokatlamışım gibi göründü. “Şimdi gitmen için iyi bir zaman,” dedi.

Dışarı çıkarken babasının evlilik yüzüğünü masanın kenarına bıraktım. Tarihi hafızama yazmıştım. İhtiyacım olan şeyi almıştım.

Bunu da ondan almam için bir sebebim yoktu.

BÖLÜM 53

Gecenin geç saatlerince beşimiz Hawthorne aile tarihine dalmış, bu tarihlere bir anlam bulmaya çalışıyorduk. 3 Ağustos 1975. 7 Eylül 1948. Tobias Hawthorne 1944 yılında doğmuştu. Alice 1948 yılında doğmuştu ama Eylül değil, Nisan ayındaydı. İkisi 1974 yılında evlenmişti. Zara iki yıl sonra, Skye ise ondan üç yıl sonra ve Toby ise iki yıl sonrasında 1981’de doğmuştu. Tobias Hawthorne ilk patentine 1969 yılında başvurmuştu. İlk şirketini 1971 yılında kurmuştu.

Gece yarısından biraz önce Libby’den arama geldi. Telefonu bir soruyla cevap verdim. “Bir şey buldun mu?”

Bir duvara toslamış olabilirdik ama Libby New Castle’da saatler harcamıştı. Harry hakkında sorular sormak için zamanı olmuştu. Onu aramak için zamanı olmuştu.

“Aşevindeki kimse onu haftalardır görmemiş.” Kız kardeşimin ses tonunu anlamlandıramıyordum. “O yüzden biz de parkı denedik.”

“Libby?” Beraberinde gelen sessizlikte kalbimin atışını duyabiliyordum. “Ne buldun?”

“Yaşlı bir adamla konuştuk. Nash ona rüşvet vermeye çalıştı.”

“İşe yaramadı, değil mi?” diye sordum. Daha fazla sessizlik. “Lib?”

“Bana bir şey söylemeyecekti ama bana bir anlığına bakınca ismimin Avery olup olmadığını sordu. Nash ona öyle olduğunu söyledi.”

Kendim orada olmalıydım. Frank ile konuşan ben olmalıydım. “Ne söyledi?”

“Bana isminin üzerinde olduğu bir mektup verdi. Harry’den bir mesaj.”

Dünya birden durmuştu. Toby bana bir mesaj bırakmıştı. Düşünceyi orada bırakmak istiyordum ama yapamadım. *Babam... bana... bir mesaj bıraktı.*

“Zarfın fotoğrafını çek,” dedim Libby’ye sesimi toparlayabildiğimde. “Ve mektubun. Kendim okumak istiyorum.”

“Ave...” Libby’nin sesi yumuşacıktı.

“Sadece yap!” dedim aceleyle. “*Lütfen.*”

Kısa sürede fotoğraflar geldi. İsmimin yazılı olduğu zarftaki yazı tanıdık, kısmen düz kısmen eğik bir yazıydı. Sonraki mesajdaki fotoğrafı inceledim ve kalbim parçalara ayrıldı.

Toby Hawthorne’un bana söyleyeceği tek kelimeleri, *BENİ ARAMAYI BIRAK*, olmuştu.

Uyuyamıyordum. Ertesi gün pazartesiydi. Okulum vardı ve bu hızla bütün gece tavana bakarak uyanık kalacaktım. Yataktan çıkararak giysi dolabıma yürüdüm ve evden tek getirdiğim yırtık pırtık çantamı çıkardım. Yandaki cebinin fermuarını açtım ve annemin kartpostallarını, ondan geri kalan tek şeyleri çıkardım.

Bir sırrım var. Bunu söyleyişini duyabiliyordum. Gülümsemesini, sanki şu anda yanımdaymış gibi görebiliyordum.

“Neden bana söylemedin?” diye fısıldadım. Neden başkası babammış gibi davranmıştı? Neden Toby hayatımın bir parçası değildi?

Neden şimdi onu aramamı istemiyordu?

İçimde bir şey patlak verdi ve farkına varmadan yürümeye başlamıştım. Odamdan çıkıp kapımın önünde duran Oren'in yanından geçtim. İtirazlarını güçlkle duyuyordum. Hızımı artırdım ve Toby'nin kanadının olduğu köşeyi dönene kadar koşmaya başlamıştım.

Tuğla duvar bana öylece bakıyordu. Laughlinler Toby'nin süitinde bir işimin olmadığını düşünmüştü. Uzak durmam konusunda uyarılmıştım. Yatak odama girip kanlı hâlde bulmuştum ve şu anda yapanın onlar veya çalışanlardan birinin olup olmadığı umurumda değildi. Gerçek Kuzey'deki takipçinin kim olduğu veya okul dolabımı kimin "süslediği" umurumda değildi. Ricky Grambs, Skye Hawthorne veya duvarı yumruklarken eklemlerimin yarılması umurumda değildi.

Toby bana onu aramayı bırakmamı söyleyebileceğini mi düşünüyordu? Bulunmak mı istemiyordu?

Bana durmamı söyleyemezdi. Kimse diyemezdi. Oren beni engellemeye çalıştı ama onunla savaştım. Biriyle savaşmak istiyordum. Oren bana izin verdi. Kendimi incitmeme izin vermeyecekti ama ona saldırırken beni durdurmayacaktı. Bu beni daha da öfkeliendirdi.

Tutuşundan eğilerek kurtuldum ve tuğlaya doğru hızla savruldu.

"Varis." Birden Jameson duvar ile aramda duruyordu. Durdurmaya çalıştım ama zamanında başaramadım ve yumruğum göğsüyle buluştu. Gözünü bile kırpmadı.

Yumruğumu açtım ve ona bakarken ne olduğunun farkına vararak ona vurduğum için dehşete düştüm.

"Özür dilerim." Bu şekilde kendimi kaybetmem için bir bahanem yoktu. Demek Toby bana durmamı söylemişti, öyle mi? Bulunmak istemiyordu? Ne olmuş yani?

Bunun benim için önemi neydi?

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.” Jameson flört etmiyordu. Şifreli konuşmuyordu. Anlayabileceğim bir şekilde beni kullanmıyordu.

Güçlükle, derin bir nefes verdim. “Bu kahrolası duvarı yıkmaya ihtiyacım var.”

Jameson başıyla onayladı. Bakışlarını benden Oren’a çevirdi. “Bir balyoza ihtiyacımız olacak.”

BÖLÜM 54

Duvarı tuğla tuğla yıktım ve kollarım artık balyozu tutamadığında Jameson benim kaldığım yerden devraldı. Son bir savuruşla molozun arasından adım atabileceğim kadar boşluk açmıştı.

Jameson peşimden eğilerek geçti.

Oren bizi bıraktı. Takip etmeye bile çalışmadı. Toby'nin kanadında pozisyon alıp buraya ait olmadığımıza karar verebilecek biri gelir diye nöbet tuttu.

“Kafayı yediğimi düşünmüş olmalısın.” Toby'nin mermer koridorlarında yürürken Jameson'a bir bakış attım.

“Sonunda,” diye mırıldandı Jameson, “her şeyi boş verdiğini düşünüyorum.”

Jakuzide teninin ellerimin altındaki hissini hatırladım. İşte o boş vermektir. Bu bir şeylere tutunuşumdur. Hâlâ ne olduğunu bilmiyordum.

“Onu bulmamı istemiyor.” Kelimeleri yüksek sesle söylemek gerçekçi hissettirmişti.

“Bu da,” diye ekledi Jameson, “bulabileceğimizi düşündüğünü ima ediyor.”

Biz.

Toby'nin yatak odasına girdim. Siyah ışıklar hâlâ oradaydı. Jameson onları çalıştırdı. Yazılar hâlâ duvardaydı.

“Düşünüyordum da,” dedi Jameson, sanki bir itirafmış gibi, sanki akli sürekli çalışmıyormuş gibi, “ihtiyar, Xander’a imkânsız bir görev bırakmadı. Ona aslen Zara ve Skye için hazırladığı bir oyunu bıraktı. Ve bu da sonuna kadar takip edebilirsek bir sonu olacağı anlamına geliyor. Tüm bunlar bir yere varacak. Hissediyorum.”

Ona doğru bir adım attım. Bir tane daha. Sonra bir tane daha.

“Sen de hissedebiliyorsun, değil mi?” dedi Jameson aramızdaki mesafeyi kapatırken.

Hissedebiliyordum. Kovalamaca hız kazanıyordu. Av yaklaşıyordu. Sonunda yüzüklerdeki tarihlerin ne anlama geldiğini çözecektik. Hızlıca öne doğru savruluyorduk. *Jameson ve ben.*

Onu en yakındaki duvara doğru ittim. Toby’nin yazılarını etrafında görebiliyordum ama bana onu aramayı bırakmamı söyleyen Toby’yi düşünmek istemiyordum.

Hiçbir şey hakkında düşünmek istemediğim için oğlanı öptüm. Bu sefer sert ve aceleci değildi. Nazik, yavaş, ürkütücü ve *mükemmeldi*. Ve hayatımda ilk defa yalnız hissetmedim.

BÖLÜM 55

Ertesi gün okulda Jameson'ın beni bulması için beklemedim. Ben onu buldum. “Ya sayılar tarihi temsil etmiyorsa?” dedim. Bu bana yavaş, gittikçe genişleyen çekici bir gülümseme sağlamıştı. “Varis, lafı ağzımdan aldın.”

Tekrar çatıya çıkmamızı kısmen bekliyordum ama bu sefer Jameson beni teknoloji laboratuvarındaki “öğrenme kapsüllerine” götürdü. Resmen duvarlar, tavan ve zeminin beyaz bir materyale boyandığı ufak kare bir odaydı. Odanın ortasında iki tane beyaz renkte tekerlekli sandalye dışında bir şey yoktu.

Eli, bizi içeriye kadar takip etmeye çalıştı ve Jameson bunu elini sırtımda gezdirip dudaklarını çenemle boynumun arasındaki bölgeye getirmek için fırsat olarak kullanmıştı. Sırtımı büktüm ve Eli kıpkırmızı kesilerek odadan çıktı.

Jameson kapıyı kapatıp işe koyuldu. Her bir tekerlekli sandalyenin arkasına yapıştırılmış beş tane tahta kalemi vardı. Jameson kalemlerden birini kapıp sandalyenin hemen karşısındaki duvara yazmaya başladı. “Sekiz, üç, yedi, beş,” dedi.

Yazmaya devam ederken sonraki dört rakamı ezberden sıraladım. “Dokuz, yedi, dört, sekiz.”

Sayıları aralarında ayrıştırıcı olmadan yazmak bir sürü olasılığa yol açmıştı. “Bir şifre mi?” diye Jameson’a sordum. “Bir PIN kodu?”

“Bir telefon veya posta kodu için ikisinde de yeterince sayı basamağı yok.” Jameson bir adım geri atıp sandalyelerden birine oturup itti. “Bir adres. Bir birleşim.”

Farklı bir sayı dilimiyle helikopterden indiğimiz ânı hatırladım. Aramızdaki hava tıpkı şimdi olduğu gibi elektriklenmişti. Yükseklerde uçuyorduk ve otuz saniye sonra soğuk davranmaya başlamıştı.

Ama bu sefer farklıydı çünkü şimdi ikimiz de aynı kafadaydık. Bu sefer beklentiler yoktu. Kontrol elimdeydi. “Koordinatlar,” dedim. Geçen sefer Jameson’ın önerilerinden biri de buydu. Sandalyeyi döndürdü ve topuklarıyla iterek bana doğru kaydı. “Koordinatlar,” diye tekrar ederken gözleri parladı. “Dokuz-yedi-dört-sekiz. Sayıların doğru sıralamada olduğunu varsayarsak dokuz derece olmalı. Doksan yedi çok büyük bir sayı.”

Beşinci sınıftaki coğrafya dersimi düşündüm. “Enlem ve boylamlar eksi doksandan, doksana kadar ilerliyor.”

“İkiniz belli ki sayıların herhangi birinin değerini bilmiyorsunuz.”

Jameson ile başımızı kapsülün kapısına çevirdik. Arkasında hâlâ kıpkırmızı suratıyla Eli’yi görebiliyorduk. Xander kapsüle girip kapıyı kapattı ve tereddüt etmeden öne fırlayarak Jameson’ı yere devirdi.

“Sana kaç defa söylemem gerekiyor?” diye en geç Hawthorne emretti. “Bu benim oyunum. Kimse bensiz çözemez.” Kalem Jameson’ın elinden alıp doğruldu. “Bu dostça bir müdahaleydi,” diye bana güvence verdi. “Çoğunlukla.”

Jameson gözlerini devirdi. “Sayıların değerini bilmiyoruz.” Xander’ın üzerine atlamadan önce söylediği son şeyi

tekrarladı. “Aynı zamanda hangisinin enlem, hangisinin boylam olduğunu da bilmiyoruz. O yüzden bu dokuz derece, dokuz derece kuzey, güney, batı veya doğu olabilir.”

“Sekiz, üç, yedi, beş.” Sandalyelerden bir kalem daha aldım ve tahtada farklı kombinasyonlarla bu sayıların altını çizdim. “Dereceler sekiz veya seksen üç olabilir.”

Jameson gülümsedi. “Kuzey, güney, doğu veya batı.”

“Toplamda kaç olasılık var?” diye düşüncelere daldı Xander.

“Yirmi dört,” diye Jameson ile aynı anda cevapladık.

Xander bize bir bakış attı. “Burada farkında olmam gereken bir şey mi dönüyor?” diye sordu ikimizi işaret ederek.

Jameson ile kısa süre göz göze geldik. “Önemli bir şey yok.” *Bir şey yok* demesi bile *bir şey varmış* imasıındaydı.

“Beni ilgilendirmez!” diye açıkladı Xander. “Ama kayıtlara geçsin ki siz aşk kuşları yanılıyorsunuz. Burada yirmi dörtten daha fazla muhtemel lokasyon var.”

Jameson gözlerini kıstı. “Matematik nasıl yapılır biliyorum, Xan.”

“Ben de sana naçizane şekilde koordinatları listelemenin üç farklı şekli olduğunu söyleyebilirim, ağabeyciğim.” Xander sırtıttı. “Dereceler, dakikalar, saniyeler. Dereceler, ondalık dakikalar. Ve ondalık dereceler.”

“Dört tane sayıyla,” diye ısrar etti Jameson, “muhtemelen ondalık derecelere bakıyoruz.”

Xander bana göz kırptı. “Ama *muhtemelen* hiçbir zaman yeterli değildir.”

“Pasifik Okyanusu,” diye seslendi Jameson ve sonraki belirlenmiş koordinasyonu yazdım. “Hindistan Okyanusu. Bengal Koyu.”

Xander ağabeyinin bıraktığı yerden devam etti. “Arktik Denizi. Yine Arktik Denizi!”

İkisi de koordinatları haritanın arama sekmesine giriyordu. Her bir lokasyonun söylenmesiyle beynim hızla çalışmaya başladı. Arktik. Bu ipucunun bizi yönlendirdiği yer olamaz, değil mi? Bu sayıların gerçekten koordinatlar olduğunu varsayarsak.

“Kuzey Buz Kalkanı,” diye teklifte bulundu. “Dört sefer.”

Bitirene kadar kuzey kutbunda olmayan gerçek kara noktalarının sayısı beklediğimizden daha azdı. İki tanesi Nijerya’da, bir tanesi Liberya, biri Gine’de, diğeri ise...”

“Kosta Rica,” dedim yüksek sesle, ilk başta bu lokasyonun neden dikkatimi çektiğinden emin değildim ama bir an sonra Kosta Rica kelimelerini en son kılavuzda okuyuşum aklıma geldi.

“Yüzünde o bakış var,” dedi Jameson bana, dudakları yukarı kıvrılarak. “Bir şey biliyorsun.”

Gözlerimi kapattım ve dudakları yerine o hatıramı odaklandım. Skye’ın vasiyeti onu Gerçek Kuzey’e, Hawthorne ailesinin, şimdide benim olan birçok tatil evlerinden birine yönlendirmişti. Bağış gecesinde çevirdiğim sayfaları hatırlamaya çalıştım. *Patagonya. Santorini. Kauai. Malta. Seyşeller...*

“Cartago, Kosta Rica.” Gözlerimi açtım. “Tobias Hawthorne’un orada bir evi var.” Telefonumu çıkardım ve Cartago’nun enlem ve boylamına baktıktan sonra telefonumun ekranını onlara çevirdim. “Uyumlu.”

Cartago’daki evin nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştım ama hatırlayabildiğim tek şey etrafındaki bitki örtüsü ve kocaman, parlak, bolca çiçekler olmasıydı.

“Kosta Rica’ya gitmemiz lazım.” Xander’ın sesi bu konuda pek üzgün çıkmamıştı.

“Gidemem,” dedim canım sıkılmış hâlde. Colorado’ya gitmek için kavga etmek zorunda kalmıştım. Oren ve Alisa’nın, bu ay Hawthorne Malikânesi’nden uzakta sadece iki gece geçirebileceğim için uluslararası bir seyahate izin vermesine imkân yoktu.

“Xander da bir yere gitmiyor.”

İkinci defa kendimi kapsülün kapısına bakarken buldum. Thea orada duruyordu.

“*Herkesi* içeri mi alıyorsun?” diye Eli’ye seslendim.

Aldığım cevap boğuk bir sesle söylenmişti ama “benim işim değil” kelimelerini anlayabilmişim.

“Rebecca’nın sana ihtiyacı var,” dedi Thea, Xander’a. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa makyaj yapmamıştı. Neredeyse ölümlü gibi gözüküyordu. “Bugün okula gelmedi. Sorun annesi. Öyle olduğunu biliyorum. Rebecca aramalarım cevap vermiyor, o yüzden sen olmalısın.” Ondan bunu istemenin Thea’yı öldürdüğü açıkça belliydi ama yine de buradaydı.

Xander’ın tartışmasını bekliyordum. Bunun onun oyunu olduğunu kaç kere söylemişti? Ama Xander, Thea’ya bir an baktıktan sonra Jameson’a döndü. “Sanırım Cartago’ya gidiyorsun.”

Jameson bana baktı. Benden bir jet daha istemesine hazırlıklıydım. Onun yerine yüz ifadesi değişti. “Libby ve Nash’i arayabilir misin?”

BÖLÜM 56

“Hiç mantıklı değil,” dedi Max, o öğleden sonrasında. “Jameson hiçbir bilmecenin peşini bırakmaz. Buradaki amacı ne?”

Nash ve Libby, Cartago’ya gitmeyi kabul etmişlerdi. Yatak odamda oturup Cartago’daki evin fotoğrafına bakıyordum. Büyük bir sundurmanın dört köşeli sütunlarının üzerinde kiremit çatısı vardı ama evin kendisi yüz metrekareden daha küçüktü.

“Belki de bir amacı yoktur,” dedi Max.

Gözlerimi kısıtım. “O Jameson Hawthorne. Her zaman bir amacı vardır.”

Kapıya sertçe vurulma sesi Max’in lafını kesmişti. Cevap vermek için kapıya giderken bir kısmım Jameson’ı dudaklarını hafifçe boynuma dokundurmasının nasıl hissettirdiğini düşünmeden duramadığına canım sıkılıyordu.

Kapıyı açtığımda bir dizi kabarık beyaz havlu tutan birini buldum. Havlular kişinin suratını gizliyordu ve aklım birinin, muhtemelen çalışanlardan birinin odamda bıraktığı kanlı kalbe gitti. Bir adım geri attım. Kalbim hızla attı. Sonra Eli ortaya çıktı. “O temiz,” dedi bana.

Başımınla onaylayıp geri adım attım. Havluları tutan kişi yanımdan geçip gitti. *Mellie*. Bize tek kelime etmedi ve banyoya yöneldi.

“Birinin benim yerime...” *Çamaşır yıkamasına alışık değilim* kelimelerini söyleyemeden bir çığlık koptu. Vücudum beynimden önce hareket edip tam Mellie banyomdaki gardırobumun kapağını sertçe kapattığını gördüğüm anda kendimi banyoya hızla atmamı sağlamıştı.

“Yılan,” dedi güçlükle nefes alırken. “Yılan var şeyinde...”

Elli beni yatak odasına geri çekti. Birini aradığını duydum ve iki dakika geçmeden odam korumalarla dolmuştu.

“Bu da ne!” diye emretti Max. “*Yılan* mı dedi o?”

“Çingiraklı yılan.” Oren, Max ile beni kenara çekti. “Ölü, gerçek bir tehlike oluşturmuyor.”

Bakışlarıyla buluştum ve söylemediği şeyi dile getirdim. “Sadece bir tehdit.”

Biri korkmamı istiyordu. *Kim ve neden?* İçten içe bir tarafım cevabı biliyordu. Bir saat sonra Toby’nin kanadına gittim. Max de Oren da benimle geldi.

Bütün bölüm tuğlayla kapanmıştı.

Oren’a döndüm. “Laughlinler yaptı.” Duvar mı yoksa yilandan mı bahsettiğimden emin değildim. *Toby hakkında sorular sormamı istemiyorlardı.*

“Tehdit seviyesi hesaplandı,” dedi bana Oren. “Hesaplanmaya devam edecek ve uygun bir şekilde karşılık vereceğiz.”

“Avery?”

Döndüm ve Grayson’ın holde bize doğru yürüdüğünü gördüm. Her zaman kontrolü elinde tutuyor, dünyanın onun iradesine boyun eğceğinden o kadar emin görünüyordu ki. Eğer güvende olmamı istiyorsa güvende *olurdum.*

“Sanırım yılanı duydun,” dedim alaycı bir şekilde.

“Duydum.” Grayson, Oren’a kaşını kaldırdı. “İlgilenildiğini umuyorum.”

Oren buna bir cevap vermeye tenezzül etmedi.

“Aynı zamanda Jameson ile de konuştum.” Grayson’ın ses tonu hiçbir şeyi belli etmiyordu. Kendimi Jameson ile okulda, Toby’nin kanadında, jakuzide gördüm ve Grayson’ın delici gümüşü bakışlarından bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. “Bekleme aşamasında olduğumuzu anlıyorum.”

Jameson ile konuştuğunda sayılardan, Cartigo’dan bahsettiğini anlamam bir ânımı aldı. *Bizden değil.*

“Düşündüm de,” dedi düz bir tonda Grayson, “dikkatinizi dağıtmak işinize yarayabilir.”

“Ne tür bir dikkat dağıtmak?” diye sordu Max, ses tonu sorunun masumane olmadığını düşünecek kadar masumca çıkmıştı.

“Arkadaşça,” dedim ona sertçe. Grayson ile bundan ibaretlik. Arkadaştık.

Takım elbisesinin ceketini düzeltip gülümsedi. “Hanımlar bir oyuna var mısınız?”

BÖLÜM 57

Hawthorne Malikânesi'ndeki oyun odası Max'e neredeyse sevinçten inme indirecekti. Oda dünyanın her yerinden yüzlerce veya binlerce kutu oyununun saklandığı raflarla doluydu.

Catan* oyununa başladık. Grayson ikimizi de yendi. Daha önce hiç duymadığımız dört oyun daha oynadık. Sonraki seçeneğimiz üzerine düşünürken Jameson odaya girdi.

“Eski bir Hawthorne modeline ne dersin?” diye muzip bir şekilde önerdi. “Striptiz bowlingi.”

“Striptiz bowlingi de nedir?” diye emretti Max, sonra bana gözleri parıldayarak baktı.

Sakın cüret edeyim deme, diye ona kısık sesle söyledim.

“Boş ver!” Max sırtıttı. “Avery ile ben de varız.”

Striptiz bowlingi tam da kulağa geldiği gibiydi. Hem bowling hem de başarısız olduğunda soyunmayı kapsıyordu.

“Hedef en az lobutu indirmek,” diye açıkladı Jameson. “Ama dikkatli olmalısın çünkü topun deliğe düştüğü anda bir parça kıyafetini çıkaracaksın.”

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Bütün vücudum sıcaktı, hem de çok. Bu korkunç bir fikirdi.

* 1995 yılında geliştirilen ve bir adada ticaret yapılarak ilerlemeyi hedefleyen bir kutu oyunu. (e.n.)

“Bu korkunç bir fikir,” dedi Grayson. Bir an sonra Jameson ile sessiz bir anlaşmazlığa düştüler.

“O zaman neden buradasın?” diye vole vurduktan sonra üzerinde Hawthorne ambleminin olduğu koyu yeşil bir bowling topunu almak için aheste aheste yürüdü. “Kimse seni oynaman için zorlamıyor.”

Grayson hareket etmedi, ben de öyle.

“O zaman teorik olarak,” dedi Max, “ya hiç lobut devirmemek ya da sadece bir lobut devirmek gerekiyor, topu deliğe sokmadan hangisini başarabilirsem, öyle mi?”

Jameson’ın yeşil gözleri cevap verirken benim üzerimdeydi. “Teorik olarak.”

Striptiz bowlinginde iyi olmanın dikkat ve risk konusunda yüksek tolerans gerektirdiği kısa sürede anlaşılmıştı. Jameson’ın çok yakın vuruş yapıp topu deliğe düştüğünde, ayakkabının bir tekini çıkardı.

Sonra öteki tekini.

Çoraplarından biri.

Sonra diğeri.

Tişörtü.

Gövdesi boyunca uzanan yara izine bakmamaya, kendimi göğsüne dokunurken hayal etmemeye çalıştım. Onun yerine kendi sırama odaklandım. Yeniliyordum, hem de çok fena. Delikten uzak durmakta o kadar kararlıydım ki bir kere bowling atışı bile yaptım.

Bu sefer biraz daha fazla yakınlaşmıştım. Tek bir lobutu devirdiğimde nefes verdim. Benden sonraki Grayson’dı ve takım elbisesinin ceketini kaybetti. Max benekli sutyenine kadar soyunmuştu. Sonra yine Jameson’ın sırası geldi ve top son âna kadar şeridin kenarında kaldıktan sonra deliğe girdi.

Jameson'ın parmakları kot pantolonunun bel kısmına uzanırken bakışlarımı uzaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım.

“Bana yardım et, kayletsin,” diye yanımda mırıldandı Max.

Uyarı olmadan kapı içeriye doğru ardına kadar açıldı ve Xander bowling salonuna hızla daldıktan sonra birden sendeleyerek durdu. Ne kadar süredir koştuğunu merak etmemi sağlayacak kadar zor nefes alıyordu.

“Cidden mi?” diye güçlükle konuştu. “Bensiz striptizci bowlingi mi oynuyorsunuz? Boş ver. Odaklan. Bu odaklanmış hâlim.”

“Neye odaklanıyorsun?” diye sordum.

“Haberlerim var,” diye birden söyledi.

“Ne tür haberler?” diye sordu Max. Xander ona doğru baktı. Kesinlikle puantiyeli sutyeni görmüştü.

“Odaklan,” diye ona hatırlattı Max. “Ne tür haberler?”

“Rebecca iyi mi?” diye sordu Jameson ve Xander'ın Thea ile olan konuşmasını hatırladım.

“İyinin bir çeşit hâlinde,” dedi Xander. Bu cümle Xander dışında kimse için mantıklı gelmiyordu ama devam etti. “Thea haklıydı. Rebecca'nın annesi zor bir gün geçiriyordu. İşin içinde votka da varmış. Rebecca'ya bir şey söyledi.”

“Ne tür bir şey?” Jameson, Xander'ı dökülmeye teşvik etmeye çalıştı. Jameson'ın pantolonu hâlâ yerindeydi ama üst düğme açılmıştı.

Tamam, şimdi *odaklanmalıydım*.

“Avery, Rebecca'nın annesinin bağış gecesinde bütün bebeklerinin öldüğüne dair söylediği şeyi hatırlıyor musun?”

“Nash düşükleri olduğunu söyledi,” dedim kısık sesle. “Rebecca'dan önce.”

“Bex de bunu kastettiğini düşünüyordu,” dedi Xander kısık sesle.

“Ama değil miydi?” Ona bakarken bu konunun nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Emily hakkında konuşuyordu,” dedi Grayson, sesi acıyla dolu.

“Emily,” diye onayladı Xander. “Ve Toby.”

Dünyanın etrafımda yavaşladığını hissettim. “Neden bahsediyorsun?”

“Toby bir Laughlin’di.” Xander yutkundu. “Rebecca bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Ailesi Emily’ye hamile kaldıklarında kırk yaşındalardı ama yirmi beş yıl önce, aramızdaki sayısal zekâlılar için bu kırk iki yıl önce olacak, Rebecca’nın annesi Wayback Kulübesi’nde yaşayan genç bir kızken...”

“Hamile kaldı.” Jameson apaçık ortada olanı belirtti.

“Bay ve Bayan Laughlin üstünü mü kapattı?” Grayson cevapları almakta kararlıydı. “Neden?”

Xander omuzlarını olabildiğince kaldırdıktan sonra dünyadaki en karmaşık omuz silkme hareketiyle inmelerine izin verdi. “Rebecca’nın annesi açıklamadı ama Bex’e, yıllar sonra Hawthorne kızlarından biri hamile kaldığında artık hamileliğini gizlemek zorunda kalmadığını uzun uzun anlattı. Artık bebeği onda kalabilecekti.”

Skye, Nash’i evlatlık vermeye zorlanmamıştı. Rebecca’nın annesinin Libby’ye bağış gecesinde söylediğini hatırladım. *Bir Hawthorne’a asla güvenme. Her şeyi alıyorlar.*

“Rebecca’nın annesi bebeğinin onda kalmasını mı istiyordu?” diye sordum dehşete düşmüş şekilde. “Onu evlatlık vermesi için mi zorladılar? Hamileliğini gizlemesi için onu neden zorladılar?”

“Detayları bilmiyorum,” dedi Xander, “ama Rebecca’ya göre annesine Hawthorneların bebeğini evlat edineceği bile söylenmemiş. Büyükanнемimizin gerçekten ufak bir oğlana hamile olduğunu ve kendi bebeğinin yabancı biri tarafından evlatlık alındığını düşünmüş.”

Bu şok ediciydi. *Bu yüzden mi Toby'nin evlatlık olduğunu gizli tuttular? Bebeğinin hemen gözünün önünde olduğunu bilemesin diye mi?*

“Ama Toby büyüdüğünde...” Xander omzunu silkti, hareketi bu sefer abartılı değildi.

“Kadın öğrendi mi?” Bir bebeği evlatlık verdiğini ve sonra büyüdüğünü gördüğün çocuğun sana ait olduğunun farkına vardığını hayal ettim.

Toby olduğumu ve sırrı keşfettiğimi hayal ettim.

“Rebecca’nın hepimizle görüşmesi yasaklandı.” Xander suratını buruşturdu. “Annesi Hawthorne ailesinin her şeyi aldığını söyledi. Hiçbir kurala uymadığımızı, kimin canının yandığını umursamadığımızı söyledi. Toby’nin ölümü için ailemizi suçluyor.”

“Ve Emily’nin,” diye kabaca ekledi Grayson.

“Hepsi için.” Xander ayakta durduğu yere oturdu. Oda sessizleşti. Max ve Jameson tişört giymiyordu, benim ise ayakkabımın bir teki eksikti. Striptizci bowling oyunumun bittiğini içten içe biliyordum ve hiçbirinin bir önemi yoktu çünkü tek düşünebildiğim Rebecca’nın annesinin Toby’nin öldüğünü düşündüğüydü.

Bay ve Bayan Laughlin’in de öyle.

BÖLÜM 58

Ertesi gün okuldan önce Bayan Laughlin'i bulmaya gittim. Onu mutfakta bulabildim ve Eli'den bizi yalnız bırakmasını istedim. Cevap olarak birkaç adım uzaklaşmıştı.

Bayan Laughlin hamur yoğuruyordu. Gözünün kenarından beni gördü ve daha sertçe yoğurmaya başladı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye tersleyerek sordu.

Kendimi hazırladım çünkü bunun iyi bir şekilde sonuçlanmayacağından neredeyse emindim. Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım ama gecenin çoğunu Rebecca'nın annesinin Toby'nin annesi mi olduğunu, sonra da Laughlinlerin sadece Toby'nin büyüdüğünü izlemediklerini düşünerek geçirdim. Onu sadece sevimli olduğu için sevmemişlerdi.

Toby onların torunuydu. *Ve bu da beni...*

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra yara bandını hızlıca çekmenin en iyisi olduğuna karar verdim. "Sizinle Toby hakkında konuşmam gerekiyor." Ses tonumu alçak tuttum.

Pat. Bayan Laughlin hamuru kaldırıp maharetli şekilde tekrar vurduktan sonra elini önlüğüne silip başını doğruca bana çevirdi. "Beni dinleyin küçük hanım. Bu evin sahibi olabilirsiniz. Günahtan bile daha zengin olabilirsiniz. Güneşin sahibi bile olsanız umurumda değil ama bu konuyu

deşerek o çocuğu seven herkesi incitmenize izin vermeyeceğim ve...”

“O senin torunundu.” Sesim titredi. “Kızın hamile kaldı. Sen gizledin ve Hawthornelar bebeği evlatlık aldılar.”

Bayan Laughlin’in yüzü bembeyaz kesildi. “Sessiz ol,” diye emret etti, sesi benimkinden daha fazla titrekti. “Böyle şeyleri uluorta söyleyemezsin.”

“Toby torunundu,” diye tekrar ettim. Boğazım şişmiş gibi hissediyordum ve gözlerim sızlamaya başlamıştı. “Ve sanırım o benim babam.”

Bayan Laughlin’in ağzı açık kaldıktan sonra sanki bana bağırmak üzereymiş gibi dönecekken nefesi kesildi. Ellerinin ikisi unla kaplı tezgâha gitti ve sanki söylediklerim dizlerinin bağını çözmüş gibi hayatı pahasına oraya tutunmuştu.

Ona doğru bir adım attım. Uzanmak istiyordum ama şansımı zorlamadım. Onun yerine Tobias Hawthorne’un çalışma odasından aldığım dosyayı uzattım. Bayan Laughlin eline almadı. Alabileceğinden emin değildim.

“Burada,” dedim.

“Hayır.” Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Hayır, yapmayacağım...”

Dosyadan tek bir sayfa çıkardım. “Bu benim doğum belgem,” dedim kısık sesle. “İmzaya bak.”

Şükürler olsun ki baktı. Keskin bir şekilde nefesini tuttuğunu duyduktan sonra sonunda bana baktı.

Gözlerim şimdi daha fazla sızlıyordu ama devam ettim. Durmak istemiyordum çünkü bir parçam ne söyleyebileceğinden korkuyordu. “Tobias Hawthorne’un ölmeden kısa süre önce özel dedektiflere çektiirdiği fotoğraflarım burada.” Tezgâha üç tane fotoğraf koydum. İki tanesi Harry ile satranç oynarken, biri ise kahvaltıda sandviç almak için onunla sırada beklerken. Toby hiçbirinde kameraya bakmıyordu

ama Bayan Laughlin'e görebileceklerine bakmasını amaçlıyordum. Saçını, vücudunu ve duruş şeklini. *Onu tanımasını.*

"O adam," dedim başımla fotoğrafları işaret ederek, "anem öldükten hemen sonra belirdi. Evsiz olduğunu düşündüm. Belki de öyleydi. Her hafta, bazen her sabah parkta satranç oynadık." Sesimdeki hassas duyguları duyabiliyordum. "Eğer kazanırsam ona kahvaltı ısmarlamama izin vereceği, eğer o kazanırsa teklif bile edemeyeceğime dair süregelen bir iddiamız vardı. Hırslı biriyim ve satrançta iyiyim. O yüzden çok fazla kazanıyordum ama o benden daha fazla kazandı."

Bayan Laughlin gözlerini kapattı ama uzun süre kapalı kalmadılar ve gözlerini açtığında doğrudan fotoğraflara baktı. "Bu herhangi biri olabilir," dedi gelişigüzel şekilde.

Yutkundum. "Tobias Hawthorne'un bana neden mirası bıraktığını sanıyorsun?" diye kısık sesle sordum.

Bayan Laughlin'in nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Bana bakmak için döndü. Baktığında gözlerinden yansıyan her bir duyguyu ve çok daha fazlasını gördüm.

"Ah Tobias," diye fısıldadı. Vefat eden işverenine *Bay Hawthorne* dışında herhangi bir şekilde seslendiğini ilk defa duyuyordum. "Sen ne yaptın böyle?"

"Hâlâ çözmeye çalışıyoruz," dedim, boğazımda duygular düğümlenerek. "Ama..."

Bu cümleyi bitirme şansım olmadı çünkü bir anda Bayan Laughlin bana sarılmış ve sımsıkı tutunuyordu.

BÖLÜM 59

Modüler öğrenim sisteminin kötü yanı, bazı günlerde derslerim o kadar peş peşe planlanmıştı ki öğlen yemeğini yemeye zor vaktim oluyordu. Bugün o günlerden birisiydi. Yemekhaneye gidip yemek satın almak ve kendimi kampüsün diğer tarafındaki fizik laboratuvarına sürüklemek için yirmi iki dakikam vardı.

Sırada beklerken Libby'den bir mesaj aldım. Uçağın camından çekilmiş bir fotoğraf. Aşağıdaki okyanus parlak yeşil-mavi rengindeydi. Uzaktaki arazi ağaçlarla kaplıydı. Ve o ağaçlarının arasında en büyük mimari harikalardan birini görünüyordu. Cartago'daki *Nuestra Señora de los Angeles Bazilikası*.

Sıra bana gelince ödememi yaptım. Yemeğimi yemek için oturduğumda tek düşünebildiğim Libby ve Nash'in Cartago'ya iniş yaptığıydı. Eve doğru yola çıkacaklardı. Bir şey bulacaklardı. Bir şekilde Tobias Hawthorne'un kızları, sonra da Xander için bıraktığı bulmaca anlam kazanmaya başlayacaktı.

“Oturabilir miyim?”

Başımı kaldırıp Rebecca'ya baktım ve bir an ona sadece öylece bakakaldım. Uzun koyu kıızıl saçını çenesine gelecek şekilde kesmişti. Uç kısımları eşit değildi ama yüzüne düşme

şekli onu neredeyse başka bir dünyadan gelmiş gibi gösteriyordu.

“Tabii,” dedim. “Keyfine bak.”

Rebecca oturdu. Arkasında gizleneceği uzun saçları olmadan gözleri iri görünüyordu. Derin bir nefesle göğsü yükselip alçaldı. “Xander sana söyledi,” dedi.

“Söyledi,” diye cevap verdim ve sonra empati hissim her şeyin önüne geçti çünkü bu benim için ne kadar akıl karıştırıcı bir açıklama olsa da onun için daha kötü olabilirdi. “Sana Rebecca Hala diye seslenmemi bekleme.”

Bu, şaşkınlıkla kahkaha atmasına sebep olmuştu. “Aynı onun gibi konuştun,” dedi bana bir an sonra. “Emily gibi.”

İşte tam o anda Rebecca, halam ise Emily’nin de öyle olduğunu anladım. Beni Emily gibi giydiren Thea’yı düşündüm. Benzer görüldüğümüzü hiç düşünmemiştim ama Grayson bağış galasında merdivenlerden indiğimi gördüğümde sanki bir hayalet görmüş gibi görünmüştü.

İçimde bir parça Emily var mıydı?

“Baban...” diye Rebecca’ya sormaya başladım ama soruyu nasıl dillendireceğimden emin değildim. “Annenle baban ne kadar süredir beraberler?”

“Liseden beri,” dedi Rebecca.

“Yani baban Toby’nin de babası?”

Rebecca başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Babamın bir bebeğin varlığından haberi olduğundan bile tam emin değilim.” Bakışlarını aşağı çevirdi. “Babam annemi seviyor. O masallardaki gibi her şeye göz yuman, kendi çocukları ile bile mukayese edilemeyecek türde bir sevgi. Evlendiklerinde annemin soyadını aldı. Emily’nin tedavileri konusunda annemin bütün kararları vermesine izin verdi.”

Bunu Rebecca’nın annesinin Emily’nin üzerine düşüp Rebecca’yı görmezden geldiği, babasının da bu kararı onayladığı şeklinde yorumladım.

“Özür dilerim,” dedi Rebecca yumuşak bir tonda.

“Ne için?” diye sordum. Laughlin ailesinin sırları ne kadar berbat olsa da Toby’nin gölgesinde büyüyen ben değilim. Bu Rebecca’nın hayatını benimkinden daha çok etkilemişti.

“Sana yaptığım şey için özür dilerim,” diye açıkladı Rebecca. “*Yapmadığım şey için.*”

Drake’nin beni öldürmeye çalıştığı geceyi düşündüm. Jameson ile korkunç bir öpüşme seansından sonra Rebecca ile bir odada yalnız kalmıştım. Konuşmuştuk. Eğer o zaman bana Drake ile Skye hakkında bildiklerini anlatsaydı, affedilecek bir şey olmayacaktı.

“İyi olmak için kendimi çok zorluyorum.” Rebecca artık bana bile bakmıyordu. “Ama değilim. Toby’nin bıraktığı şiir var ya? William Blake’e ait olan. Telefonumda bir kopyası var ve tekrar tekrar okuyorum. Tek düşündüğüm keşke daha önce okusaydım çünkü büyürken bütün öfkemi derinlere gömdüm. Emily ne isterse istesin veya onun için neyden vazgeçmek durumunda kalırsam kalayım bunu sorun etmemeliydim. Ve öfkelenmeme izin verdiğim tek seferde o...”

Rebecca devamını getiremiyordu, o yüzden onun adına söyledim. “Öldü.”

“Beni darmadağın etti ve ben de işleri batırdım. Çok ama çok üzgünüm, Avery.”

“Tamam,” dedim, şaşırtıcı bir şekilde ciddiydim.

“Eğer bir teselli olacaksa,” diye devam etti Rebecca, “şu anda birçok insana öfkeliyim.”

Uçakta Thea ile olan kavgasını düşündüm ve Toby’nin bana bıraktığı kesinlikle can sıkıcı mesaj aklıma geldi.

“Ben de öfkeliyim,” dedim Rebecca’ya. “Ve kayıtlara geçsin. Saçını sevdim.”

BÖLÜM 60

Oren, Eli ile beni okuldan aldığıında Alisa yolcu koltuğunda oturuyordu ve Landon ise arkada telefonuyla hararetili bir şekilde konuşuyordu.

“Her şey yolunda,” diye bana güvence verdi ki bu rahatlatıcı olmak yerine tam tersi etki yapmıştı. “Her şey kontrolümüz altında ama...”

“Ama ne?” Landon’a bakış attım. “Onun burada ne işi var?”

Bir an sessizlik oldu. Alisa’nın cevabını bulması için yeterli olmuştu. “Skye ve baban kendilerini en yüksek fiyatı verene röportaj paketi olarak teklif ediyorlar.” Alisa dertli bir şekilde nefesini bıraktı. “Eğer hikâyelerini bastırmak istiyorsak Landon’ın yüksek teklif verenin bunu örtbas etmesine değecek bir şey yapması gerekecek.”

Son birkaç gündür aklımda Ricky Grambs’ı pek düşüneyecek kadar yeterince şey vardı. Alisa’nın açıklamasının satır aralarını okumaya çalıştım. “Röportajlarını kim satın alırsa onlara rüşvet vermekten mi bahsediyorsun?”

Landon sonunda kafasını telefonundan kaldırdı. “Evet ve hayır,” dedi dikkatini Alisa’ya çevirmeden önce. “Monica medya şirketinin parayı söküleceğini düşünüyor ama onlara Avery ve en az bir tane Hawthorne garantisini vermeliyiz.”

“Kullanım haklarını Skye’a mı ödeyecekler?” diye sordu Alisa. “Skye ve Grambs’ın hikâyelerini başka bir yere götürmesini engelleyen gizlilik anlaşmasıyla beraber mi?”

“Parasını ödeyecekler. Hikâyeyi örtbas edecekler.” Landon burnunun kemerini sanki migreni başlamış gibi sıktı. “Ama en geç yarın akşam Avery ile buluşmayı kabul ederler.”

“Yüce Tanrım!” Alisa başını iki yana salladı. “Üstesinden gelebilir mi?”

“Ben burada oturuyorum,” diye belirttim.

“Gelmesi gerekiyor.” Landon benim üzerimden konuştu. “Ama bir şeyler yapmamız gerekecek.”

“Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum. Arabadaki herkes sorumu göz ardı etti.

“Avery’nin röportajı özel değil,” dedi Alisa, Landon’a, “ve onların bir anlaşması var.”

“En azından bir ay boyunca diğer röportajları engellemek isteyeceklerdir.”

“Üç hafta diye,” karşı teklifte bulundu Alisa. “Bu sadece Avery için geçerli, naipleri için değil.”

Ne zamandan beri naiplerim vardı? Başkanlığa aday olmamıştım ki.

“Paketin bir parçası olarak hangi Hawthorne’u teklif edeceğim?” diye sordu Landon, işe odaklı hâlde.

Beynim ayak uydurmakta zorlanıyordu ama burada olanın Skye’ı satın alan kişiye, Skye ve Ricky’nin röportajını yayınlamaması ve kim satın aldıysa sözleşme olarak bu ikilinin başkasıyla konuşmasını engellemesi koşuluyla ilk röportajımı vereceğimden emindim.

“Onların röportajlarını neden umursuyoruz ki?” dedim.

“Umursuyoruz,” dedi Alisa vurgulayarak. Sonra tekrar Landon’a döndü. “Ve Monica’ya çarşamba akşamı Avery ve... Grayson ile bir görüşme olacağı konusunda garanti verebilirsin.”

BÖLÜM 61

“Grayson, Avery’e biraz daha yakınlaş. Başını ona doğru eğmelisin.”

Landon röportaj provası için bizi çay salonunda ayarlamıştı. Bu *yedinci* denemeydi. Alisa’nın Grayson’ı bu konuda nasıl ikna ettiğini bilmiyordum ama kaskatı bir şekilde yanımdaki koltukta oturuyordu. Landon’ın talimatlarıyla bacaklarını hafifçe bana doğru yönlendirdi. İçgüdüsel olarak hareketini taklit ettikten sonra bir an utanıp kendimden şüphe ettim çünkü Landon *benden* hareket etmemi istememişti.

Vücudum kendiliğinden ona doğru çekiliyordu.

“Güzel.” Landon ikimizi başıyla onayladıktan sonra Grayson’a odaklandı. “Ana mesajını hatırla.”

“Bu ailem için zor bir zamandı,” dedi Grayson, tam da bir zamanlar olduğu varis gibi görünüyordu. “Ama bazı şeylerin bir sebebi vardır.”

“Güzel,” dedi tekrar Landon. “Avery?”

Grayson’ın söylediğine cevap vermem gerekiyordu. Birbirimizle konuştukça Hawthorne ailesiyle aramın iyi olduğu gerçeğini kabul ettirmek daha kolay olacaktı.

“Bazı şeylerin bir sebebi vardır,” diye tekrar ettim ama kelimeler ağzımdan ruhsuz şekilde çıkmıştı. “Buna asla inanmadım,” diye itiraf ettim. Landon’ın içten içe inlediğini

neredeysse duyabiliyordum. “Yani evet, bazı şeylerin bir sebebi vardır ama çoğu zaman bu sebepler kader veya yazgı yüzünden değildir. Dünyanın berbat bir yer olduğu veya dışarıda birilerinin şerefsizlik yaptığıyla alakalıdır.”

Grayson’ın çenesindeki kas hafifçe gerildi. Bu onun için o kadar iyi bir görüntüydü ki kahkaha atmamak için kendini çok zor tuttuğunu anlamam bir saniyemi aldı.

“*Şerefsiz* kelimesinden kaçınalım, olur mu?” dedi Landon, İngiliz aksanı baskın bir şekilde. “Avery, minnettarlığını ve hayranlığını yansıtmaya ihtiyacımız var. Duygu yoğunluğuna kapılmakta bir sorun yok ama en olumlu şekilde şaşkına dönmene ihtiyacımız var.”

Minnettarlık. Hayranlık. Sıradan, şaşkın bakışlı biri olmam bekleniyordu ve Grayson’ın ise tek yapması gereken o elmacık kemikleri ve takım elbisesiyle oturup *Hawthorne* olmaktı.

“Avery haklı.” Grayson hâlâ röportaj modundaydı. Kendine güvenini yansıtıyordu. Sanki insanlara neye inanmalarını, neyi düşünmelerini ve ne yapmalarını söyleme tenezzülünde bulunan bir ölümsüz gibi ses tonundan gücünü belli ediyordu. “Hepimiz kararlar veririz ve o kararlar diğer insanları etkiler. Dünyada bir dalgalanma oluştururlar ve ne kadar gücün varsa dalgalar o kadar büyüktür. Kader seni seçmedi, Avery.” Grayson’ın ses tonu tartışmaya yer vermiyordu. “Büyükbabam seçti. Nedenlerini hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz ama sebepleri olduğundan hiç şüphem yok. Her zaman bir sebebi vardı.”

Tek düşünebildiğim, sebepleri *bildiğimizdi* ya da en azından bu konuda teorilerimiz vardı. Ama bu Landon’ın önünde söyleyebileceğim bir şey değildi. Ulusal televizyonda itiraf edebileceğim bir şey değildi.

Gerçeği söyleyemezsen, diye Landon’ın bana öğüdünü duyabiliyordum, *bir gerçek söyle.*

“Keşke o sebeplerin ne olduğunu bilebilseydim,” dedim. *Kesin olarak*, diye kısık sesle ekledim. Grayson’a bir bakış attım. “Bazen Hawthornelar her şeyi biliyormuş gibi geliyor. Sanki her şeyden çok eminmişsiniz gibi.”

Grayson’ın bakışları bana odaklandı. “Her şeyi değil.”

O kelimeleri söylerken dünyada Grayson Hawthorne’un kendini, yaptığı seçimleri sorgulama yetisine sahip tek kişinin ben olabileceğimin farkına varmamı sağlayan bir bakışı vardı.

Benden uzak durma kararı gibi. *Arkadaş* olmak gibi.

Landon ellerini birbirine vurdu. “Avery, bu duyduğum en doğal sesin. Oldukça bağ kurulabilir! Ve Grayson, mükemmeldin.” Sanki bunu ona birinin söylemesine ihtiyacı varmış gibi. “Sadece ikiniz de unutmayın ki Avery’nin hayatı konusunda sorular sormaya çalışırlarsa kısa cevaplar vermeli-siniz. Grayson, ona karşı korumacı görünmekten çekinme. Avery, ‘hayır’ sorularının geri kalanını biliyorsun.”

Eğer annemin geçmişi hakkında bir şeyler sorarlarsa: *hayır*.

Eğer Tobias Hawthorne’un vasiyetine girmek için ne yaptığımı sorarlarsa: *hiçbir şey*.

“Grayson, mümkün olduğunca büyükbabandan bahset. Ve kardeşlerinden! Seyirciler buna bayılacaktır ve onların büyükbabanın Avery’yi seçerek ne yaptığını bildiğini, kim-senin endişelenmediğini düşünmelerini istiyoruz. Ve Avery?”

“Minnettarlık,” dedim hızlıca. “Şaşkına dönmüş. Bağ kurulabilir. Bir gün elektrik faturasını ödemek için borç almaya çalışırken, ertesi gün Sindrella’ydım. Parayla henüz ne yapacağımı bilmiyorum, daha on yedi yaşındayım. Ama insanlara yardım etmek istiyorum.”

“Ve?” diye teşvik etti Landon.

“Bir gün dünyayı gezmek istiyorum.” Bu konuşma konusu olarak kararlaştırdığımız bir şeydi, beni hayalperest, saf ve şaşkın gösterecek bir şeydi. Ve doğrudu.

“Mükemmel,” dedi Landon. “Bir kere daha baştan alalım.”

BÖLÜM 62

Landon sonunda gitmemize izin verdiğinde güneş batmak üzereydi.

“Bir şeye vurmak istiyormuş gibi görünüyorsun,” diye gözlemde bulundu Grayson. Kendi yoluna gitmeye hazırlanıyordu ve ben de muhtemelen Max’i bulmaya çalışacaktım.

“Hiçbir şeye vurmak istemiyorum,” dedim bu açıklamamı inandırıcı kılamayacak bir tonda.

Grayson başını yana yatırdı ve gözleri doğrudan benimkilere odaklandı. “Kılıç savurmaya ne dersin?”

Grayson beni daha önce arazinin hiç görmediğim şekilde budanmış çalılarla dolu bir bahçesinden geçirdi.

“Bu...” demeye çalıştım.

“Çalılardan labirent mi?” Grayson’ın değişik bir gülümsemesi vardı. Dudaklar kapalı, hafif yamuk. “Jamie’nin seni buraya hiç getirmemesine şaşırdım.”

Jameson’dan bahsettiği an Grayson ile buraya gelmemem gerektiğine dair bir hisse kapıldım. Ama sadece arkadaşlık ve Jameson ile şu anda ne olursak olalım bir bağımız yoktu.

Mesele de buydu zaten.

Dikkatimi labirente çevirdim. Çalılar benden daha uzun ve birbirine yakındı. Bir insan burada kaybolabilirdi. Girişinde Grayson ile durdum.

“Beni takip et,” dedi.

Ettim. Labirentin içinde ilerledikçe önümdeki vücudunun hareket edişi ve vücut şekli yerine yolumuzu işaretlemeye daha fazla odaklanıyordum.

Sağa dön. Sola dön. Tekrar sola dön. İleri. Sağ. Sol.

Sonunda merkezi olduğunu tahmin ettiğim yere vardık. Geniş, kare bir alan parıldayan ışıklarla çevrilmişti. Grayson eğildi ve çimleri eliyle ayırarak altında metal bir şey ortaya çıkardı. Alacakaranlıkta tam olarak ne yaptığını görmedim ama bir an sonra mekanik bir vızlama sesi duyuldu ve zemin hareket etmeye başladı.

İlk düşüncem bir tünelin girişinin açılmasını tetiklediğiydi ama yakınlaşınca zemine gömülmüş, iki metre boyunda, bir metre genişliğinde, çok da derin olmayan çelik bir bölme gördüm. Grayson bölmeye ulaşip kumaşa sarılmış iki uzun obje çıkardı. İkinciye başıyla işaret etti ve ben de eğilip kumaşı açarak ortaya parıldayan metali çıkardım.

Bir kılıç.

Neredeyse bir metre boyunda ve ağırdı. T şeklinde bir kabzası vardı. Parmağımı kabzasında gezdirdikten sonra ikinci kılıcı açan Grayson’a baktım.

“Uzun kılıç,” dedi, “İtalyan. On beşinci yüzyıl. Muhtemelen bir müzede olmalılar ama...” Hafifçe omuz silkti.

Hawthorne olmak böyle bir şeydi. *Muhtemelen bir müzede olmalılar ama onun yerine kardeşlerim ve ben bir şeylere vurmaktan hoşlanıyoruz.*

Kılıcı almak için yanına gittim ama Grayson beni durdurdu. “İki elle,” dedi. “Uzun kılıçlar iki elle tutulacak şekilde tasarlandı.”

İki elimle kabzayı kavradıktan sonra doğrulmayı başardım.

Grayson kendi kılıcını nazikçe sarıldığı kumaşa koyduktan sonra arkamdan yaklaştı. “Hayır,” dedi yumuşak bir

tonda. “Bu şekilde.” Sağ elimi yukarı, doğrudan T’nin üzerindeki haç işaretinin hemen altına koydu. “Balçak,” dedi bana, kılıcın o kısmını başıyla işaret ederek. Kabzanın uç kısmını işaret etti. “Topuz. Ellerini asla topuz kısmına koyma. Onun kendi işlevi var.” Sol elimi yukarı, sağ elimin biraz altına koydu. “Kılıcı iki elinin serçe parmağıyla tut. Üst parmakları gevşek bırak. Sen hareket edince kılıç da hareket edecek. Kılıcın hareketlerine karşı koyma. Senin yerine işini yapmasına izin ver.”

Geri adım attı ve kendi kılıcını kaldırdı. Yavaşça gösterdi.

“Bir çeşit... alıştırma kılıcı filan kullanmam gerekmiyor mu?” diye sordum.

Grayson gözlerimle buluştu. “Muhtemelen.”

Bu kötü bir fikirdi. Bunun farkındaydım. O da biliyordu. Ama son beş saatimi kesinlikle istemediğim, babam *olmayan* Ricky ve muhtemelen Gerçek Kuzey’deki takipçi sapığı tutan Skye yüzünden vermek zorunda olduğum röportaja hazırlanmak için harcamıştım.

Bazen bir kızın ihtiyacı olan tek şey gerçekten kötü bir fikirdi.

“Duruşuna dikkat et. Kılıcın seni yönlendirmesine izin ver, tam tersine değil.”

Düzelttim ve Grayson başıyla hafifçe onayladı. “Bütün bunlar için üzgünüm,” dedim.

“Üzgün olmalısın. Tekrar baştan savmaya başladın. Şimdiden.”

Duruşumu ve tutuşumu düzelttim. “Röportaj için özür dilerim,” diye açıkça belirtirken gözlerimi devirdim.

Grayson’ın kılıcı yavaşça benimkiyle buluştu; hareket o kadar güzel bir şekilde kontrol edilmişti ki istese bir saçı ikiye

bölebileceği hissine kapılmıştım. “Bir anlamı yok,” diye bana güvence verdi. “Ben bir Hawthorne’um. Genel bir kural var: Yedinci doğum günümüzden sonra basına hazır olmamız gerekiyor.” Bir geri adım attı. “Senin sıran,” dedi bana. “*Kontrol.*”

Kılıcım onunkine umduğumdan biraz daha sertçe vurana kadar konuşmadım. “*Yine de bu* röportaja sürüklendiğin için üzgünüm.”

Grayson kılıcını indirip manşetlerini düğmelemeye başladı. “Bir röportaj konusunda, miras dışı bırakılmamdan daha fazla üzgünsün.”

“Bu doğru değil. Üzgündüm, sen sadece fark edemeyecek kadar hödük gibi davranmakla meşguldün.”

Grayson bana en ciddi bakışını yolladı. “*Hödük* kelimesini kullanmaktan kaçınalım, olur mu?”

Landon taklidi *cuk* oturmuştu. Tekrar kılıcı ona savurup bu sefer beni yönlendirmesine izin verirken vücudumdaki bütün kasların, onun ise vücudunun her bir parçasının farkındaydım. Kılıcı bıçağa değmeden hemen önce durdurdum. Öne adım attı. Bir kere. İki kere.

Uzun kılıçlar bu kadar kısa mesafeden savrulmak için yapılmamıştı. Ama yine de yakınlaşıyor, bıçağımı yana yatırmaya, ta ki aramızda birkaç santimetre ve iki kılıç kalana kadar zorluyordu. Nefes alışını görebiliyor, duyabiliyor, *hissedebiliyordum*.

Omuzlarımdaki ve kollarımdaki kaslar sızlamaya başladı ama vücudumun geri kalan bölümleri daha fazla sızlıyordu. “Ne yapıyoruz?” diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı. Vücudu titredi. Geri adım atıp kılıcını indirdi. “Hiçbir şey.”

BÖLÜM 63

O akşam uyuyamayınca kendime hâlâ Libby ve Nash'ten bir haber alamadığımız için olduğunu söyledim. Gönderdiğim hiçbir mesaj okunmamış ve cevap verilmemişti. Bu beni ertesi sabah göz altlarım mor bir şekilde kalkacağımı garantiyecek kadar geç saate kadar uyanık kalmamı sağlamıştı. *Grayson yüzünden değildi.*

Ertesi akşam hâlâ Libby'den haber almamıştım ve Grayson Hawthorne ile ışık huzmeleri, kameraya gülümseyen Monica Winfield eşliğinde yan yana oturuyorduk.

Buna kesinlikle hazır değildim.

“Avery, seninle başlayalım. Tobias Hawthorne'un vasiyetinin okunduğu gün neler olduğunu bize detaylıca anlatırmısın?”

Bu kolay bir soruydu. *Minnettarlık. Şaşkınlık. İlişkilendirilebilmek.* Bunu yapabilirdim ve yaptım da. Grayson da ilk baştaki kolay sorularına rahatlıkla cevap verdi.

İsmimi ilk söylediğinde benimle göz teması bile kurmayı başarmıştı.

Monica daha zorlu sorulara geçmeden önce iki tane daha kolay olanlardan cevapladık. “Avery, hadi annen hakkında konuşalım.”

Kısa tut, diye Landon'ın bana söylediğini duyabiliyordum. *Ve içten ol.*

“Mükemmel biriydi,” dedim hararetli bir şekilde. “Burada olması için her şeyi verirdim.”

Bu kısa ve içtendi ama aynı zamanda devamında gelecek sorulara yol açmıştı. “Dedikoduları... duymuş olmalısın.”

Annemin sahte bir isim altında yaşadığı, dolandırıcı olduğu dedikoduları. Öfkeme yenilemezdim. *Konuyu çevir.* Yapmam gereken buydu. Annem hakkında konuşmaya başlayıp sonrasında ne kadar minnettar, şaşkın ve kahrolası normal olduğumdan bahsederek bitirecektim.

Yanımda Grayson öne eğildi. “Dünya her hareketinizi izlerken, herkes isminizi bilirken, sadece *varlığınızla* meşhur olduğunuzda dedikoduları takip etmeyi hemen bırakıyorsunuz. En son duyduğuma göre bir prensesle çıkıyormuşum ve kardeşim Jameson'ın oldukça şaibeli dövmeleleri varmış.”

Monica'nın gözleri parıldadı. “Dövmesi var mı?”

Grayson koltuğa geri yaslandı. “Bir Hawthorne asla söylemez.”

Bunda çok iyiydi, kesinlikle benden daha iyiydi ve böylece muhabir annemin konusundan uzağa yönlendirilmişti. “Ailen bütün bu olaylar konusunda oldukça gizli saklı bir tutum takındı,” dedi Grayson'a. “En son duyduğumuza göre Zara Teyze'nin bu zor duruma yasal bir çözüm bulabileceğine karşı imalarıydı.”

Zara en son basın açıklamasında beni resmen yaşlı bir insanı suistimal etmekle suçluyordu.

“Büyükbabam konusunda çok şey söyleyebilirsiniz,” diye cevap verdi Grayson, kolayca, “ama Tobias Hawthorne yasal boşluklar bırakan biri değildir.”

Söyleyiş şekline dair bir şey konunun kapalı olduğunu açıkça belli ediyordu. *Bunu nasıl yapıyordu?*

“Avery.” Monica tekrar bana odaklandı. “Annen hakkında biraz konuştuk. Biraz da baban hakkında konuşalım.”

Bu benim “hayır” sorularımdan biriydi. Omuz silktim. “Konuşacak pek bir şey yok.”

“Reşit değilsin, değil mi? Ve yasal vasin kız kardeşin Libby?”

Bunun nereye gittiğini anlayabiliyordum. Yayın organı Ricky ve Skye ile olan röportajı yayınlamayacak olması, ileride başvurmak üzere onların açıklamalarını dosyalamadıkları anlamına gelmiyordu. Bana vesayeti soracaktı.

Eğer yönlendirirsem soramazdı. “Libby annem öldükten sonra beni yanına aldı. Almak zorunda değildi. Yirmi üç yaşındaydı. Babamız hiçbir zaman yanımızda olmadığı için Libby ile pek beraber zaman geçirmedik. Resmen birbirimize yabancıydık ama beni yanına aldı. Hayatımda tanıştığım en sevgi dolu insan.”

Bu varlığımın en temel gerçeklerinden biriydi ve satmak için üzerine uğraşmama gerek yoktu.

“Sanırım Avery ile ortak noktalarımızdan biri de bu,” diye yanımda ekledi Grayson. Detaylandırmayınca Monica’yı sonraki soruyu sormaya zorladı.

“Neydi o?”

“Eğer kardeşlerimizin peşine düşerseniz,” dedi ona, gülümsemesi keskin, gözleri uyarır şekilde, “önce bizi karşınızda bulursunuz.”

Bu haftalar önce tanıştığım Grayson’dı. Etrafa güç yayan ve her türlü savaşın üstesinden gelebileceğinden emin kişi. Tehditler savurmazdı çünkü yapmasına *gerek* yoktu.

“Büyükbabanın onları vasiyetten çıkarttığına farkına vardıktan sonra kardeşlerine karşı korumacı hissettin mi?” diye sordu Monica. Grayson’ın bana sinirlendiğini itiraf etmek *istediği* hissine kapıldım. Ulaştırdığı mesajda delikler açmak istiyordu.

“Öyle diyebilirsin.” Grayson bakışlarına karşılık verdikten sonra bilerek bakışlarını bana çevirdi.

“Sanırım artık hepimiz Avery’e karşı korumacı hissediyoruz. Kardeşlerimin veya benim başkalarından anlamasını beklediğimiz bir şey değil ama gerçek şu ki biz normal değiliz. Büyükbabam bizi normal olmamız için yetiştirmede ve istediği de buydu. Bu onun mirası.” Bakışları içime işliyordu. “Miras o.”

Her bir kelimeyi karşı tarafa geçirmişti, o kadar ki özel olduğuma neredeyse inanacaktım.

“Bu durum hakkında hiçbir tereddüdünüz yok mu?” diye bastırdı Monica.

Grayson ona yırtıcı bir gülümseme gönderdi. “Hiç.”

“Vasiyeti bozma konusunda herhangi bir arzunuz?”

“Sana çoktan söyledim. Bu mümkün değil.”

“Hayır” sorularına cevap vermenin püf noktası cevaplarındaki mükemmel, su götürmez güvendi. Grayson bu konuda uzmandı.

“Ama yapılabilseydi?” diye sordu Monica.

“Bu büyükbabamın isteği,” diye cevap verdi Grayson ana mesajına dönerek. “Kardeşlerim ve ben şanslıyız, bunu izleyen neredeyse herkesten daha şanslı. Bize her türlü fırsat sağlandı ve içimizde yaşlı adamdan çok fazla şeyler var. Kendi yolumuzu çizeceğiz.” Tekrar bana baktı ama bu sefer daha çok kurgulanmış gibi geldi. “Bir gün, kendim için yaptığım şey, *senin* servetine kök söktürecek.”

Sırıttım. *Al sana, Monica.*

“Avery, Grayson’ın, *senin servetin* kelimesini söylemesi sana ne hissettirdi?”

“İnanılmaz.” Başımı iki yana salladım. “Vasiyet okunmadan önce, bana bir şeyler kaldığını ama ne olduğunu bilmediğimde Tobias Hawthorne’un bana birkaç bin dolar bıraktığını anlamıştım. Ve o bile hayatımı değiştirdi.”

“O zaman bu?”

“İnanılmaz,” diye tekrar ettim, o anda hissettiğim bütün minnettarlığı, hayranlığı ve şaşkınlığı yansıttım.

“Hepsi geçip gidecekmiş gibi hissediyor musun?”

Yanımda Grayson hafifçe kıpırdandı, vücudu bana doğru döndü. Ama şu anda korumasına ihtiyacım yoktu. Bir kere hızımı almıştım.

“Evet.”

“Veya size, ikinize de başka bir varis olduğunu söylesem?”

Kaskatı kesildim, yüzüm donakaldı. Grayson’a bakma riskine bile giremedim ama biraz önce bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiği için mi yerinde kıpırdandı diye merak ettim. Muhabirin bütün sorularının buna yol yapmak için olduğunu şimdi görebiliyordum. Grayson’a iki defa vasiyeti bozmaktan bahsetmişti. Hepsi giderse nasıl hissedeceğimi bana sormuştu.

“Avery, mülkiyet hukukunda önceden belirlenmiş kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Beynim yeterince hızlı yetişemiyordu. Toby. Toby’yi biliyor olamazdı. *Skye bilmiyordu. Ricky bilmiyordu.* “Ben...”

“Genellikle ölen kişinin öldüğü vakitte henüz doğmamış varisi için kullanılır ama biraz daha geniş bir şekilde tercüme edildiğinde uzmanlarımız ölüm vaktinde ‘hayatta’ olmayan herhangi bir varisin kastedilebileceğini de söyledi.”

Biliyordu. Grayson’a baktım. Elimde değildi. Konuşurken bakışları muhabirin üzerindeydi. “Eminim uzmanlarınız Teksas eyaletinde, önceden olan bir çocuğun sadece ölen kişinin diğer çocuklarının aldığı paya eşit bir miktar alabileceğini söylemişlerdir.” Grayson’ın bakışları ve kapalı dudaklı gülümsemesi de keskindi. “Büyükbabam kendi çocuklarına çok az bir şey bıraktığına göre ölümünden önce bir çocuğu olduysa bile varlıklarının dağıtımını pek etkilemeyecektir.”

O anda Grayson on dokuz yaşında gibi gözüküyordu. Sadece yasal teamüller ortaya atmamış, bilerek Monica'nın açıkça doğmamış bir çocuktan bahsetmediği gerçeğini göz ardı etmişti.

"Ailen gerçekten yasal boşluklar arıyordu, değil mi?" dedi Monica, aslında bir soru olarak söylememiştir. "Belki de uzmanlarımızla bir oturup konuşmalılar çünkü öldüğü varsayılan bir çocuğun sadece kardeşlerinin payına mı yoksa daha önceki bir vasiyette o çocuğa bırakılan paya mı hak kazanacağı emsallere dayanarak net değil.

Grayson onu bakışlarıyla alt etti. "Korkarım ki anlayamadım."

Anlamıştı. Elbette anlamıştı. Sadece benden daha iyi gizleyebiliyordu çünkü tek yapabildiğim sessizce oturup tek bir ismi defalara düşünmekti.

Toby.

"Bir dayın vardı." Monica hâlâ Grayson'a odaklanmıştı.

"Öldü," dedi keskin bir tonda Grayson. "Ben daha doğmadan önce."

"Trajik ve şüpheli şartlar altında." Monica başını bana doğru savurdu. "Avery." Tuttuğunun farkında olmadığım bir uzaktan kumandadaki tuşa bastı. Arkamızdaki geniş ekranda üç tane resim belirdi.

Bir gün önce Bayan Laughlin'e gösterdiğim aynı resimlerdi.

"Bu adam kim?"

Yutkundum. "Arkadaşım, Harry." *Bir hikâye anlat.* "Es-kiden parkta satranç oynardık."

"Kırkli yaşlarında çok fazla arkadaşın var mı?"

Gerçeği söyleyemediğinde, bir gerçek söyle. Bir hikâye anlat. "Vezirimi alabilecek tek kişi oydu. Süregelen bir iddiamız vardı. Eğer ben oyun kazanırsam ona kahvaltı ısmarlamama

izin verecekti. Kendinin alacak parası olmadığını biliyordum. Aksi hâlde yemeyeceğinden endişeliydim ama sadakadan nefret ediyordu. O yüzden adil bir şekilde kazanmam gerekiyordu.”

Landon’ı gururlandırmıştım ama Monica yolundan şaşmamıştı. “O zaman bu kişinin İkinci Tobias Hawthorne olmadığını mı söylüyorsun?”

“Nasıl cüret edersin?” Grayson’ın sesi yoğunlukla titriyordu. Ayağa kalktı. “Ailem yeterince acı çekmedi mi? Büyükbabamı yeni kaybettik. Bu trajedinin altını kazıyarak ortaya getirmek...”

“Avery.” Monica zayıf halkanın kim olduğunu biliyordu. “Bu kişi Tobias Hawthorne’un öldüğü sanılan oğlu değil mi? Hawthorne mirasının gerçek varisi?”

“Bu röportaj sona erdi.” Grayson kamerayı engellemek için döndü ve ayağa kalkmama yardımcı oldu. Bakışlarımız buluştu ve tek kelime etmemesine rağmen onu açıkça duymuştum. *Buradan çıkmamız gerekiyor.*

Beni Alisa’nın bir korumayı aşmaya çalıştığı kulise götürdü. Monica kameramanla peşimizden geldi. “Toby Hawthorne ile bağlantın nedir?” diye ardımdan bağırdı.

Dünya etrafımda yıkılıyordu. Buna hazırlanmamıştık. Ben buna hazır değildim. Ama bu soruya bir cevabım vardı. Gerçeğe sahiptim ve eğer bu kadarını biliyorlarsa geri kalanını söylemenin ne sakıncası olabilirdi.

Toby Hawthorne ile bağlantın nedir?

“Ben onun...”

Kızıyım kelimesini ağızımdan çıkaramadan Grayson başını eğip dudaklarını benimkilere bastırdı. Söyleyeceklerimden beni kurtarmak için öpmüştü. Kısa bir an o öpücük dışında dünyada hiçbir şey yoktu.

Onun dudakları. Benimkilerin üzerinde.

Şov için.

BÖLÜM 64

Öpücük ikimiz kameradan uzaklaştırılıp asansöre bindirildiğimizde sona ermişti. Kalbim gümbürdüyordu. Beynim darmadağınktı. Dudaklarımdaki his... vücudumun hissettikleri...

Bunlar için kelimeler yoktu.

“Bu da neydi?” Alisa patlamadan önce asansör kapısının kapanmasını bekledi.

“O bir tuzaktı,” diye cevap verdi Landon, havalı aksanı kelimeleri yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. “Eğer benden bilgiler saklarsanız sizi tuzağa düşmekten kurtaramam. Alisa, nasıl çalıştığımı biliyorsun. Eğer işimi yapmama izin vermezsen, o zaman basitçe söylemek gerekirse, artık benim işim olmaz.”

Asansör kapısı açıldı ve Landon çekip gitti.

Max’in söyleyeceği şekilde: *fiktir*. Gözlerim Grayson’a çevrildi ama o bana bile bakmıyordu. Sanki *bakamıyormuş* gibiydi.

“Bir kere daha soracağım,” dedi Alisa, sesi kısıktı. “Bu da neydi?”

“Cevabını alacaksın,” dedi ona Oren. “Arabada. Şimdi yola çıkmalıyız. İki adamımı arabaya gönderdim ve yemi sevk ettim. Arkadan çıkacağız. *Kımıl*da.”

Akbabalar üşüşmeden önce otoparka varmıştık. Alisa tekrar konuşmadan önce bir dakika boyunca sessizlik içinde durmamıza izin vermişti. Bu sefer neler olduğunu sormadı. “Kim biliyordu?” diye sordu onun yerine. “*Kim biliyordu?*”

Bakışlarımı yere çevirdim. “Ben biliyordum.”

“Belli ki.” Alisa bakışlarını Grayson’a çevirdi. “Yalan söyleyip bana bilmediğini mi söyleyeceksin?” Sonra sürücü koltuğa baktı. “Oren?”

Güvenlik şefim cevap vermedi.

“Eğer başından başlarsak daha kolay olacak,” dedi Grayson, sesi olması gerekenden daha sakın çıkmıştı. *Sanki hiç öpüşmemişiz gibi.* “Avery’nin senden ekonomik yardımda bulunmayı umduğu bir tanıdığının yerini bulmanı istediğini hatırlıyor musun?”

“Evet, Harry.” Alisa’nın hafızası keskindi ve iliklerime kadar demin olanları asla unutmayacağını biliyordum. Muhtemelen affetmeyecekti de.

“Toby,” diye düzelttim. Grayson’a baktım. *Bunu benim için yapamazsın. Orada yaptığın gibi beni koruyamazsın.* “O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum,” diye devam ettim, “ama sonra büyükannenin madalyonda resmini gördüm.”

“Bana söylemeliydin. Hemen.” Alisa kızgındı ve bazıları İngilizce, bazıları farklı dillerde bir dizi etkileyici küfürler sıralayacak kadar öfkeliydi. “Ve başka kimseye söylememeliydin.” Grayson’ı bakışlarıyla delip geçiyordu, o yüzden kimi kastettiği açıkça ortadaydı.

“Xander çoktan biliyordu,” dedi Grayson kısık sesle. “Büyükbabam ona bir ipucu bıraktı.”

Bu Alisa’nın nefesini kesmişti ama sadece birazcık. “Elbette bıraktı.” Nefesini verdi, sonra yine nefes aldı ve bunu

iki veya üç defa tekrarladı. “Eğer bana söyleseydin, Avery, bunu halledebilirdim. Bir ekip tutup...”

“Onu bulabilir miydik?” dedim. “Ekibin çoktan baktı.”

“Bir ekip var,” dedi bana Alisa, “bir de *ekip* var. Mülkiyete ve sana karşı güvene dayalı bir görevim var. Harry’yi bulmak için milyonlar harcamama imkân yoktu ama *Toby’yi* bulmak için?”

Telefonumu çekip çıkardım ve Libby’nin çektiği Toby’nin mesajını buldum. “Bulunmak istemiyor.” Telefonu onun ellerine bıraktım.

“Aramayı bırak.” Kelimeleri yüksek sesle okurken hiç etkilenmemiş görünüyordu. “Bunu kim çekti? Nerede çekildi? El yazısını doğruladık mı?”

Soruları sırasıyla cevaplandırdım. “Libby. New Castle. El yazısı kesinlikle Toby’ye ait.”

Alisa gözlerini tavana çevirdi. “Libby’yi onun peşinden mi gönderdin?”

Libby’nin bir sorunu olmadığını söylemeye hazırlanırken Grayson konuyu açıklığa kavuşturdu. “Ve Nash.”

Nash’in bildiği ve Libby ile şu anda beraber oldukları gerçeğini atlatması Alisa’nın beş saniyesini almıştı. “Ve sen,” dedi ateşli bir şekilde Grayson’a, “yasal teamüllere bakacak zamanın oldu ama bir *avukatla konuşmak* aklına gelmedi mi?”

Grayson vereceği yanıtı düşünürken sağ kolundaki kol düğmesine baktı. Dürüst olmaya karar vermiş olmalıydı çünkü bakışlarını Alisa’ya çevirdiğinde tek söylediği, “Sadakatinin nerede olduğundan emin olamadık,” dedi.

Bu sefer Alisa öfkeli görünmedi. Ağlayacakmış gibi görünüyordu. “Bunu bana nasıl söyleyebilirsin, Gray?” Cevap için yüzünü inceledi ve Hawthorne ailesiyle büyüdüğünü

hatırladım. Grayson, Jameson ve Xander'ı bütün hayatları boyunca tanıyordu. "Ben ne zaman düşman oldum? *Sadece* ihtiyarın benden yapmamı istediğini yaptım." Sanki bu kelimeleri içinden söküp atıyormuş gibi konuşmuştu. "Bunun bana neye mal olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Sesinin tonundan vasiyetten, benden veya Tobias Hawthorne'un ölümünün peşinden olanlardan bahsetmediği belliydi. Ona "ihtiyar" demişti, aynı onlar gibi, ama öncesinde sadece *Bay Hawthorne* ya da *Tobias Hawthorne* olarak adlandırdığını duymuştum. İhtiyara olan sadakatının ona neye mal olduğundan bahsederken...

Nash'ten bahsediyordu.

"Bu imparatorluğu pamuk ipliğiyle bir arada tutuyorum." Alisa öfkeli şekilde elinin tersiyle yüzünü sildi ve tek bir gözyaşının düştüğünün farkına vardım. Yüz ifadesi son damla olacağını açıkça belli ediyordu. "Avery, bu durumla ilgileneceğim. Yangını söndüreceğim. Yapılması gerekeni yapacağım ama benden bir daha bir şey gizlersen ve bana yalan söylersen seni kurtların önüne *kendim* atarım."

Ona inanıyordum. "Bir şey daha var." Yutkundum, bu durumu yumuşatacak başka bir yol yoktu. "Eh, aslında iki şey. Biri, Toby evlatlık alınmış ve biyolojik annesi o zamanlar Laughlinlerin genç olan kızları."

Alisa bana bir süre baktı. Sonra kaşını kaldırıp diğeri için bekledi.

"Ve ikincisi," diye devam ederken Grayson'ın kamerada söylemekten beni durduğu şeyi ve durduruş şeklini düşündüm. "Toby'nin muhtemelen babam olduğuna inanmak için nedenlerim var."

BÖLÜM 65

“Eh,” dedi Max, yatağıma kendini birden bırakarak. “Bu daha iyi gidebilirdi.” Röportajı görmüştü. Bütün dünya gördü. “İyi olduğundan emin misin?”

Grayson en başından beri bu ipucunu kovalamamam için beni uyarmıştı. Toby’dan kimseye bahsetmemem konusunda beni uyarmıştı ve kaç insana anlatmıştım?

Hawthorne Malikânesi’ne vardığımızda onunla konuşmaya çalıştım ama dudaklarım tek kelime bile etmeyi reddediyordu.

“Grayson’ın beni öpmesine *gerek* yoktu,” dedim Max’e. Sanki düşünecek daha önemli bir şeyim yokmuş gibi kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. “Lafımı kesebilirdi.”

“Şahsen, olayın bu şekilde gelişmesini oldukça *hoş* buluyorum,” diye açıkladı Max. “Ama kayrolası araba farına yakalanmış kayrolası tavşan gibi görünüyorsun.”

Öyle de hissediyordum. “Beni öpmemeliydi.”

Max sıırttı. “Onu geri öptün mü?”

Onun dudakları. Benimkilerde. “Bilmiyorum!” diye tersledim.

Max bana en masum bakışıyla baktı. “Görüntüleri bulmamı ister misin?”

Onu geri öptüm. Grayson Hawthorne beni öpmüştü ve ben de onu geri öpmüştüm. Bir gece önceki çalı labirentini

düşündüm. Duruşumu düzeltme şeklini. Ne kadar yakın olduğumuzu.

“Ben ne yapıyorum?” diye Max’e sordum, sanki şu anda bir labirentteymişim gibi. “Jameson ve ben...”

“Ne?” diye irdeledi Max.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.” Jameson ile ne olmamız gerektiğini biliyordum. Adrenalin, çekim ve ânın verdiği heyecan. Koşulsuz şartsız. Karmakarışık duygular olmadan.

O zaman neden ona ihanet etmiş gibi hissediyordum?

“Gözlerini kapat,” diye bana önerdi Max, kendi gözlerini de kapatarak. “Kendini okyanusa bakan bir uçurumun kenarında dururken hayal et. Rüzgâr saçını uçuşturuyor. Güneş batmak üzere. Hem ruhen hem fiziken bir şeyi arzuluyorsun. Tek birini. Arkanda ayak sesleri duydun. Döndün.” Max gözlerini açtı. “Kim var orada?”

Max’in sorusundaki problem hem fiziken hem de ruhen bir şeyi arzulayabilme yetimin olduğunu varsaymasıydı. Herhangi birini. Kendimi uçurumun kenarında hayal ettiğimde sadece kendimi görebiliyordum.

Gecenin geç saatlerinde, Max kendi odasına gittikten çok sonra insanların korkunç röportaj hakkında ne söylediklerini görmek için haber aramalarını açtım. Çoğu başlıklar “kayıp varis” Toby diye bahsediyordu. Skye çoktan röportajlar veriyordu.

Belli ki onun gizlilik sözleşmesi *bunu* kapsamıyordu.

Her makalenin yorum bölümünde Grayson’ı kendi tarafıma çekmek için onunla yattığım konusunda spekülasyonlar vardı. Bazı insanlar tek beraber olduğum Hawthorne’un o olmadığını iddia ediyordu. Yabancıların beni kaltak veya

daha kötü şekilde anmalarının bir önemi olmamalıydı ama vardı.

O kelimeyi duyduğum ilk seferde, başka bir çocuk ilkokulda annem için kullanmıştı. *Biriyle* randevuya çıktığını bile hatırlamıyordum ama ben vardım ve hiç evlenmemişti, bazı insanlar için bu kadarı yeterliydi.

Giysi dolabıma gidip annemin bana verdiği kartpostalların olduğu çantayı çıkardım. *Hawaii. Yeni Zelanda. Machu Picchu. Tokyo. Bali.* Kim olduğum ve onun bir zamanlar kim olduğunu hatırlamak için kartlara bakındım. Hayal ettiğimiz buydu, ayaklarımızın yerden kesilmesi değildi.

Destansı bir yaz aşkı değildi.

Bir ses duyduğumda ne kadar süredir burada oturduğumun farkında değildim. *Ayak sesleri.* En son kontrol ettiğimde odamın önünde Oren bekliyordu. Haberlerin çıkmasının beni tehlikeye sokabileceği konusunda uyarmıştı.

Şöminenin diğer tarafından bir ses konuştu. “Benim, Varris.”

Jameson. Bu rahatlatıcı bir şey olmalıydı. Onun olduğunu bilerek daha güvende hissetmeliydim. Ama bir şekilde ellerimi şömine rafındaki şamdanı kavrarken hiç de güvende hissetmiyordum.

Geçidi açtım. “Sanırım röportajı gördün?”

Jameson odaya girdi. “En iyi şovun değildi.”

Öpücük konusunda bir şey söylemesi için bekledim. “Jameson ben...”

Dudaklarıma parmağını yakınlaştırdı. Bana aslında dokunmamıştı ama yine de dudaklarım yandı.

“Eğer evet, hayırsa,” dedi gözleri benim üzerimdeyken, “bir kere, aslaysa, o zaman bir üçgenin kaç kenarı vardır?”

Bu tanıştığımız ilk gün bana sorduğu bilmeceydi. O zamanlar her şeyi sayıya çevirerek çözmüştüm. Eğer evet

kelimesini veya bir şeyin varlığını bir olarak, hayır kelimesini ya da bir şeyin yokluğunu sıfır olarak kodlarsan o zaman bilmecenin ilk kısmı gereksizdi. *Eğer bir sıfıra eşitse bir üçgenin kaç kenarı vardır?*

“İki,” dedim şimdi de o zamanki gibi ama bu sefer Jameson’ın farklı bir üçgenden; o, Grayson ve benim olduğum üçgenden mi bahsettiğini merak etmeden duramadım.

“Elle ismindeki bir kız kapısının önünde bir kart bulur. Zarfın üstünde *To*, arkasında ise *Elle* yazar. Zarfın içinde iki tane benzer harf bulur ve günün geri kalanını yeraltında geçirir. Neden?”

Oyun oynamayı bırakmasını söylemek istiyordum ama yapamadım. Bir bilmece söylemişti. Çözmem gerekiyordu. “Kartın üst kısmında *To*, arkasında *Elle* yazıyor,” diye konuşurken düşündüm. “Bütün günü yeraltında geçirdi.”

Jameson’ın gözlerinde bana yeraltında geçirdiğimiz zamanı hatırlatan bir parıltı vardı. Meşale tarafından aydınlatılmış, ileri geri yürüdüğü hâlini neredeyse görebiliyordum. Böylece Jameson’ın çılgınlığındaki metodu gördüm. “Mektuptaki iki harf N’ydi,” dedim yumuşak bir tonda.

Muhtemelen Jameson’ın gülümsemesini tarif edecek binlerce sıfat vardı ama en doğru olanı *yıkıcı* gibi hissettiriyordu. Jameson Winchester Hawthorne’un yıkıcı bir gülümsemesi vardı.

Devam ettim. “Zarfın üstünde ‘to’ yazıyor, *t-u* olarak heceledim,” diye devam ettim öne doğru adım atma dürtüme karşı koyarak, “Arkasında ‘Elle’ yazıyor...”

“E-L,” diye cümlemi bitirdi. Sonra o bana doğru bir adım attı. “İki tane N *tünel* yapacağı için gününü yeraltında geçirmiş. Sen kazandın, Varis.”

Şimdi birbirimize çok yakındık ve kafamın bir yerlerinde uyarı sireni çalmaya başlamıştı çünkü Jameson, Grayson’ın

beni kolayca öptüğünü görmüştü, eğer şu anda burada ve bana doğru ilerliyorsa, bütün bunların benimle alakalı olmamasının ihtimali neydi?

Kazanılması gereken bir başka ödül olma ihtimalim neydi? İşaretlenecek bir bölge.

“Neden buradasın?” diye Jameson’a sordum, cevabını bildiğim ve demin *düşündüğüm* hâlde.

“Buradayım,” dedi bir başka yıkıcı gülümsemeyle, “çünkü telefonundaki mesajları kontrol etmediğine beş dolarına bahse girmeye hazırım.”

Haklıydı. “Telefonumu kapattım,” diye cevap verdim. “Camdan fırlatmayı düşünüyorum.”

“Bahçedeki heykele vuramayacağına dair beş dolarına bahse girerim.”

“On dolar yapalım,” dedim ona, “iddiaya varım.”

“Maalesef,” diye cevap verdi, “eğer telefonunu camdan dışarı atarsan, Libby ve Nash’ten mesaj alamazsın.”

Ona bakakaldım. “Libby ve Nash...”

“Bir şey buldular,” dedi bana Jameson. “Eve dönüş yollardalar.”

BÖLÜM 66

Ertesi sabah şafakta kalkıp Oren'i kapımın önünde dururken buldum. "Bütün gece burada mıydın?" diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Sence?"

Toby'yle ilgili haberler duyulursa bunun bir güvenlik sorunu olacağı konusunda beni uyarmıştı. Haberlerin nasıl ortaya çıktığına dair bir fikrim yoktu ama ortaya çıkmıştı.

"Tabii," dedim.

"Kendini iki metrelik bir kayışa bağlı olarak düşünebilirsin," dedi bana Oren. "Bu olaylar sakinleşene kadar yanımdan ayrılmıyorsun. *Eğer* sakinleşirse tabii."

Yüzümü buruşturdum. "Ne kadar kötü?"

Oren'in cevabı gerçekçiydi. "Carlos ve Heinrich'i süitinin girişine koydum. Çoktan Zara, Constantine ve iki Laughlin'i bazı durumlarda zorla geri çevirdiler. Buna Skye'ın paparazzilerin göreceği şekilde dış kapıda şansını denemesine değinmiyorum bile."

"Kaç tane paparazzi var?" diye tereddütle sordum.

"Daha önce gördüğünün iki katı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Dün akşamki röportaj yayınlanmadan önce bile haberlerin manşetlerinde yer almıştım.

"Eğer dünyanın kazara mirasçı olan birinden daha çok sevdiği bir şey varsa," diye cevapladı Oren, "o da kayıp bir

mirasçısıdır.” Bilerek *sana söylemiştim* dememişti ama bunu düşündüğünü biliyordum.

“Bu konuda üzgünüm,” dedim.

“Ben de öyle.”

“Senin üzgün olmanı gerektirecek ne var?” diye saygısızca sordum.

Oren’in cevabı hiç saygısızca değildi. “Her zaman iki metre yakınında olacağım derken şahsen kendimi kastetmiştim. Bu sorumluluğu, hiçbir şartta devretmemeliydim.”

“Sen de bir insansın,” dedim. “Uyuman gerekiyor.” Cevap vermedi ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Eli nerede?”

“Eli araziden uzaklaştırıldı.”

“Neden?” diye emrederken aklım çoktan hızla çalışıyordu. Oren benden özür dilemişti. Başka birinin yakın korumam olmasına izin verdiği için kendini suçluyordu ve o kişinin Hawthorne Malikânesi’ne girişi yasaklanmıştı.

Bayan Laughlin ile Toby hakkında konuşmaya gittiğimde beni koruyan Eli’ydi.

“Fotoğrafları o sızdırdı,” dedim kendi sorumu cevaplayarak. Eli bir haftadan fazla süredir korumamdı. Çok fazla... şeyi duyacak pozisyondaydı.

“Eli dijital izlerini gizlemekte, benim adamlarımın dijital hayaletleri ortaya çıkarmakta olduğu kadar başarılı değildi,” dedi bana Oren, sesi çelik sertliğinde. “Fotoğrafları sızdırdı. Muhtemelen kalp ve yılan olaylarından sorumlu olan da o.”

Oren’a baktım. “Neden?”

“Onu okuldaki koruman olarak atadım. Belli ki malikâneyi de kapsamasını istiyordu. Eli’ye güvendim. Belli ki yanlış kişiye güvenmişim. Her ne sebepten olursa olsun, muhtemelen basından alacağı bir para yüzünden, yakınında olmak istedi. Bunu göremedim. Görmem gerekiyordu.”

Eli'nin etrafında kendimi hiç güvende değilmiş gibi hissetmemiştim. Bana zarar vermemişti ve eğer hedefi bu olsaydı bunu yapabilirdi. *Her ne sebepten olursa olsun*, diye Oren'in kelimelerini aklımda tekrarladım. *Muhtemelen bāsından alacağı bir para yüzündendi.*

Max'in telefonuna mesajlarımızı satabilmesi için ulaşmaya çalışan eski sevgilisini düşündüm. "Babam" ve Skye'ın kendi hikâyelerini satmasını düşündüm. Alisa'nın ayarladığı rüşveti ve işlerin en başında Libby'nin annesine imzalatılan gizlilik anlaşmasını düşündüm.

Hayatımın geri kalanında tanıştığım insanların, yakın olduğum kişilerin beni bir ödeme olarak görebileceği ihtimali yerleşmeye başladı.

"Karar verme konusundaki hatam ikinci defa sana çok şeye mal oldu," dedi gergin bir şekilde Oren. "Eğer yeni bir koruma tutma ihtiyacı hissedersen eminim Alisa..."

"Hayır!" dedim. Eğer Alisa başkasını tutarsa o insanın sadakati Alisa'ya olacaktı. Oren her ne hata yapmışsa da bağlılığının bana olduğunu inanıyordum. Beni korumak için ne olursa yapardı çünkü Tobias Hawthorne ondan bunu istemişti.

"Evet?" dedi sertçe. Benimle konuşmadığını anlamam bir ânımı aldı. Kulaklık takıyordu ve adamlarından biriyle konuşuyordu. *Kaç tanesine güvenebiliriz? Kaç tanesi beni doğru miktara satabilir?*

"Geçmelerine izin ver," diye emretti Oren ve sonra bana döndü. "Kız kardeşin ve Nash malikânenin kapısındalar."

BÖLÜM 67

Tobias Hawthorne'un çalışma odasında Libby ve Nash'i beklerken güvenliğin Grayson, Jameson ve Xander'ın içeri girmesine izin vermelerini istedim. Oğlanlara benimle buluşmalarını mesaj attıktan sonra iki metre ötemde duran Oren dışında yalnız başıma bekledim. Sinirli ve gergindim. Libby'nin bana cevap yazması neden bu kadar zaman almıştı? Cartago'da ne bulmuşlardı?

"Avery, arkama geç." Oren öne adım atıp silahını çıkardı. Bakışlarını arka duvardaki Hawthorne kupalarının raf raf sergilendiği vitrine doğru takip edene kadar neler olduğuna dair bir fikrim yoktu. Duvar hareket edip bize doğru dönüyordu.

Oren'in arkasına geçtim. Bir adım öne atıp duvarın arkasındaki kişiye seslendi. "Kendinizi tanıtın. Silahım var."

"Benim de öyle." Zara Hawthorne-Calligaris odaya sanki şehir kulübüne brunch yapmaya gidiyormuş gibi girmişti. Süveter, kumaş pantolon ve klasik doğal tonlarda bir babet giyiyordu.

Elinde silahı vardı.

"Silahı indir." Oren silahını Zara'ya yönlendirdi.

Zara silahını sabit tutarken Oren'a umursamaz bir bakış attı. "Sanırım hepimiz benim jenerasyonumun en az cinayete

meyilli Hawthorne olduğunu biliyoruz,” derken ses tonu yüksek ve netti, “o yüzden sen kendi silahını indirirsen ben de seve seve indiririm, John.”

Çoğu zaman Oren’in bir ismi olduğunu unutuyordum.

“Yapma bunu,” dedi ona Oren. “Seni vurmak istemiyorum, Zara ama vuracağımdan hiç şüphen olmasın. Silahını indir, konuşalım.”

Zara tereddüt etti. “Beni tanıyorsun, John. Çok yakından.” Ses tonu hiç değişmemişti ama ne demek istediğinden bir şüphe yoktu. “Gerçekten bir çocuğa zarar verebileceğime inanıyor musun?”

Bahsi geçen “çocuk” belli ki bendim ama bunu hemen anlayamamıştım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki kaburgalarımı dövüyormuş gibi hissediyordum ama yine de konuşmayı başardım. “Çok yakından mı?” diye Oren’a sordum.

“Babam öldüğünden beri olmadığına dair seni temin ederim,” dedi bana Zara. “John her zaman önceliklerinin nerede olduğunu açıkça belirtmiştir. Önce babam, şimdi de senin.”

Yirmi yıl önce, Tobias Hawthorne Zara’ya yüzüğünü bıraktığında onun sadakatsizliğine imada bulunmuştu. Şimdi farklı bir adamla evliydi ama Tobias Hawthorne’un vasiyetindeki söyledikleri aynı kalmıştı.

Başka bir ilişkisi var. Oren ile.

“Burada olmamalısın, Zara,” dedi Oren, silahını hedeften ayırmadan.

“Olmamalı mıyım?” diye sordu. Bir an sonra silahını indirip masaya yerleştirdi. “Adamların daha geleneksel yollardan girmeme izin verseydi hırsız gibi buralardan girmek zorunda kalmazdım. Eğer beni dışarıya çıkarmayacağına emin olmasaydım silaha da ihtiyacım kalmazdı. Ama işte buradayız. Yine de kimse beni buradan çıkarmaya kalkışmadığı sürece,

hiçbirinizin hak etmediği bir iyi niyet gösterisiyle, silahım masanın üzerinde kalacak.”

Uzun bir an sonra Oren kendi silahını indirdi ve Zara bana döndü. “Genç hanım, dün akşam haberlerdeki saçmalığın ne olduğunu bana anlatacaksın. *Hemen.*” Toby onun kardeşiydi. Duydukları karşısında tepkisinin nasıl olduğunu ancak tahmin edebilirdim.

“Konuş,” dedi bana Zara. “Bana en azından bu kadarını borçlusun.”

Her şeyi düşününce muhtemelen bunu borçluydum ama tek kelime edemeden kapının girişinden biri konuştu. “Bizden duymayı tercih etmez misin, Z Teyze?”

Üçümüz de kafamızı Jameson ile yüzleşmek için döndük. Grayson ve Xander yanında duruyorlardı. Şimdiye kadar Zara yüz ifadesine küçümseme ve sakinlik arasında tutmayı başarmıştı ama yeğenlerini gördüğü anda maskesi sallandı.

Hawthorne Malikânesi’nin kapılarından içeri adım attığımdan beri ilk defa onları sevdiğinin farkına vardım.

“Lütfen,” dedi Zara kısık sesle. “Çocuklar. Bana sadece Toby’yi anlatın.”

Ve biz de bütün hikâyeyi sırayla ve acımasız bir etkiyle anlattık. Grayson ona Toby’nin evlatlık olduğunu söylediğinde keskin bir şekilde nefesini tutmuş ama tek kelime etmemişti. Xander ona Rebecca’nın söylediğini anlattığında tekrar tepki vermemişti.

“Laughlinlerin kızı...” Zara konuşmayı kesti. “Ben hâlâ ilkokuldayken üniversite için evden ayrılmıştı ve yıllar sonra Emily doğana kadar hiç geri dönmedi.”

Acaba Zara da benim gibi bunun Rebecca’nın annesi için ne kadar acı verici olduğunu hayal ediyor muydu? Benim gibi Laughlinlerin ve kendi ailesinin bu kadar acımasız olmasına neyin sebep olabileceğini sorguluyor muydu?

“Bütün yanlış insanların,” diye mırıldandı Zara, “çocuk sahibi olması çok kolay.”

Sessizlik odaya bir kamyon gibi çarpmıştı.

Sessizliği ilk bozan Zara oldu. “Devam edin,” dedi oğlanlara. “Geri kalanı da anlatın. Bu ailede her zaman *geri kalan* bir şeyler vardır.”

Sadece geriye ufak bir kısım kalmıştı. Zara çoktan babasının Skye için bıraktığı Gerçek Kuzey’deki resmi biliyordu. Geriye sadece resimle beraber boş bir kâğıt bıraktığı ve anne babasının evlilik yüzüklerindeki sayıların bizi Libby ve Nash’in bir şey bulduğu Cartago’ya yönlendirdiği kısmı kalmıştı.

“Ve lütfen söyleyin, ne buldunuz?” diye sordu ve Libby ile Nash’in odaya girdiğinin farkına vardım.

İstmeden onlara doğru bir adım attım. İşte bu. Her şey bu an için inşa edilmişti. Sanki gökyüzünden düşüyormuş gibi hissettim.

“Babamı buldum,” dedi Nash. “Ve bunu.” İçinde mor tozun olduğu küçük bir şişeyi kaldırdı.

“Baban mı?” diye tekrar ettim. “*Jake Nash?*” Zara, Skye ve o dağınık saçlı oğlanın olduğu resmi düşündüm.

Nash başıyla Zara’yı işaret etti. “Seni sordu.”

Zara’nın yüzünde saf bir kırılganlık belirdi.

“Onu sevdiğini tahmin ediyorum,” dedi kısık sesle Nash.

Zara başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.”

“Onu sevdin,” diye tekrar etti Nash. “Skye peşine düştü ve ben de sonucuydum.” Nash’in boğazında bir kasın gerildiğini gördüm. “Ona rağmen,” dedi kısık sesle, “benden nefret etmedin.”

Zara başını iki yana salladı. “Nasıl edebilirim? Sen bebekken uzak kalmak kolaydı. Evlendim. Kendi hayatımı kuruyordum. Ama sen ufak bir çocuktun. Mükemmel bir oğlan çocuğu ve yenilik hissi Skye’dan geçip gitmişti ve o asla yanında olmadığı için çok yalnızdın.”

“Ama sen yanımdaydın,” diye cevap verdi. “Bir süreliği-

ne. Hafızam biraz bulanık ama Toby ölmeden önce benimle ilgilenirdin.”

“Jake’i buldum,” dedi kısık sesle Zara. “Senin için.”

Yavaşça beynimin çarkları dönmeye başladı. O zamanlar Tobias Hawthorne ilk vasiyetini yazmıştı. Toby “öldükten” hemen sonra, Zara’nın gayrimeşru bir ilişkisi varken. Tobias Hawthorne’un bundan haberi vardı.

“Sen ve Nash’in babası mı?” diye sordum.

“Jake’e oğlunun fotoğrafını götürdüm,” diye kesin bir şekilde cevap verdi Zara. “Babama karşı çıkarak Nash’in hayatının bir parçası olması konusunda onu ikna etmeye çalışıyordum ama bir anda ortadan kayboldu. Belli ki babamın ısrarıyla olduğunu düşündüğüm şekilde Cartago’ya gitmiş.”

“O zamandan beri Cartago’daki evin bekçiliğini yapıyor,” diye onayladı Nash. “Yaşlı adam, eğer onu bulmaya gelersen, sana bunu vermesi konusunda sıkı bir talimat vermiş.” Nash tekrar elindeki küçük şişeyi işaret etti. “Libby ile bize vermesi için ikna etmek biraz zaman aldı.”

Şişedeki toza baktım. Bu Skye’in mesajının şifresini çözmek için ihtiyacımız olan şeydi. İşte buydu. Yirmi yıl önce Tobias Hawthorne kızlarının gerçeğin peşine düşmeleri için bir bilmece oluşturmuştu. Bu iz ilişkilerinin bozulduğu zamandan önceki bir fotoğrafa, belli ki üzerine kavga ettikleri Jake Nash’e yönlendirmişti.

“Gerçek Kuzey’deki not bende,” dedi Xander. “Sanırım bu tozla ne yapmamız gerektiğini hepimiz biliyoruz.”

“Siz Hawthornelar ve görünmez mürekkepleriniz,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Toz dışında bir şeye ihtiyacımız olacak mı?”

“Bir makyaj fırçası,” diye hemen cevap verdi Zara. Sonra oğlanların dördü de aynı anda araya girdi. “Ve bir ısı kaynağı.”

BÖLÜM 68

Boş sayfa açılıp zemine serildi. Toz sayfanın üzerine döküldü, fırça harflerin yüzeyinin üzerinden geçirildi. Ve bir mektup ortaya çıktı. O kısmı yakındaki bir lamba ile ısı kaynağı uygulayınca ortaya çıkmıştı.

Sayfadaki ince ve düzgün yazılmış kelimeler Tobias Hawthorne'a aitti. Zara mektubu çekip almadan önce gördüğüm ithaf kısmıydı. Sevgili Zara, Sevgili Skye. Zara odanın bir köşesine çekildi. Okurken göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu. Bir noktada gözleri doldu ve yüzünden aşağı gözyaşları döküldü. Sonunda mektubu bırakabildi. Ellerinden yere nazikçe uçuşarak düştü.

Oğlanlar sanki teyzelerinin şu âna kadar ağladıklarını hiç görmemişler gibi oldukları yerde donakalmışlardı. Yavaşça öne doğru yürüdüm. Zara bana durmamı söylemedi, o yüzden mektubu alıp okudum.

Sevgili Zara, Sevgili Skye,

Eğer bunu okuyorsanız ölmüşüm demektir. Sizi bu şekilde bıraktığım ve sizin için yaptıklarımın ne kadar gerekli olduğuna inandığım için ne kadar üzgün olduğumu tarif bile edemem. Evet, sizin için, size değil.

Eğer bunu okuyorsanız kızlarım, o zaman size bıraktığım yolu takip etmek için anlaşmazlığınızı bir kenara bırakın.

Eğer bu gerçekleşirse yaptığım her şey bir amaca hizmet etmiş olacaktır. Belki de canlarım, bir başkası için artık hazırsınızdır.

Vasiyetimi bıraktığım hayır kurumlarını ne kadar detaylı incelediğinize bağlı, kardeşinizin Hawthorne Adası'nda ölmediğini keşfetmiş olabilirsiniz. Bundan kesinlikle eminim. Şimdiye kadar parçaları birleştirebildiğim kadarıyla okyanustan ciddi şekilde yanmış hâlde yerel bir balıkçı tarafından çıkarılmış. Bu kadarını bile bir araya getirmek yıllarımı aldı. Kardeşinizin kayboluşunun araştırması ilerledikçe size bu mektubu tekrar tekrar yazdım.

Onu hiç bulamadım. Bir kere çok yaklaştım ama onun yerine başka bir şey buldum. Sadece Toby'nin bulunmak istemediği sonucuna vardım. O adada her ne oluyorsa hayatının yarısı boyunca bundan kaçırıyordu.

Ya da belki de benden kaçırıyordu.

Hepinizle alakalı yaptığım hatalar var. Zara, o zamanlarda senden çok fazla şey bekledim ve diğer konularda çok az onayımı verdim. Skye, senden yeterince bir şey beklemedim. İkinize de kadın olduğunuz için farklı davrandım.

En çok da Toby'yi incittim.

Sonraki jenerasyonla aynı hataları yapmayacağım. Hepsini eşit şekilde zorlayacağım. Önce birbirlerine sahip çıkmaları gerektiğini öğrenecekler. Onlar için size yapmam gereken şeyleri yapacağım, ona bu da dahil: Hiçbiriniz mirasımı görmeyeceksiniz. Gurur duymadığım şeyler yaptım, katlanmanız gereken miraslar var.

İkinizi de sevdiğimi bilin. Kardeşinizi bulun. Belki bir gün öldüğümde sonunda kaçmayı bırakır. Aşağıda son on iki yılda yerini takip edebildiğim yerlerin listesini bulabilirsiniz. Montgomery Ulusal Bankası, 21666 numaralı kasa da Hawthorne Adası'ndaki olay hakkındaki rapor ile yıllar

boyunca bu konu hakkındaki araştırmanın detaylı dosyalarını bulabilirsiniz.

Kiralık kasanın anahtarını alet çantamda bulabilirsiniz. Alt kısmında gizli bir bölme var. Cesur olun canlarım. Güçlü olun. Doğru kalın.

*Sevgilerimle,
Babanız*

Mektuptan başımı kaldırdım ve oğlanlar, Grayson, Jameson ve Xander yanıma geldi. Nash, Libby ve Oren oldukları yerde kaldı. Zara yanımda dizleri üzerine çökmüştü.

Oğlanlar mektubu okurken ben de içeriği sindirmeye çalışıyordum. Tobias Hawthorne'un oğlunun hayatta olduğunu, onu aradığını ve Sheffield Grayson iddia ettiği gibi yaşlı adamın adada olanlar hakkındaki polis raporunu gömdüğünü doğrulamıştık. Anahtarı bulduğumuzda kiralık kasada daha fazla detay olabilirdi.

"Alet çantası," dedim birden. Oren'a döndüm. "Tobias Hawthorne sana alet çantasını bıraktı."

Bu güncellenmiş vasiyetin bir parçasıydı. Yaşlı adam Oren'ın Zara ile yattığının farkına varmış mıydı? Bu yüzden onu bunun bir parçası hâline mi getirmişti? Tobias Hawthorne mektubunda, bu son on iki yılda ifadesi kullanılmıştı, bu da yakınlarda vasiyeti güncellenmediğini öne sürüyordu. Sekiz yıl. Bunu sekiz yıl önce yazmıştı.

Tobias Hawthorne vasiyetini bir yıl önce güncelleyip bana her şeyi bıraktığında takip etmek için yeni bir iz bırakmıştı. Yeni bir oyun. Parçalara ayrılmış aile bağlarını yenilemek için yeni bir çaba. Ama aynı ipuçlarıyla Zara ve Skye'a aynı kelimeleri söylemişti.

Son sekiz yılda kiralık kasaya yeni bilgiler eklemeye devam etmiş miydi?

“Katlanmamız gereken,” diye yavaşça konuştu Grayson, “miraslardan bahsederken ne demek istediğini düşünüyorsun?”

“O konu,” diye cevap verdi Jameson, “alttaki listeden daha az umurumda. Bundan ne çıkarıyorsun, Varis?”

Jameson ve Grayson’ın arasında durmak tuhaftı. Katlanılmaz olmalıydı ama şu anda öyle değildi.

Yavaşça mektuptaki listeye baktım. Listelenmiş adresler sanki Toby tek bir yerde uzun süre kalmamış gibi dünyanın her bir yanından geliyordu. Ama tek tek belirli bölgeler dikkatimi çekti. Waialua, Oahu. Waitomo, Yeni Zelanda. Cuzco, Peru. Tokyo, Japonya. Bali, Endonezya.

Resmen nefes almayı bıraktım.

“Varis?” dedi Jameson.

Grayson bana doğru bir adım attı. “Avery?”

Oahu Hawaii’deki adalardan biriydi. Cuzco, Peru Machu Picchu’ya en yakın şehirdi. Gözlerim tekrar listede döndü. Hawaii. Yeni Zelanda. Machu Picchu. Tokyo. Bali. Sayfaya bakakaldım.

“Hawaii,” dedim yüksek sesle, sesim titriyordu. “Yeni Zelanda. Machu Picchu. Tokyo. Bali.”

“Kaçan bir adama göre,” diye yorumda bulundu Xander, “bayağı dolanmış.”

Başımı iki yana salladım. Xander benim gördüğümü görmemişti. Göremezdi. “Hawaii, Yeni Zelanda, Machu Picchu, Tokyo, Bali. Ben bu listeyi biliyorum.”

Birkaç tane daha vardı. En azından tanıdığım beş ya da altı tane. Beş ya da altı tane gittiğimi hayal ettiğim yer. Ellerimde tuttuğum yerler.

“Annemin kartpostalları,” diye fısıldadım ve koşmaya başladım. Oren hızla peşime düştü ve diğerleri de kovalamaya başladı.

Saniyeler içinde odama girip giysi dolabıma vardım ve kısa süre içinde kartpostalları elimde tutuyordum. Arkada yazılmış bir yazı veya posta pulu yoktu. Annemin bunları nereden aldığını hiç sorgulamamıştım. Veya kimden geldiğini.

Jameson, Grayson, Xander ve Nash'e baktım.

“Siz Hawthornelar,” diye fısıldadım boğuk bir ses tonuyla, “ve görünmez mürekkepleriniz.”

BÖLÜM 69

Kartpostallardaki yazıyı aynı Toby'nin duvarındakiler gibi siyah bir ışık ortaya çıkarmıştı. Aynı el yazısı. Toby bu kelimeleri yazmıştı. Aradığımız soru, hepsinin burada olma şansı vardı ama her kartpostalda sadece ithaf kısmını okuyabilme cesaretini bulabilmişim.

“Sevgili Hannah,” diye okudum, *“tersiyle düzü aynı olan.”*

Hannah. Makalelerin annemi sahte isim altında yaşadığı konusundaki suçlamaları düşündüm. Bütün hayatımı onu Sarah olarak düşünerek geçirmiştim.

Kartpostallardaki kelimeler bulanıklaştı. Gözyaşları. Gözlerimde. Düşüncelerim sanki bunlar başkasının başına geliyormuş gibi kopuktı. Şu anda oda keşfettiğim şey yüzünden uğulduyordu ama tek düşünebildiğim annemin isminin *Hannah* olduğuydu.

Bir sırrım var... Kaç kere bunu oynamıştık? Bana söylemek için kaç kere şansı olmuştu?

“Eh,” diye araya girdi Xander, “ne söylüyor?”

Herkes ayakta duruyordu. Ben yerdeydim. Herkes bekliyordu. *Bunu yapamam.* Xander’a, Jameson’a veya Grayson’a bakamadım.

“Yalnız kalmak istiyorum,” dedim sesim boğazımda boğuk çıkmıştı. Zara’nın babasının mektubunu okurken nasıl hissetmiş olduğunun farkına vardım. *“Lütfen.”*

Bir sessizlik olduktan sonra, “Herkes dışarı.” O kelimeleri söyleyenin Jameson olduğunun farkına varmam, Jameson’ın benim için bilmededen geri adım atmaya niyetli olması beni derinden sarsmıştı.

Buradaki menfaati neydi?

Bir dakikada Hawthornelar gitmişlerdi. Oren saygılı bir şekilde iki metre uzakta duruyordu. Ve Libby yanımda diz çöktü.

Ona bir bakış attım ve elimi sıkıca tuttu. “Sana dokuzuncu doğum gününden hiç bahsettim mi?” diye sordu Libby.

Uyuşuk hâlimin arasından başımı sallamayı başardım.

“O zaman iki yaşlarındaydın. Annem, Sarah’dan nefret ediyordu ama bazen bakıcılık yapmasına izin veriyordu. Annem her zaman *o kaltak* yaptığında yardım olarak sayılmayacağını söylerdi çünkü Sarah ve sen olmasaydın Ricky bize tekrar dönerdi. Annenin ona borçlu olduğunu ve benimle zaman geçirebilmek için borçluymuş gibi davrandığını söyledi. Seninle zaman geçirebileyim diye.”

Böyle bir şey hatırlamıyordum. Libby ile büyürken birbirimizi pek görmemiştik ama iki yaşındayken olan bir şeyleri pek hatırlayamazdım.

“Annem beni sizin evinize neredeyse bir haftalığına bıraktı. Hayatımın en iyi haftasıydı, Ave. Annen doğum gününde bana *cupcake* pişirdi ve ucuz Mardi Gras boncuklarından yaptı ve her birimiz yaklaşık on tane takmış olmalıydık. Üzerinde gökkuşağının neon renklerinden tutamlar olan saç tokası aldı ve onları saçımıza takıyorduk. Sana ‘Mutlu Yıllar’ söylemeyi öğretti. Annem aramamıştı bile ama Sarah her akşam beni yatağıma, *kendi* yatağına yatırıp kanepede yattı ve sen de yatakta yanıma kıvrılırdın. Annen ikimizi de öperdi. Her akşam.”

Gözyaşları gözlerimden dökülüyordu.

“Annem döndüğünde ne kadar mutlu olduğumu gördü ve tekrar sizde kalmama asla izin vermedi.” Libby’nin nefesi kesik kesik çıkıyordu ama gülümsemeyi başardı.

“Demek istediğim, annenin kim olduğunu biliyorsun, Avery. İkimiz de biliyoruz. O *mükemmel* biriydi.”

Gözlerimi kapattım. Ağlamamı durdurmak için kendimi zorladım çünkü Libby haklıydı. Annem *mükemmel* biriydi. Eğer bana yalan söylemişse veya çok fazla sır saklamışsa belki bunu yapmak zorundaydı.

Derin bir nefes alarak kartpostalı çevirdim. Tarih yoktu, o yüzden hangi sırayla yazıldıklarını anlamak imkânsızdı. Posta pulu yoktu, yani postalanmamışlardı. Kartpostalları yere serdim ve en soldakinden başlayıp ona siyah ışığı çevirdim. Yavaşça okudum.

Her kelimeyi içime çektim.

İlk kartpostallarda anlamadığım şeyler, annem olmadığı için anlamını kavrayamayacağım referanslar vardı. Ama sona doğru gözüme takılan bir şey buldum. *Umarım o gece sana bıraktığım mektubu okumuştundur. Umarım bir parçan anlamıştır. Umarım çok ama çok uzağa gitmiştir ve hiç arkana bakmamıştır ama eğer bir şeye ihtiyacın olursa o mektupta yazılanı aynen uygularsın. Jackson’a git. Orada ne bıraktığımı biliyorsun. Ne kadar değerli olduğunu biliyorsun.*

“Jackson,” dedim, sesim zayıf çıkmıştı. Toby, Jackson’da annem için ne bırakmıştı? Mississippi? Bu Tobias Hawthorne’un listesinde var mıydı?

İlk kartpostalı kenara alarak okumaya devam ettim ve Toby’nin bu mesajları hiç göndermeye niyeti olmadığını farkına vardım. Anneme yazıyordu ama aynı zamanda kendine de. Kartpostallar bilerek ondan uzakta kaldığını açıkça belli ediyordu. Bir başka belli olan şey âşık olduklarıydı. Devasa, diğeri olmadan yarım kalacağın, ömründe bir kere göreceğin tipte bir aşktı.

Asla inanmadığım türde bir aşktı.

Sonraki kartpostalda şöyle yazıyordu:

Sevgili Hannah, tersiyle düzü aynı olan,

Plajdaki o zamanı hatırlıyor musun? Tekrar yürüyebileceğimi bilemediğim ve ben yürüyene kadar bana lanetler okuduğun o zamanı? Sanki hayatında hiç küfretmemiş gibiydin ama ah, ne kadar içten söylemiştin. Ve o adımı attığımda, sana lanet ederek karşılık verdiğimde, ne söylediğimi hatırlıyor musun?

“Bu bir adım,” diye münakaşaya girmiştin. “Sıradaki ne?”

Işık arkandaydı ve güneş semadan batıyordu. Kalbim haftalardan sonra sonunda nasıl atacağını hatırlamıştı.

Sıradaki ne?

Toby'nin kelimelerini duygulara kapılmadan okumak çok zordu. Bütün hayatım boyunca annemin Ricky dışında kimseyle ilişkisi olmamıştı. Kimse onu hak ettiği şekilde taparcasına sevmemişti. Kelimelerdeki saklı anlamlara odaklanmam biraz zamanımı aldı. Toby incinmişti... tekrar yürüyeceğinden emin olamayacak kadar kötü bir şekilde ve annem ona *lanet* mi okumuştur?

İhtiyarın Zara ve Skye'a bıraktığı mektubunda Toby'yi sudan bir balıkçının çıkardığı konusunda söylediklerini düşündüm. Ne kadar kötü yaralanmıştı? Annem ne zaman buna dahil olmuştu?

Okumaya devam ederken aklım hızla çalışıyordu. Başka bir kartpostal daha ve ardından bir tane daha. Yangından sonra annemin Rockaway Watch'ta olduğunu farkına vardım.

Sevgili Hannah, tersiyle düzü aynı olan,

Dün akşam boğulduğumu hayal ettim ve dudaklarımda senin isminle uyandım. İlk günlerde çok sessizdin. Hatırlıyor musun? Bana bakmaya katlanamadığım zamanlardı. Benimle konuşmuyordun. Benden nefret ettin. Hissetmiştim ve

sana çok kötü davranmıştım. Kim olduğumu veya ne yaptığımı bilmiyordum. Hayatıma veya adaya dair hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Ama yine de korkunçtum.

Yoksunluk bir canavardı ama ben çok daha kötüsüydüm. Sen oradaydın ve senden tek bir şeyi bile hak etmediğimi biliyorum. Ama bandajlarımı değiştirdin. Sabit kalmamı sağladın. Bana hak ettiğimden çok daha nazikçe dokundun.

Şimdi bildiklerimle bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Boğulmalıydim. Yanmalıydim. Dudaklarım seninkilere hiç dokunmamalıydı ama hayatımın geri kalanı boyunca Hannah, ah Hannah, her bir öpücüğü hissedeceğim. Yarı ölü, tamamen çürümüş hâlime dokunuşunu hissettim ve bana rağmen beni sevdin.

“Hafızasını kaybetmiş.” Başımı kaldırıp Libby’ye baktım. “Toby. Jameson ile hafızasını kaybetmiş olabileceğini düşünmüştük. Tobias Hawthorne’un eski vasiyetinde bu konuda bir ipucu vardı. Ama bu mektup bunu onaylıyor. Annemle tanıştığında yaralıymış ve muhtemelen bir çeşit uyuşturucunun yoksunluğunu yaşıyormuş. Kim olduğunu bilmiyormuş.”

Ya da ne yaptığını. Yangını düşündüm. Hawthorne Adası’nı ve oradan kurtulamayan üç insanı düşündüm. Annem Rockaway Watch kasabasından mıydı? Ya da yakındaki kasabalardan?

Daha fazla kartpostallar, daha fazla mesaj. Art arda okuduklarımda cevap yoktu.

Sevgili Hannah, tersiyle düzüü aynı olan,

Adadan beri sudan korkuyorum ama kendimi gemilere binmeye zorluyorum. Yapmak zorunda olmadığımı söyleyeceğini biliyorum ama zorundayım. Korku bana iyi geliyor. Korkusuz olduğumda nasıl olduğunu çok iyi hatırlamamı sağlıyor.

Eğer o zamanlar seninle tanışmış olsaydım dokunuşun içime işler miydi? Beni sevene kadar benden nefret eder miydin?

Eğer farklı bir zamanda, farklı şartlar altında tanışmış olsaydık hâlâ her gece seni rüyamda görür ve beni rüyanda görüyor mu diye merak eder miydim?

Seni bırakmalıyım. Her şey başımıza yıkıldığında, benden ne gizlediğinin farkına vardığımda, yapacağıma söz vermiştim. Kendime söz vermiştim. Sana söz verdim.

Kaylie'ye söz verdim.

İsim duraklamamı sağladı. Kaylie Rooney. Hawthorne Adası'nda vefat eden yerli kız. Tobias Hawthorne'un başında suçun çoğunu yıktığı kız. Geri kalan kartpostalların hepsini inceleyip bana Toby'nin sözlerinin tam olarak ne olduğunu söyleyecek bir şey için araştırdım ve sonunda, sonunda, buldum. Daha hayalperest bir şekilde başlayan bir mesajın sonlarına doğruydum.

Seni bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum, Hannah. Görmeyi hak etmediğimi de. Yazdığım hiçbir şeyi okumayacağımı ve bunu asla okuyamayacağın için çok uzun süre önce bana söylememi yasakladığın şeyleri söyleyebileceğimi biliyorum.

Özür dilerim.

Özür dilerim, Hannah. Ah Hannah. Gecenin bir yarısı çekip gittiğim için özür dilerim. Öldüğüm güne kadar seni seveceğim kadar bile olsa beni sevmene izin verdiğim için özür dilerim. Yaptığım şey için özür dilerim. Yangın için.

Ve kız kardeşin için üzülmeği hiç bırakmayacağım.

BÖLÜM 70

Kız kardeş. Bu kelime kafamda defalarca yankılandı. Kız kardeş. Kız kardeş. Kız kardeş. “Tobby anneme, Hannah’ya, kız kardeşi konusunda üzgün olduğunu söyledi.” Düşünceler tek tek beynime, sanki sağır edici bir ahenksizlikle yığılıyordu. “Ve başka bir kartpostalda Kaylie’den bahsetmiş. Kaylie Rooney, Hawthorne Adası’ndaki yangında ölen kız. Ondan bir süre sonra annem, Toby’nin hayata dönmesine yardımcı olmuş. Toby neler olduğunu hatırlamıyormuş ama annemin ondan nefret ettiğini söyledi. Annem biliyor olmalı.”

“Neyi biliyor olmalı?” diye sordu Libby, bana kendi kendime konuşmadığımı hatırlatarak.

Yangını, gizlenmiş polis raporunu, Sheffield Grayson’ın Toby’nin hızlandırıcıyı satın aldığını söylemesini düşündüm. “Toby’nin kız kardeşinin ölümünden sorumlu oluşunu.”

Bir an sonra dizüstü bilgisayarımı çıkarmıştım ve Kaylie Rooney hakkında internette bir araştırma daha yapıyordum. İlk başta daha önce görmediğim bir şey bulmamıştım ama sonra arama kelimeleri eklemeye başladım. Kız kardeşi dedim ve bir sonuç alamadım. Aile yazmayı denedim ve Rooney ailesinin bir üyesinin tek bir röportajını buldum. Kaylie’nin annesinin röportajından muhabirin yayınlandığı tek şey, *Kaylie’m iyi bir kızdı ve o zengin şerefsizler onu öldürdü*, olmuştu.

Ama aynı zamanda bir fotoğraf da vardı. *Büyükannemin...* resmi? Bu olasılığı aklıma yatırmaya çalıştım. Sonra arkamda kapının açıldığını duydum.

Max başını kapıdan içeri soktu. “Barış için geldim.” Kapıdan içeri kendini soktu ve Oren’in yanından geçti. “Bilgin olsun, sadece alaycılık silahına sahibim.” Max yanımda belirerek masanın üzerine zıpladı. “Ne yapıyoruz?”

“Büyükannemin bir fotoğrafına bakıyorum.” O kelimeleri söylemek biraz daha gerçekçi hissettirmişti. “Annemin annesi. Bir ihtimal.”

Max resme baktı. “İhtimal filan değil,” dedi. “Annene çok *benziyor*.”

Resimdeki kadın kaşlarını çatmıştı. Annemin kaşlarını çatıldığını hiç görmemiştim. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve annem her zaman saçını açık kullanırdı. Yirmi yıl önce bu kadın, annemin öldüğündeki hâlinden çok daha yaşlı gözüküyordu.

Ama yine de Max haklıydı. Yüz hatları aynıydı.

“Kimse bu bağlantıyı nasıl kuramadı?” diye sordu Max inanamayarak. “Annen hakkındaki bütün o dedikodular ve insanların seninle Hawthornelar arasında bir bağlantı kurmaya çalışmasıyla, kimse resmen öldürdükleri kızın ailesine bakmayı nasıl düşünemedi? Peki ya annenin akrabaları ve büyürken onu tanıyan insanlar? Sen haberlere çıktığında biri onu tanımış olmalı. Neden kimse basına haber uçurmadı?”

Beni para için satan Eli’yi düşündüm. Aynısını yapmayan Rockaway Watch kasabası nasıl bir yerdi?

“Bilmiyorum,” dedim Max’e. “Ama Tobias Hawthorne o kiralık kasada ne bırakmışsa –polis raporları, dedektifinin dosyaları– hepsini görmek istiyorum. Görmeye *ihtiyacım* var. Hemen şimdi.”

BÖLÜM 71

Oren alet çantasından anahtarı aldı ama bana vermedi. Zارا'ya verdi ve sonra bana okul için hazırlanmamı söyledi.

“Aklını mı kaçırdın?” diye ona sordum. “Okula gitmiyorum.”

“Şu anda olabileceğin en güvenli yer,” dedi Oren. “Alisa bana katılacaktır.”

“Alisa röportajın hasarlarını tartmaya çalışıyor,” diye karşılık verdim. “Sanırım isteyeceği en son şey toplum içine çıkmam olacaktır. Kimse neden evde kalmak isteyeceğimi sorgulamayacaktır.”

“Country Day toplum içi değil,” dedi bana Oren ve birkaç saniye sonra Alisa'yı hoparlöre aldım ve o da aynı sözleri tekrar ediyordu. Özel okul kıyafetlerimi giymemi, en iyi ifademi takınmamı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmamı söyledi.

Eğer buna bir krizmiş gibi davranırsak bir kriz olarak görünecektir.

Alisa'yı olaylardan haberdar edeceğime dair söz verdiğim için ona her şeyi anlattım ve hâlâ fikrini değiştirmemişti. “Normal davran,” dedi bana.

Haftalardır normal değildim. Ama bir saatten kısa bir sürede pileli eteğim, beyaz gömleğim, bordo ceketimi giymiştim

ve saçım darmadağınık, gözlerim dışında makyajım minimaldi. Bütün dünyanın veya Heights Country Day Okulu'ndaki sakinlerin göreceği, keskin hatları olan hazırlık öğrencisi görünüşüne büründüm.

İlk günümdeki gibi hissediyordum. Kimse doğrudan bana bakmadı ama bana bakmayış şekilleri daha dikkat çekici hissettiriyordu. Jameson ve Xander peşimden arabadan çıktı ve iki yanımda yer aldılar. En azından bu sefer dünyaya karşı ben ve Hawthornelar vardık.

Yavaş yavaş günün sonuna doğru geldim. Öğle yemeğine kadar işim bitmişti. Bakışlarla işim bitmişti. Her şey normalmiş gibi davranmaktan bıkmıştım. Yüzüme mutlu bir ifade oturtmaktan bıkmıştım. Jameson beni bulduğunda arşivde gizleniyordum veya gizlenmeye çalışıyordum. “Dikkati dağılması gereken biri gibi görünüyorsun,” dedi bana.

Birkaç adım ötede Oren ellerini göğsünde birleştirdi. “Hayır.”

Jameson korumama en masum bakışını gönderdi.

“Seni tanıyorum,” diye cevap verdi Oren. “*Dikkat dağıtmalarını* biliyorum. Onu hava dalışına götürmüyorsun. Ya da sahilde deniz paraşütüne. Yarış pisti yok. Motosiklet yok. Balta fırlatmak yok...”

“Balta fırlatmak mı?” Jameson’a bakarken bunu merak uyandırıcı bulmuştum.

Oren’a döndü. “Çatılar konusunda hislerin neler?”

On dakika sonra Jameson ile tekrar Sanat Merkezi’nin üstündeydik. Yapay çimi yayarak bir top yerleştirdi.

“Köşeden uzak dur,” dedi bana Oren ve sonra bilerek ikimizden uzaklaştı.

Jameson'ın bana kartpostalları sormasını bekledim. Benimle flört etmesini, bana dokunmasını, benden cevapları Jameson Hawthorne yoluyla almasını bekledim. Ama tek yaptığı bana sopayı vermektir.

Atış için pozisyon aldım. Bir tarafım arkamda durmasını, kollarını etrafıma sarmasını istiyordu. *Jameson çatıda. Grayson labirentte.* Aklım darmadağınktı. Ben darmadağınktım.

Sopayı bıraktım.

“Annem Kaylie Rooney’in kız kardeşi,” dedim. Ve böylelikle her şey başladı. Öğrendiğim her şeyi söze dökmek zordu ama başardım. Ne kadar çok konuşursam Jameson’ın düşündüğünü görmek o kadar kolaydı.

Ne kadar çok düşünürse bana o kadar yakınlaşırdı.

“Toby’nin Jackson’da o kadar değerli ne bıraktığını düşünüyorsun?” diye sordu. “Ve Jackson’ın neresinde?” Jameson yüzümü sanki cevaplar oradaymış gibi inceledi. “Toby’nin hafıza kaybı ne kadar sürdü? Neden hafızası geri döndükten sonra ‘ölü’ kalmaya devam etti?”

“Suçluluk.” Neredeyse o kelimeyi söylerken boğulacaktım ama nedeni belli değildi. “Toby annemi sevdiği kadar kendinden nefret ediyordu.”

Bu son kısmı ilk defa yüksek sesle söyleyişimdi. *Toby Hawthorne annemi sevdi. Annem de onu sevdi.* Destansı, sahil aşkı tarzında bir sevgiydi. Tam anlamıyla. Bunu bilmek bile, duygularım yokmuş gibi davrandığım her seferinde kendime yalan söylediğimi, işlerin karışmak zorunda olduğunu hissettiriyordu.

Ruhen ve bedenen herhangi bir şeye özlem duymadan istediğim şeye sahip olabileceğimi.

“Varis?” Jameson’ın derin yeşil gözlerinde bir soru vardı. Ne sorduğundan, benden ne istediğinden emin değildim.

Benim ondan ne istediğimden.

“Tık tık!” Xander başını çatı kapısından uzattı. “Şansa bakın, kulağımı duvara koymuştum. Bazı şeyler duymuş olabilirim ve bir önerim var!”

Jameson kardeşini boğazlayabilirmiş gibi görünüyordu. Hâlâ bilerek üçümüzü görmezden gelen Oren’a bakış attım. Resmen, *benim işim değil*, diye düşündüğünü duyabiliyordum.

“Ara onu!” Xander bana bir şey attı. Yakalayana kadar telefonu olduğunun farkına varmamıştım ve ekrana çoktan bir numara girilmişti.

“Kimi arasın?” diye sordu Jameson, gözlerini kısarak.

“Büyükkanneni,” dedi bana Xander. “Söylediğim gibi kulağım çelik kapıya yaslanmış hâldeyken ister istemez bir şeyler duydum. Kaylie Rooney’in annesi senin büyükkannen, Avery. Bu daha önce sahip olmadığım bir bilmece parçası ve bu da...” başıyla telefonu işaret etti, “onun numarası.”

“Aramak zorunda değilsin,” dedi Jameson, ki bu da ancak kartpostallardan isteyerek geri çekilmesi gerçeği kadar mantıklı gelmişti.

“Evet.” Yutkundum. “Zorundayım.” Sadece düşünceyle bile yüreğim ağzıma gelmişti ama ara tuşuna bastım. Telefon çaldı, çaldı ve çaldı ama kimse açmıyordu ve telesekretere yönlendirme yoktu. Telefonu kapatmaya elim varmıyordu, o yüzden çalmasına izin verdim ve sonunda biri telefonu açtı. Karşımdaki insan lafımı kesmeden önce tek söyleyebildiğim merhaba ve ismim olmuştu.

“Kim olduğunu biliyorum.” İlk başta pürüzlü sesin bir erkeğe ait olduğunu sanmıştım ama konuşmaya devam edince konuşanın kadın olduğunun farkına vardım. “Eğer beş para etmez kızım sana bu aile hakkında kahrolası ilk şeyi öğretmiş olsaydı numaramı aramaya cüret etmezdin.”

Ne beklediğimden emin değildim. Annem her zaman bana bir ailesi olmadığını söylemişti. Ama yine de annesinin, *büyükannemin* her sözü yaralıyordu.

“Eğer o küçük aşüfte kaçmasaydı onu kendim vururdum. Kanlı parandan tek kuruş istediğimi mi sanıyorsun, kızım? Kendini aileden mi sanıyorsun? Telefonu kapat. İsmimi unut. Eğer *şanslıysan* bu ailenin, bu koca kasabanın, seninkini unutmasını sağlarım.”

Hattın diğer tarafındaki ses kesildi. Telefon kulağıma dayanmış şekilde donakalmış hâlde öylece kaldım.

“İyi misin, dostum?” diye sordu Xander.

Cevap veremedim. Tek bir şey söyleyemedim. *Kanlı parandan tek kuruş istediğimi mi sanıyorsun, kızım? Kendini aileden mi sanıyorsun?*

Nefes aldığımdan bile emin değildim.

Eğer o küçük aşüfte kaçmasaydı...

Jameson arkamdan yaklaştı. Ellerini omuzlarıma koydu. Bir anlığına ona bakmam için beni zorlayabileceğini sandım ama yapmadı. Beni çatının kenarına kadar götürdü. Oren’in sesleneceği kadar en uç köşeye getirdi ama cevap olarak Jameson’ın tek yaptığı kollarımı iki yana kaldırıp ikimizinki de T şeklinde görünecek şekilde uzatmaktı. “Gözlerini kapat,” diye fısıldadı. “Nefes al.”

Eğer o küçük aşüfte kaçmasaydı...

Gözlerimi kapadım. Nefes aldım. Onun da nefes aldığını hissettim. Rüzgâr hızlandı. Ve onlara her şeyi anlattım.

BÖLÜM 72

Öğleden sonrasında SUV Hawthorne Malikânesi'nin kapısından geçtiğinde hâlâ sarsılmış hâldeydim. Şaşırtıcı bir şekilde Zara; Jameson, Xander ve benimle girişte buluştu. Tobias Hawthorne'un ilk doğan çocuğuyla tanıştığımdan beri ilk kez mükemmel görünmüyordu. Gözleri şişti. Alnına birkaç saç yapışmıştı. Elinde bir dosya tutuyordu. İki santimetre kalınlığındaydı ama o bile beni olduğum yerde durdurmak için yeterliydi.

“Kiralık kasada bu mu vardı?” diye sordu Xander.

“Kısa bir özet ister misin?” diye kesin bir şekilde sordu Zara. “Ya da kendin mi okumak istersin?”

“İkisi de,” dedi Jameson. İlk başta geniş resmi görmeliydik. Sonrasında gizli imaları, ipuçlarını, Zara'nın gözünden kaçmış olabilecek herhangi bir şeyi aramak için asıl materyali titizlikle inceleyecektik.

Grayson nerede? Bu düşünce kendiliğinden aklıma geldi. Bir tarafım burada bekliyor olmasını umuyordu. Röportajdan beri benimle pek konuşmasa bile. Yüzüme bakamasa bile.

“Kısa özet?” diye sordum Zara'ya, kendimi odaklanmaya zorlayarak.

Zara onaylar şekilde çenesini hafıfçe eğdi. “Toby kayboluşundan önceki bir ya da iki yıl boyunca rehabilitasyonlara

giriş çıkmişti. Belli ki öfkeliydi ama o zamanlar neden olduğunu bilmiyordum. Babamın bir araya getirebildiklerine bakılırsa Toby rehabilitasyonda iki çocukla tanışmış. Hepsi o yaz beraber araba seyahatine çıkmışlar. Oğlanların ülke boyunca partileyip insanlarla beraber oldukları açıkça görünüyor. Oğlanların dinlenmek için durduğu bardaki genç bir kız, babamın dedektifi onu bulmaya çalıştığında, oldukça bilgi sunmuş. Dedektife Toby'nin tam olarak neyi burnumdan çektiğini ve beraber olduktan sonraki sabah ona ne söylediğini anlatmış.”

“Ne söylemiş?” diye sordu Xander.

Zara'nın sesi titremedi. “Ona her şeyi yakıp kül edeceğini söylemiş.”

Bir anlığına Zara'ya baktıktan sonra bakışlarımı Jameson'a çevirdim. Sheffield Grayson, yangından Toby'nin mesul olduğunu söylerken oradaydı. Kartpostalları okuduktan ve Toby'nin taşıdığı suçluluğu gördükten sonra bile bir tarafım yangının kaza olduğunu, Toby ve arkadaşlarının sarhoş, kafayı bulmuş olduklarını, işlerin kontrolden çıktığını düşünmek istiyordu.

“Toby'nin *neyi* yakıp yıkacağını açıkça belirtti mi?” diye sordu Jameson.

“Hayır.” Zara cevabını kısa tuttu. “Ama Rockaway Watch'a varmadan önce yüklü miktarda hızlandırıcı satın aldı.”

Yangını o başlattı. Hepsini öldürdü. “Bu polis raporunda var mı?” diye sormayı başardım. “Toby'nin her şeyi yakıp yıkacağını söylediğini polis biliyor mu?”

“Hayır,” diye cevap verdi Zara. “Toby'nin söylediği kadın, kim olduğunu bilmiyordu. Özel dedektifimiz onu bulduktan sonra bile habersiz kalmaya devam etti. Polis onu hiç bulamadı. Gerekçeleri yoktu. Ama hızlandırıcıdan haberleri vardı. Kundakçılık uzmanlarının anlattığına göre Hawthorne Adası'ndaki ev tamamıyla o sıvıyla ıslatılmıştı. Gaz açılmıştı.”

Ellerimin ağzıma gittiğini hissettim. Parmaklarımın arasından dehşet içinde bir nefes alış ile zayıf bir ağlama sesi arasında bir ses çıktı.

“Toby aptal değildi.” Jameson’ın yüz ifadesi keskindi. “Bu bir çeşit intihar anlaşması değilse kendisinin ve arkadaşlarının alevlerin arasında kalmamasını sağlamak için bir acil durum planı yapmış olmalı.”

Zara gözlerini sıkıca kapattı. “Olay da bu,” diye fısıldadı. “Ev hızlandırıcıya bulanmıştı. Gaz açık bırakılmıştı ama kimse kibriti yakmadı. O akşam şimşeklerin çıktığı bir fırtına vardı. Toby güvenli bir mesafeden evi yakmayı planlamış olabilirdi. Diğerleri ona yardımcı olmuş olabilirdi. Ama hiçbiri gerçekten yangını başlatmadı.”

“Şimşek,” dedi Xander dehşete düşerek. “Eğer gaz açıksa, eğer zemin hızlandırıcıyla ıslanmışsa...”

Aklımda görebiliyordum. Ev havaya mı uçmuştu? Bu olurken evdeler miydi yoksa yangın hızlıca adaya mı yayılmıştı?

“Aylar boyunca babam Toby’nin gerçekten öldüğüne inanmıştı. Polisi raporu görmesi konusunda ikna etti. Teknik olarak kundakçılık değildi. Ancak kundakçılık *girişimi* olabilirdi.”

Ve bu girişimi sonlandıracak şansları olmamıştı.

“Neden polis sadece fırtınaya suçu atmadı?” diye sordum. Basının yazdığı makaleleri okumuştum. Hava durumundan bahsetmemişlerdi. Çizdikleri resim gençlerin yaptığı partinin yoldan çıkmasıydı. Üç tane umut vadedici oğlan ve yolun yanlış tarafından o kadar da vadedici olmayan bir kız ölmüştü.

“Ev alev topu gibi havaya uçtu,” diye sakince cevapladı Zara. “Anakaradan görülebiliyordu. Sadece şimşek düşmesi olmadığı belliydi. Yanlarında olan Kaylie Rooney denen

kız, *kundakçılıktan* girdiği çocuk cezaevinden yeni çıkmıştı. Suçu doğa yerine ona atmak daha kolaydı.”

“Eğer çocuk cezaevindeyse,” dedi yavaşça Xander, “kayıt mühürlü olmalıydı.”

“İhtiyar, kayıtları ortaya çıkardı.” Jameson bunu bir soru olarak söylememişti. “Ailesinin adını korumak için her şeyi yapar.”

Neden büyükannemin Tobias Hawthorne’un servetine kanlı para dediğini şimdi anlayabiliyordum. Suçluluk hissinin bir kısmı olarak mı bana bırakmıştı?

“Kaylie Rooney’e çok fazla üzülmezdim,” dedi soğuk bir tonda Zara. “Ona olanlar, hepsine olanlar, elbette bir trajedi idi ama masum olmaktan çok uzaktı. Dedektifin bir araya toparlayabildiklerine bakılırsa Rooney ailesi Rockaway Watch’tan geçen bütün uyuşturucuların satıcılığını yapıyordu. Acımasız olma konusunda nam salmışlardı ve Kaylie neredeyse kesin bir şekilde çoktan aile işine bulaşmıştı.”

Eğer beş para etmez kızım sana bu aile hakkında kahrolası ilk şeyi öğretmiş olsaydı numaramı aramaya cüret etmezdin. Öğleden sonrasındaki telefon konuşmam aklıma geldi.

Eğer o küçük aşıfte kaçmasaydı onu kendim vururdum.

Eğer annemin ailesi konusunda Zara’nın söyledikleri doğruysa, bu açıklama muhtemelen lafın gelişi olarak söylenmemişti.

“Toby’yi sudan çıkaran balıkçı peki?” diye sorup olayın gerçeklerine odaklanmaya çalışırken annemin nereden geldiği üzerine çok düşünmemeye çalışıyordum. “Dosyada bu konuda bir detay var mı?”

“O akşam çok ciddi bir fırtına vardı,” diye cevap verdi Zara. “İlk başta babam denizde tekne olmadığına inandı ama dedektif fırtınada suda bir tekne olduğuna dair yemin eden biriyle konuştu. Sahibi evden çıkmayan biriydi. Rockaway Watch yakınlarındaki terk edilmiş eski bir deniz

fenerinin yanındaki kulübede yaşıyor. Yerliler ondan uzak duruyor. Dedektifin kasaba halkıyla yaptığı konuşmalara bakılırsa çoğu deli olduğunu düşünüyor. Bu yüzden teknesini öldürücü bir fırtınanın ortasında o gece çıkarmış.”

“Toby’yi buldu,” dedi yüksek sesli düşünerek. “Onu sudan çıkardı. Eve götürdü. Herkes bu durumdan bihaberdi.”

“Babam Toby’nin hafızasını kaybettiğine inandı, bunun bir yaralanma mı yoksa fiziksel bir travma mı sonucu olduğu belli değildi. Bir şekilde bu adam, Jackson Currie, onu hayatına geri döndürmeyi başardı.”

Sadece o adam değil, diye düşündüm. Annem de oradaydı. Onu hayata döndürmekte yardımcı olmuştu.

Annem hakkında düşünmekle ve hikâyenin parçalarını kafamda birleştirmekle o kadar meşguldüm ki Zara’nın söylediklerinin geri kalanını kaçırdım. Söylediği ismi.

“Jackson,” diye nefes nefese söyledi Jameson. “Varis, balıkçının adı Jackson’dı.”

Bir anlığına dona kaldım. *Umarım o gece sana bıraktığım mektubu okumuştundur. Umarım bir kısmın anlamıştır. Umarım çok ama çok uzağa gitmişsindir ve hiç arkana bakmamışsındır ama eğer bir şeye ihtiyacın olursa, o mektupta yazılanı aynen uygularsın. Jackson’a git. Orada ne bıraktığımı biliyorsun. Ne kadar değerli olduğunu biliyorsun.*

Jackson, Mississippi değildi.

Jackson Currie. Toby’yi sudan çıkaran balıkçıydı.

“Anlamadığım şey,” dedi Zara, “Toby’nin hafızasına kavuştuğunu varsayarsak kavuşmasına rağmen neden bu kadar kaçmaya kararlı olmasıydı. Korumalarımızın onu her türlü tehditten koruyacağını biliyor olmalıydı. Rooneyler Rockaway Watch’ı yönetiyor olabilirlerdi ama orası küçük bir kasaba. Ulaşacak alanları kısıtlı olan ufak insanlar ve işin yasal kısmıyla çoktan ilgilenilmişti. Toby eve dönebilirdi ama bununla savaştı.”

Eve dönmedi çünkü dönmeyi hak ettiğini düşünmüyordu. Kartpostalları okuduktan sonra Toby'yi anlamıştım. Onun yaptığını yapsaydım ben de aynı hissetmez miydim?

Bir telefon sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Telefonum. Ekrana baktım. Grayson arıyordu.

Beni öptüğü âna geri döndüm. Onu geri öpmüştüm. O zamandan beri birbirimize bakamıyorduk. Pek konuşmamıştık. O zaman şimdi neden arıyordu?

Neredeydi? “Alo?” diye cevap verdim.

“Avery.” Grayson ismimi bir anlığına uzattı.

“Neredesin?” diye sordum. Hattın diğer tarafında bir duraklama oldu ve sonrasında bana görüntülü konuşma daveti gönderdi. Kabul ettim ve hemen sonra yüzünü gördüm. Gri gözleri, keskin elmacık kemikleri ve daha da keskin çene hattını. Güneş ışığında açık sarı saçları platin gibi gözüküyordu.

“Biraz ikna ettikten sonra Max bana kartpostallarda ne yazdığından bahsetti,” dedi Grayson. “Annen hakkında. Sana bunun içinde olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Sana yardım edeceğimi?” Telefonunu döndürdü ve yıkıntıyı gördüm. Yanık yıkıntılar. Yanmış ağaçlar. “Tam da bunu yapıyorum.”

“Biz olmadan Hawthorne Adası’na mı gittin?” Xander kesinlikle kızgındı.

Bunu benim için yaptı. Eğer birkaç saat bekleseydi beraber gidebilirdik ve bu yüzden bu konuda nasıl hissetmem gerektiğimden emin değildim. Bu çok da büyük bir jest gibi gelmiyordu. Grayson kaçıyormuş gibi hissettiriyordu.

Benden olabildiğince uzakta verdiği sözü tutuyordu.

“Hawthorne Adası,” diye Xander’ın suçlamalarını onayladı. “Ve Rockaway Watch. Yerel halka arkadaş canlısı demezdim ama kayıp parçamız her neyse, onu bulacağım konusunda ümitliyim.”

Cevabı bulacağı konusunda o ümitli miydi? Beni dahil etmeyi hiç düşünmüş müydü?

“Rockaway Watch,” dedi yavaşça Xander.

Kasabanın ismi aklımda yankılandı. *Rockaway Watch. Annemin ailesi.* Birden Grayson’ın davranışlarının ne yapıp ne yapmadığı ya da neler hissettirip hissettirmediğinden daha büyük endişelerim vardı.

“Grayson.” Sesim kendi kulağıma bile telaşlı gelmişti. “Anlamıyorsun. Annem ismini değiştirdi ve bu yeri terk etti çünkü annemin ailesi tehlikeli insanlar. Toby hakkında ne bildiklerini bilmiyorum. Ondan bu kadar nefret etmelerinin nedeninin o mu olduğunu bilmiyorum ama kızlarının ölümü için Hawthorneleri suçluyorlar. Oradan çıkıp gitmelisin.”

Yanımda Oren küfretti. Grayson telefonu tekrar kendine çevirdi ve o gri gözleri benimkilere odaklandı. “Avery, sana tehlikeden korktuğuma inanacak bir sebep mi verdim?”

Grayson kurşungeçirmez olduğunu düşünecek kadar ukalaydı ve bu işin sonunu getireceği konusundaki sözünü tutacak kadar onurluydu.

“Oradan çıkmalısın,” dedim tekrar ama bir anda Jameson başını omzumun üzerinden uzatıp ağabeyine bağırdı.

“Jackson Currie adında bir adamı arıyorsun. Münzevi bir tip ve terk edilmiş deniz fenerinin yakınında yaşıyor. Onunla konuş. Ne bildiğine bak.”

Grayson gülümsedi ve o gülümsemesi öpücüğü kadar içime işledi. “Anladım.”

BÖLÜM 73

Grayson'dan tekrar haber alana kadar bir saat geçmişti ve Oren bu sürenin çoğunu Batı Yakası'ndaki tanıdıklarını arayıp iyilik istemek için harcamıştı. Rockaway Watch kasabasının yakınlarında olan bir Hawthorne'un güvenliğinden endişe duyan tek kişi değildim.

Telefonum tekrar çaldığında Grayson üzerine üşüşen korumalar konusunda pek mutlu değildi.

"Onu buldun mu?" Jameson ağabeyiyle konuşmak için araya girdi. "Jackson Currie?"

"Oldukça çeşitli bir kelime dağarcığı var," diye bildirdi Grayson. "Ve kulübesinin yakınındaki arazi tuzaklarla dolu."

"Babam ve dedektifi de benzer sorunlarla karşılaşmışlar," dedi Zara arkamızdan. "Adamdan tek kelime alamadılar. Grayson, eve dönmelisin. Boş yere oradasın. Takip edeceğimiz başka ipuçları var."

Farklı durumda olsaydık o ipuçların neler olduğunu sorardım ama tek düşünebildiğim Toby'nin anneme, eğer bir şeye ihtiyacı varsa Jackson'a gidebileceğini söylemesiydi. Bu, annem gelseydi kapıyı açacağını gösteriyor gibiydi.

"Beni telefonla konuşturacak kadar onun yakınına gidebilir misin?" diye sordum.

“Beni kimsenin engellemeye çalışmayacağını varsayarak...” Grayson imalı bir şekilde omzunun üzerinden, koruması olabileceğim kişiye baktıktan sonra bakışlarını doğrudan bana çevirdi. “Deneyebilirim.”

Jackson Currie’nin kulübesi gerçekten bir *barakaydı*. Kendi başına inşa ettiği iddiasına girerdim. Büyük değildi. Pencereleri yoktu.

Grayson metal kapı gibi görünen bir şeye vurdu. *Sonra barakanın yanlış bir kelime olduğunu düşündüm*. Jackson Currie’nin inşa ettiği şey daha çok sığınağa benziyordu.

Grayson kapıyı bir kez daha çaldı ve çabasının karşılığında aldığı tek şey, yukarıdan bir yerden üzerine fırlatılan büyük bir taş oldu.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Oren sertçe.

Ben de hoşlanmamıştım ama çok yakınlaşmıştık... Sadece Toby’ye de değil, cevapları almaya da yakınlaşmıştık. *Bir sırrım var...*

Daha önce haberimin olmadığı birçok şey biliyordum. Belki de her şeyi biliyordum. Ama bunun kesin olarak, anemi daha önce hiç tanıyamadığım bir şekilde tanımak için son şansım gibi hissetmeden edemiyordum.

Toby ile aralarındakini anlamak için.

“Benimle konuşacak mı diye bir öğrenir misin?” dedim Grayson. “Ona...” Sesim boğazımda takıldı. “Ona Hannah’nın kızının telefonda olduğunu söyle. Hannah Rooney.” Bu annemin gerçek ismini ilk söyleyişimdi. Bana hiç söylemediği ismini.

Ekrandaki görüntü bir anlığına bulanıklaştı. Grayson telefonu indirmiş olmalıydı. Arka planda bir şeyler bağırıldığını duydum.

Benimle konuş, diye uzaktan Jackson Currie'ye emrettim. *Bana bildiğin her şeyi anlat. Toby hakkında. Annem hakkında. Toby sana ne bırakmışsa onun hakkında.*

"Ona söyledim." Grayson'ın yüzü tekrar görünmüştü. "Cevap yok. Sanırım biz..."

Grayson'ın düşündüklerinin devamını hiç duyamadım çünkü bir an sonra uzaktan metalin metale vurma sesini duydum. *Asma kilitler,* diye farkına vardım, *açılıyor.*

Grayson metal kapının açıldığını görebileceğim şekilde kamerayı çevirdi. Tek gördüğüm Jackson Currie'nin devasa sakalıydı ama sonra kısılmış gözlerini gördüm.

"Nerede o?" diye homurdandı.

"Burada," dedim, sesim bağırma seviyesindeydi. "Buradayım. Ben Hannah'nın kızıyım."

"Hayır," diye itiraz etti. "Telefonlara güvenmiyorum." Ve bunu diyerek kapıyı kapattı.

"Telefonlara güvenmiyorum diyerek ne demek istedi?" diye söylendi Jameson. "Güvenmeyecek ne var?"

Düşüncelerim darmadağınktı. Jackson Currie'nin benimle konuşacağını artık biliyorduk. Grayson ile konuşmayacaktı. Tobias Hawthorne'un dedektifiyle konuşmamıştı. Paranoyaktı ve münzevi hayatı yaşıyordu. Telefonlara güvenmiyordu.

Ama benimle... yüz yüze konuşacaktı.

"Seni sonra ararım," dedim Grayson'a ve Alisa'yı aradım. "Hawthorne Malikânesi'nin dışında her ay üç gece geçirme iznim var. Şimdiye kadar sadece bir gece geçirdim."

BÖLÜM 74

Alisa Hawthorne Adası'nı ziyaret etme fikrimden hoşlanmamıştı. Oren hele hiç hoşlanmamıştı. Ama şu anda beni durdurmalarına imkân yoktu.

“Peki.” Oren bana bir bakış attı. “Senin için koruma ayarlayacağım.” Gözlerini kıstı. “Ve *sadece* senin için.”

Yanımdaki Xander ayağa fırladı. “İtiraz ediyorum!”

“Reddedildi.” Oren cevabını hızla vermişti. “Yüksek tehdit içeren bir duruma dalış yapacağız. En azından alanda sekiz tane güvenlik ekibi istiyorum. Tek bir dikkat dağınıklığını bile göze alamayız. Avery tek başına gidecek, yoksa üçünüzü de sandalyeye bantlayıp çalışmayı bırakırım.”

Üçünüzü. Bakışlarım Jameson'a çevrildi. Oren'a itiraz etmesini bekledim. Jameson Winchester Hawthorne hayatında hiç yarış dışı kalmamıştı. Böyle bir kapasitesi yoktu. O yüzden neden şu anda Oren ile pazarlık yapmıyordu?

Jameson ona bakış şeklimde bir şey fark etti. “Ne?”

“Bu konuda şikâyet etmeyecek misin?” Ona bakakaldım.

“Neden edeyim, Varis?”

Çünkü kazanmak için oynuyorsun. Çünkü Grayson çoktan orada. Çünkü bu herkesten önce bizim, senin ve benim oyunumuz. Kendimi burada durdurmaya çalıştım. *Çünkü kardeşin beni öptü. Çünkü biz öpüştüğümüzde sen de benim gibi hissediyorsun.*

Bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyecek değildim. “Peki.” Bakışlarımı bir süre daha Jameson’ın üzerinde tutuktan sonra Oren’a döndüm. “Tek başına gideceğim.”

Teksas’tan Oregon kıyılarına uçmak dört saatten az bir zaman aldı. Seyahat vakti, havalimanına gidişler dahil olunca beş saate yakındı. Akşam olmadan Jackson Currie’nin kapısının önünde duruyordum.

“Hazır mısın?” diye sordu bana Grayson, sesi kısık tondaydı.

Başım la onayladım.

“Adamlarının geride kalması gerekecek,” dedi Grayson, Oren’a. “Bir alan oluşturabilirler ama Avery kendi ordusuyla kapısında belirirse, bahse varım ki Currie kapısını açmayacaktır.”

Oren adamlarına başını salladıktan sonra bir çeşit el işareti yapınca hepsi etrafa dağılmışlardı. Eğer işler planlandığı gibi giderse anneannemin burada olduğumdan haberi bile olmazdı. Ama eğer öğrenmişlerse ufak tefek suçlular Hawthorne gücü karşısında bir şey yapamazlardı.

Artık benim gücümdü. Öne uzanıp Jackson Currie’nin kapısını çalarken buna gerçekten inanmaya çalıştım. İlk çalışım çekingendi ama sonra yumruğumla vurdum.

“Buradayım!” dedim. “Bu sefer gerçekten.” Cevap yoktu. “İsmim Avery. Hannah’nın kızıyım.” Eğer bunca yolu gelip de kapıyı açmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. “Toby anneme kartpostallar yazdı,” diye bağırmaya devam ettim. “Eğer bir şeye ihtiyacı olursa buraya gelmesini söyledi. Yangından sonra Toby’nin hayatını kurtardığını biliyorum. Annemin sana yardımcı olduğunu biliyorum. Âşık olduklarını da biliyorum. Ailesinin öğrenip öğrenmediğini veya tam olarak ne olduğunu bilmiyor...”

Kapı açıldı. “O aile her zaman öğrenir,” diye homurdandı Jackson Currie. Telefonda ne kadar iri yarı olduğunu farkına varmamıştım. En az iki metre boyunda olmalıydı ve Oren’in adamları gibi kaslıydı.

“Annem ismini bu yüzden mi değiştirdi?” diye ona sordum. “Bu yüzden mi kaçtı?”

Balıkçı bir an bana baktı, ifadesi taş gibi sertti. “Hannah’ya pek benzemiyorsun,” diye homurdandı. Korkutucu bir an boyunca kapıyı yüzüme çarpacağını sandım. “Gözlerin dışında.”

Bununla kapının geri kalanını içeri doğru açtı. Oren, Grayson ve ben onu içeri kadar takip ettik.

“Sadece kız,” diye arkasını dönmeden gürledi Jackson Currie.

Oren’in itiraz edeceğini biliyordum. “Lütfen,” dedim ona. “Oren, *lütfen*.”

“Kapı girişinde duracağım.” Oren’in ses tonu çelik gibiydi. “Her zaman görüş açımda kalacak. Yarım metreden daha yakınına gelmeyeceksin.”

Jackson Currie’nin buna itiraz etmesini bekliyordum ama onun yerine başıyla onayladı. “Onu sevdim,” dedi bana, sonra başka bir şey daha emretti. “Oğlan da dışarıda kalacak.”

Oğlan. Yani Grayson. Benden uzaklaşmaktan hoşlanmamıştı ama yine de denileni yaptı. Gidişini izlemek için bir anlığına döndüm.

“İşler böyle mi?” diye bana sordu Currie, sanki o anda göstermek istemediğim bir şey göstermişim gibi.

Ona döndüm. “Lütfen, bana sadece annemden bahset.”

“Anlatacak çok bir şey yok,” dedi. “Ara sıra beni kontrol etmeye gelirdi. Her ufak çizik için hastaneye gitmem konusunda sürekli başımın etini yerd. Hemşire olmak için okula gidiyordu. Dikiş atmada kötü de değildi.”

Hemşirelik mi okuyordu? Bu annem hakkında öğrenebileceğim çok sıradan bir şey gibi hissettiriyordu.

“Onu sudan çıkardıktan sonra Toby’yi iyileştirmek konusunda sana yardım mı etti?” dedim.

Başıyla onayladı. “Yardım etti. Pek hoşlandığını söyleyemem ama her zaman bir yeminden filan bahsederdi.”

Hipokrat yemini. Hafızamı tazelemeye çalışıp bazı kısımlarını hatırladım. “Öncelikle zarar verme.”

“Bir Rooney için söylenebilecek en tuhaf şeydi,” diye homurdandı Currie. “Ama Hannah her zaman en tuhaf Rooney olmuştu.”

Boğazımdaki kaslar gerildi. “Kim olduğunu bildiği hâlde Toby’yi iyileştirmende sana yardım etti. Kız kardeşinin ölümü için onu suçladığı hâlde.”

“Hikâyeyi sen mi yoksa ben mi anlatıyorum?”

Sessiz kaldım ve hemen sonra sessizliğimin karşılığını almıştım. “Anlarsın ya, kız kardeşini çok seviyordu. Her zaman Kaylie’nin geri kalanlar gibi olmadığını söylerdi. Hannah onu buradan çıkaracaktı.”

Annem bütün bunlar olduğunda benden üç veya dört yaş büyük olmalıydı. Kaylie küçük kız kardeşi olmalıydı. Ağlamak istedim. Bu noktada, ne soracağımdan bile emin değildim ama devam ettim. “Toby kazadan sonra burada ne kadar kaldı?”

“Aşağı yukarı üç ay. O süreçte çoğunlukla iyileşmişti.”

“Ve âşık oldular.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Hannah en tuhaf Rooney’di.”

Diğer şartlarda anlamam daha zor olabilirdi ama Toby hafızasını kaybetmişti, adada olanlardan haberi olmayabilirdi. Kaylie’den veya annem için ne anlamı olduğundan haberi olmayabilirdi.

Annemin kocaman bir kalbi vardı. İlk başta ondan nefret etse de o bir Hawthorne’du ve Hawthorne oğlanların istediklerini nasıl elde ettiklerini çok iyi biliyordum.

“Üç ay sonra ne oldu?” diye sordum.

“Oğlanın hafızası geri döndü.” Jackson başını iki yana salladı. “O akşam büyük bir kavga ettiler. Kendini öldürmeye çok yaklaştı ama Hannah ona izin vermedi. Kendini polise teslim etmek istedi ama bunu da yapmasına Hannah izin vermedi.”

“Neden?” diye sordum. Ne kadar âşık olsa da Toby üç kişinin ölümünden sorumluydu. Ateşi yakmamış olsa da o akşam bir yangın çıkarmayı planlamıştı.

“Kaylie Rooney’yi öldüren kişinin hapisanede ne kadar kalacağını düşünüyorsun?” diye bana sordu Jackson. “Hannah beraber kaçmalarını istedi ama oğlan istemedi. Bunu ona yapamadı.”

“Ona ne yapamadı?” diye sordum. Sonuç olarak annem kaçmak durumunda kalmıştı. İsmi de değiştirmişti. Üç yıl sonra ben dünyaya geldim.

“Kahretsin ki ben de anlam veremiyorum,” diye mırıldandı Jackson Currie. Ayağıma bir şey fırlattı. Arkamda Oren yerinde kıpırdandı ama yerden objeyi alırken itiraz etmedi. Keten bir kumaşa sarılmıştı. Açınca içinde iki şey buldum. Bir mektup ve demir para boyutunda ufak metal bir halka.

Mektubu okudum. Kartpostallarda Toby’nin bahsettiği şey olduğunun farkına varmam çok zaman almadı.

Sevgili Hannah, tersiyle düzü aynı olan,

Lütfen benden nefret etme ya da edersen benden doğru sebepten nefret et. Öfkeli, bencil ve aptal olduğum için benden nefret et.

Uyuşturucu kullanıp iskeleyi yakmaya karar vermek yeterli değilmiş gibi babamın canını gerçekten yakmak için evi de yakmak zorunda olduğumuz için nefret et. Diğerlerinin benimle oynamasına izin verdiğim için, bunu bir oyun ola-

rak gördüğüm için nefret et. Sağ kalan kişi olduğum için benden nefret et.

Ama benden gittiğim için nefret etme.

Bana tekrar tekrar, kibriti hiç çakmayacağımı söyleyebilirsin. Buna inanabilirsin. Belki iyi günlerimde buna ben de inanacağım. Ama benim yüzümden üç insan öldü. Burada kalamam. Seninle kalamam. Bunu hak etmiyorum. Eve de gitmeyeceğim. Babamın bunu görmezden gelmesine izin vermeyeceğim.

Er ya da geç, bu işi çözecektir. Her zaman çözer. Benim peşime düşecektir, Hannah. Her şeyi yoluna sokmaya çalışacaktır. Eğer onun beni bulmasına izin verirsem, eğer tatlı dilinin kulağıma bir şeyler fısıldamasına izin verirsem ona inanmaya başlayabilirim. Seninle mutlu bir şekilde yaşayabilelim diye ancak milyonların yapabileceği şekilde günahlarımı temizlemesine izin vermek cezbedici olabilir. Ama sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Kız kardeşin daha iyisini hak ediyordu. Ben ise yok olup gitmeyi hak ediyorum.

Kendimi öldürmeyeceğim. Sana söz verdim ve sözümü tutacağım. Kendimi polise teslim etmeyeceğim. Ama beraber olamayız. Sana bunu yapamam. Seni tanıyorum, beni sevmenin canını acıttığını biliyorum. Ve seni tekrar incitmeyeceğim.

Rockaway Watch'ı terk et, Hannah. Kaylie olmadan seni oradan tutan hiçbir şey yok. Adını değiştir. Sıfırdan başla. Masalları çok seversin biliyorum ama ben sonsuza kadar mutlu yaşadılar denilen adamın olamam. Bu ufak kalemizde sonsuza kadar kalamayız. Yeni bir kale bulmalısın. Hayatına devam etmelisin. Benim için yaşamalısın.

Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Jackson'a git. Halkanın değerini biliyorsun. Nedenini biliyorsun. Her şeyi biliyorsun. Bu dünyada gerçek beni tanıyan tek kişi olabilirsin.

Eğer yapabilirsen benden hak ettiğim bütün sebepler yüzünden nefret et. Ama sen uyurken çekip gittiğim için

benden nefret etme. Beni bırakmayacağını biliyordum ve sana veda etmeye katlanamazdım.

Harry

Başımı mektuptan kaldırırken kulaklarım çınlıyordu. “Harry olarak imzalamış.”

Jackson başını yana eğdi. “İsmini bilmeden önce ona öyle diyordum. Hannah da ona öyle diyordu.”

İçimde bir şeyler boşaldı. Toby’nin bu barakadan yirmi yıl önce ayrılması ile annemin ölümü arasında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer o benim babamsa bir noktada onu bulmuş olmalıydı. Bir kereliğine de olsa tekrar beraber olmuş olmalılardı.

“Beni annem öldükten sonra buldu,” diye fısıldadım. “İsminin Harry olduğunu söyledi.”

“Annen öldü mü?” Jackson Currie bana baktı. “Ufak Hannah mı?”

Başımla onayladım. “Doğal sebepten.” Bu durumda detay vermek önemliymiş gibi görünüyordu. Jackson birden döndü. Bir an sonra dolaplarda bir şeyler arıyordu. Bana başka bir şey fırlattı ve bu sefer parmak uçlarımız birbirine değecek kadar yakınlaştı.

“Bunu Harry’ye vermem gerekiyordu,” diye homurdandı. “Eğer geri dönerse. Hannah onları yıllar boyunca buraya gönderdi. Ama eğer ölmüşse sana vermek daha doğru olur.”

Başımı eğerek bana verdiği şeye baktım. Başka bir kart-postal destesi tutuyordum.

BÖLÜM 75

Toby'nin anneme yazdığı aşk mektuplarını okumak bir şeydi. Annemin ona yazdıklarını okumak ise tamamen başka bir şey. O kadar kendi gibi yazmıştı ki okuduğum her bir kelimedede sesini duyabiliyordum.

Onu sevmişti. Göğsüm sıkıştı. Onu sevmek canını acıtmıştı ve yine de onu sevmişti. Nefes alıp verdim. *Toby onu terk etmişti ve onu yine de sevmişti.* Jetin beklediği uçuş pistine arabayla giderken bu düşünceler devamlı aklımda dönüyordu. Annem ve Toby'nin sahip olduğu trajik, karma-karışık ve saplantılı bir şeydi ve eğer kartpostallar bir şeyi açıkça belli etmişse o da annemin tekrar aynı şeyler yapacak olduğuydu.

“İyi misin?” diye Grayson yanımda oturduğu yerden sordu. SUV’de sanki Oren’in adamları tarafımdan etrafımız kuşatılmamış gibi sadece ikimiz vardık. İki tane daha SUV vardı, biri önde diğeri arkadaydı. Sadece bu arabada Oren dahil dört tane silahlı koruma yer alıyordu.

“Hayır,” dedim Grayson’a. “Pek değil.” Bütün hayatım boyunca annem için yeterli olduğumu düşünerek büyümüş-tüm. İlişkisi olmamıştı. Ricky’den hiçbir şey istememiş veya ona ihtiyacı olmamıştı Hayatı sevgiyle doluydu. O sevgiyle doluydu... ama romantizm? Bu ihtiyacı olan bir şey değildi.

İsteddiği bir şey değildi. Buna açık olduğu bir şey bile değildi... şimdi nedenini biliyordum.

Çünkü Toby'yi sevmeyi hiç bırakmamıştı.

Gözlerini kapat, diye Max'in bana söyleyişini duyabiliyordum. Kendini okyanusa bakan bir uçurumun kenarında hayal et. Rüzgâr saçını savuruyor. Güneş batıyor. Ruhen ve bedenen tek bir şeyin özlemini çekiyorsun. Tek bir insanın. Arkanda ayak sesleri duyuyorsun. Dönüyorsun.

Kim var orada?

Benim cevabım: *Hiç kimse.*

Ama annemin birkaç kartpostalını okuduktan sonra? Grayson'ın yanındaki varlığını görmezden gelmek, Jameson hakkında düşünmemek daha zorlaşıyordu. Ağlamam için hiçbir sebebim olmamasına rağmen gözlerim sızlıyordu.

Gözyaşlarımın arasından annemin Toby'ye yazdığı kartpostallara baktım ve kendimi okumaya devam etmeye zorladım. Kısa sürede annemin yazıları farklı türde bir aşk hikâyesine evrilmişti. O zamandan sonra her kartpostallar benimle alakalıydı.

Avery bugün ilk adımlarını attı.

Avery'in ilk kelimesi "a-ah!"

Bugün Avery; Candy Land, Chutes and Ladders ve dama karışımı bir oyun geliştirdi.

Kartpostallar bitene kadar böyle devam etti. Ta ki öldüğü vakte kadar.

Kartpostalları tutarken ellerim titriyordu ve Grayson'ın elleri benimkilere uzandı.

"Bunları o yazdı," dedim boğazım düğümlenirken, "Toby'ye benden bahsetmiş." Onları okumak daha açıklayıcı olamazdı. O gerçekten benim babamdı. Varsayımlar üzerinde o kadar süredir çalışıyordum ki şaşırtıcı olmamalıydı.

Yanımda Grayson'ın telefonu çaldı. "Jameson arıyor," dedi.

Yüreğim yerinden hopladıkdan sonra tekrar düzeldi. “Cevap ver,” dedim Grayson’a, elimi ondan çekerek.

Grayson dediğimi yaptı. “Uçağa geri dönmek üzereyiz,” dedi Jameson’a.

Ne bulduğumu bilmek isteyecek. Bunu biliyordum ve Jameson’ı tanıyordum. Jackson Currie’nin bana verdiği ufak metal diski havaya kaldırdım. “Toby’nin Jackson’a bıraktığı şey bu.” Grayson baktıktan sonra Jameson görebilsin diye konuşmayı videolu görüşmeye çevirdi.

“Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum. Disk altındandı ve belki iki santimetre çapındaydı. Bir çeşit madeni para gibi gözüküyordu ama daha önce gördüklerime benzemiyordu. Yüzeyinin bir tarafına dokuz tane iç içe halkalar kazınmıştı ve diğer yüzeyi pürüzsüzdü.

“Pek bir ederi varmış gibi görünmüyor,” diye yorumda bulundu Jameson. “Ama bu ailede bunun bir önemi yok.” Sesinin tonu bana bir şeyler yaptı, yapmaması gereken bir şey. Annemin kartpostallarını okumadan yapmayacağı bir şey.

Gözlerini kapa, diye Max’in bana söylediğini duyabiliyordum. *Kim var orada?*

“Geliyoruz,” diye sertçe duyurdu Oren, kimeydi emin değildim. “Uçağı arayın.”

Uçuş pistine vardığımızda kapımı açtı ve uçağa kadar üç tane eşlikçim vardı. Arkamda Grayson görüntülü aramayı kapatmıştı ama hâlâ Jameson ile konuşuyordu.

Aklım ikisinin görselleriyle ve annemin Toby’ye yazdığı kelimelerle doluydu.

Gece hava soğuktu ve gittikçe soğuyordu. Uçağa doğru yürürken sert bir rüzgâr çıktı ve birden her şey sessizleşti. Tek, yüksek sesli bip sesi duydum ve dünya patladı. Alev aldı. Yok oldu.

BÖLÜM 76

Her şey acıtıyordu. Duyamıyordum. Göremiyordum. Bulanık görüntüler netleşmeye başladığında tek görebildiğim yangındı. Yangın ve benden birkaç adım ötede ayakta duran Grayson'dı.

Bana koşarak gelmesini bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Gelmedi.

Sonra her şey yok oldu.

Etrafımdaki dünya karanlıktı ve bir ses vardı. “Hadi bir oyun oynayalım.”

Ayakta mı yoksa uzanıyor mu olduğumu anlayamıyordum. Vücudumu hissedemiyordum.

“Bir sırrım var.”

Eğer gözlerim olsaydı onları açardım. Ya da belki çoktan açıldılar? Her iki durumda da *bir şey* yaptım ve dünya bir ışıkla aydınlanmıştı.

“Oynamaktan sıkıldım,” dedim anneme.

“Biliyorum bebeğim.”

“Çok yorgunum,” dedim.

“Biliyorum. Ama bir sırrım var, Avery ve oynaman gerekiyor, son bir kez, benim hatırıma. Tamam mı bebeğim? Bırakıp gidemezsin.”

Uzaktan uzun bir bip sesi duydum. Şimşek vücudumu delip geçti. “Hazır!” diye bir ses bağırdı.

“Hadi Avery,” diye annem fısıldıyordu. “*Bir sırrım var...*”

Yine bir şimşek vücudumu delip geçti. “Hazır!”

Nefes almayı bırakmak istiyordum. Şimşegin, yangının ve acının bana dokunamayacağı bir yere gitmek istiyordum.

“Savaşmalısın,” dedi annem. “Dayanmalısın.”

“Gerçek değilsin,” diye fısıldadım. “*Sen öldün.* Bu bir rüya ve sen burada değilsin ya da ben de...”

Ölüyüm.

BÖLÜM 77

Rüyamda Hawthorne Malikânesi'nin koridorlarında koşuyordum. Bir merdivenden çıktım ve alt kısmında ölü bir kız gördüm. İlk başta Emily Laughlin olduğunu düşündüm ama yakınlaştıkça ben olduğumun farkına vardım.

Okyanusun köşesinde duruyordum. Dalga üzerime her geldiğinde beni yutup içine alacağını düşündüm. Beni tamamen içine almasına hazırdım.

Her seferinde karanlık beni içeri çağırdığında bir ses duydum. Jameson Winchester Hawthorne.

“Seni gidi şerefsiz.” Kelimeler karanlığı burada olduğumdan beri hiçbir şeyin yapmadığı kadar delip geçmişti. Jameson’ın sesiydi yine ama bu sefer daha yüksek ve bıçağın kenarı kadar keskindi. “O ölüyordu ve sen öylece orada duruyordun! Bana şoktan olduğunu söyleme.”

Gözlerimi açmaya çalıştım. Denedim ama yapamadım.

“Öylece durup birinin ölümünü izlediğin için sen daha iyi bilirsin, Jamie.”

“*Emily*. Seninle her konu Emily’ye dönüyor.”

Onları duyduğumu söylemek istedim ama ağzımı hareket ettiremiyordum. Her şey kapkaranlıktı. Her yerim acıyordu.

“Ne düşünüyorum biliyor musun, Gray? Bütün bu kurban gibi görünme hâllerin, kendine söylediğin bir yalandı. Sanırım diğer tarafta güvende kalabilmek adına bir hat çizmek için bahaneye ihtiyacın vardı.”

“Ne konuştuğunu bilmiyorsun.”

“Bırakamadın. Ne yaparsa yapsın Emily hayattayken bırakamadın ve şimdi de bırakamıyorsun.”

“Konuşman bitti mi?” Grayson artık bağırıyordu.

“Avery ölüyordu ve sen ona doğru koşamadın.”

“Benden ne istiyorsun, Jamie?”

“Benim de aynı mücadeleyi vermediğimi mi sanıyorsun? Kendimi Avery bir bilmece veya puzzle olduğu sürece, sadece oyunu oynadığım sürece iyi olacağıma kısmen inandırmıştım. Eh, kendi kazdığım kuyuya kendim düştüm çünkü bir noktada oynamayı bıraktım.”

Seni duyabiliyorum. Her kelimesini duyabiliyorum. Ben buradayım...

“Benden ne istiyorsun?”

“Ona baksana, Gray. Ona bak, kahretsin! *Est unus ex nobis. Nos defendat eius.*”

O bizden biri. Onu koruruz. Grayson cevap olarak ne söylemişse çarpan dalgaların sesleriyle kaybolmuştu.

Bir satranç masasında oturuyordum. Karşımdaki adamı altı yaşımdan beri görmemiştim.

Tobias Hawthorne vezirini kaldırıp tekrar yerine koydu. Onun yerine tahtaya üç yeni parça bıraktı. Bir tirbuşon. Huni. Zincir.

Onlara baktım. “Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum.”

Sessizce masaya dördüncü objeyi bıraktı. Metal bir disk.

“Bununla da ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bana bakma, genç hanım,” diye cevap verdi Tobias Hawthorne. “Bu senin bilinçaltın. Bunların hepsi, benim değil, senin eserin.”

“Ya artık oynamak istemiyorsam?” diye sordum.

Geri yaslanıp tekrar vezirini kaldırdı. “O zaman dur.”

BÖLÜM 78

İlk fark ettiğim şey göğsümdeki baskıydı. Sanki briket beni altta tutuyordu. Ağırlığı altında bocalıyordum ve sanki bir düğme açılmış gibi vücudumdaki bütün sinir hücreleri bağır-maya başlamıştı. Gözlerim birden açıldı.

İlk gördüğüm şey makineler ve sonrasında tüptü. Vücuduma bağlanan çok fazla tüp vardı.

Hastanedeyim, diye düşündüm ama sonra etrafıma odaklanabildim ve buranın hastane odası olmadığını farkına vardım. *Benim* odamdı. Hawthorne Malikânesi'ndeki odam.

Saniyeler su gibi akıp geçmişti. Tüpleri vücudumdan sö-küp atmamak için kendimi zorlamıştım. Hafızam yerine geldi. Jameson'ın ve Grayson'ın sesi. Şimşek, yangın ve...

Bir patlama oldu.

Yakındaki monitörde bir çeşit alarm çalmaya başladı ve hemen sonrasında beyaz doktor önlüğü giyen bir kadın odaya hızla girdi. Onu tanıdığımda yine rüya gördüğümü sandım.

“Dr. Liu?”

“Aramıza tekrar hoş geldin, Avery.” Max'in annesi bana ciddi bir bakış attı. “Geri yaslanıp nefes almana ihtiyacım var.”

Araştırılmış, incelenmiş ve ağrı kesiciler verilmiştim. Dr. Liu Libby ve Max'i odama alana kadar resmen gevşemiş hissediyordum.

"Ona biraz morfin verdim," diye Dr. Liu'nun Libby'ye söylediğini duydum. "Eğer uyumak istiyorsa ona izin verin."

Max onu ilk defa gördüğüm temkinli hareketlerle yatağıma yanaştı.

"Annen burada," dedim.

"Doğru," diye cevap verdi yatağın yanındaki bir sandalyeye oturarak.

"Hawthorne Mâlikanesi'nde."

"Oldukça iyi," dedi Max. "Şimdi bana hangi yıl olduğunu, başkanın kim olduğunu, hangi Hawthorne kardeşiyle delice düzüşeceğini söyle."

"Maxine!" Dr. Liu sanki şiddetli baş ağrısı olan oymuş gibi konuşmuştu.

"Özür dilerim, anne," dedi Max. Bana döndü. "Alisa seni buraya getirdiğinde onu aradım. Avukat Hanım resmen komadaki hâlini Oregon'daki hastaneden çaldı ve herkes oldukça öfkeliydi. Kendi seçtiği doktorlarıyla burayı doldurmasına izin veremezdik. Güvenebileceğimiz birine ihtiyacımız vardı. Evlatlıktan reddedilmiş olabilirim ama aptal değilim. Aradım. Büyük Dr. Liu geldi."

"Evlatlıktan reddedilmedi," dedi Max'in annesi sertçe.

"Kısmen evlatlıktan reddedildiğimi hatırlıyorum," diye karşılık verdi Max. "Aynı görüşte değiliz."

Eğer bana birkaç saat önce Max ve annesinin aynı odada olacağını ve acı verici, tuhaf ya da acı verici şekilde tuhaf olmayacağını söyleseydiniz size inanmazdım.

Birkaç saat önce. Beynim o düşünceye takıldı ve açıkça ortada olan şeyin farkına vardım. Alisa'nın beni hastaneden çalıp Max'in annesini arayacak kadar vakti olduysa...

“Ne kadar süredir bilincim yerinde değil?” diye sordum.

Max hemen cevap vermedi. Dönüp annesine baktı ve o da başıyla onayladı. Max ağzını açtı ama Libby ondan önce davrandı. “Yedi gün.”

“Koskoca bir hafta mı?”

Libby’nin saçları tekrar boyanmıştı. Tek bir renk değil bir düzine renge boyanmıştı. Dokuzuncu doğum günü hakkında söylediklerini düşündüm. Annemin onun için pişirdiği *cupcake*’leri ve saçlarına ilıştirdiği gökkuşığı renklerini ve Libby’nin o mükemmel ânı geri getirebilmek için hayatının ne kadarını harcadığını merak ettim.

“Bana uyanamayabileceğini söylediler.” Libby’nin ses tonu titreşti.

“Ben iyiyim,” dedim ama sonra bunun doğru olup olmadığından emin olmadığının farkına vardım. Dr. Liu’ya gizlice bir bakış attım.

“Vücudun güzel bir şekilde iyileşiyor,” dedi bana. “Medikal olarak komaya sokuldun. İki gün önce seni uyandırmaya çalıştık ama beyninde beklenmedik bir şişlik oluştu. O da şu anda kontrol altında.”

Onun arkasından kapı girişine baktım. “Diğerleri biliyor mu?” diye sordum. “Uyandığımı?” *Oğlanlar biliyor mu?*

Dr. Liu yatağımın kenarına yürüdü. “Adım adım ilerleyelim.”

BÖLÜM 79

Eninde sonunda Oren'in beni görmesine izin verdiler.

“Bomba uçağın motoruna yerleştirilmiş. Olay yeri inceleme günlerdir orada olduğunu ve uzaktan kumandayla tetiklendiğini öne sürüyor.” Oren'in çenesi boyunca ve elinin üstünde kısmen iyileşmiş yaraları vardı. “Patlamayı kim tetiklediye yanlış zamanlamış olmalı. Eğer iki adım daha yakın olsaydın ölmüş olurdun.” Ses tonu gerginleşti. “Adamlarımdan ikisi öldü.”

Kahredici suçluluk hissi içime, iğne inceliğinde buzlar kalbime saplanıyormuş gibi işledi. Üzgün ve hissizdim. “Üzgünüm.”

Oren bana üzgün olmamamı söylemedi. Eğer Rockaway Watch'a gitmek konusunda ısrarcı olmasaydım o adamların hâlâ hayatta olabileceğini söylemedi.

“Bekle...” Ona baktım. “Bombanın patlamadan günler önce yerleştirildiğini mi söyledin? O zaman Rooneyler,” yanımızda çok fazla güvenlik getirme sebebimiz, “bunu yapanlar...”

“Değildiler,” diye onayladı Oren.

Biri bombayı yerleştirdi. “Gerçek Kuzey'den sonra bir ara yerleştirilmiş olmalı.” Bu konuda mantıklı olmaya; yangın, şimşek ve acıyı düşünmeden bu duruma dışarıdan bir

hakış açısıyla bakmaya çalıştım. “Gerçek Kuzey’deki adam, profesyonel...” Sesim boğazımda düğümlendi. “Kim için çalışıyordu?”

Oren cevap veremedi tahta zeminde tanıdık topuklu sesini duydum. Alisa kapının girişinde belirdi. İçeri girdi ve bakışları üzerime çekildi. Yakındaki bir koltuğu çekerken parmakları kenarını bembeyaz olacak şekilde sıkıca tutuyordu. “Tanrı’ya şükürler olsun,” diye mırıldandı. Gözlerini kapatırken sakın olmaya çalışıyordu. Sonra tekrar gözlerini açtı. “Adamlarına geri çekilmelerini söylersen çok sevinirim.”

Bu bana değil de Oren’a yöneltilmişti.

“Beş dakikan var,” dedi soğuk bir şekilde.

Alisa’nın yüzünde acı belirdi ve Max’in söylediğini hatırladım. Alisa beni izinsiz buraya taşımıştı. Hayatım söz konusuysen mirasımı kurtarmak için hareket etmişti.

“Bana öyle bakma,” dedi Alisa bu sefer bana. “İşe yaradı ama değil mi?”

Buradaydım. Hayattaydım. Hâlâ milyarderdim.

“Bana çok şeye mal oldu.” Alisa bakışlarımla buluştu. “Bana bu aileye mal oldu. Ama *işe yaradı*.”

Buna ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. “Bombalama konusunda polis araştırmasında bir gelişme var mı?” diye sordum. “Kim olduğuna dair bir fikirleri...”

“Polis bugün bir tutuklama yaptı.” Alisa’nın ses tonu artık daha enerjik ve ciddiydi. Tanıdık. “Profesyonel bir işti belli ki ama polis ipuçlarını Skye Hawthorne’a ve...” Bir anlığına da olsa tereddüt etme nezaketine sahipti. “Ricky Grambs’a kadar takip edebildi.”

Bu cevap şaşırtıcı olmamalıydı. Benim için bir önemi olmamalıydı ama bir anlığına kendimi dört yaşındaki hâlimle gördüm. Ricky’nin beni kaldırıp omuzlarına koyuşunu gördüm.

Yutkundum. “İsmi doğum belgemde duruyor. Eğer ölürsem o ve Libby benim vasilerim.” Skye Hawthorne sayesinde aynı şarkının başka ses perdesiydi.

“Bilmen gereken bir şey daha var,” dedi bana Alisa kısık sesle. “İstediğin DNA testinin sonucu geldi.”

Elbette almıştı. Bir haftadır baygındım. “Biliyorum,” dedim. “Ricky babam değil.”

Alisa yatağımın yanında durmak için yürüdü. “Mesele de bu, Avery. O senin baban.”

BÖLÜM 80

Doğum belgeme baktım. İmzaya. Bu hiç mantıklı değildi. Hem de hiç. Her bir ipucu aynı şeyi işaret ediyordu. Toby'nin annemin ölümünden sonra beni bulması. Doğum belgemi imzalaması. Annem ile âşık olmaları. Tobias Hawthorne'un bana mirasını bırakması.

Bir sırrım var, demişti annem bana, doğduğun gün hakkında.

Toby'nin babam olmaması nasıl mümkün olabilirdi?

“Yukarı, aşağı, içeri, dışarı, sola, sağa.” Jameson kapının girişinde duruyordu. Onu gördüğümde bir şeyler yerine oturdu. Bir dalganın sonunda üzerime kapandığı hissiydi. “Geriye ne kaldı?” diye sordu Jameson. Bana doğru yürüdü ve her bir adımını takip ettim. Bilmecesini tekrarladı. “Yukarı, aşağı, içeri, dışarı, sola, sağa. Geriye ne kaldı?”

Yatağımın hemen yanında durdu. “Yanında,” diye fısıldadım.

Gözlerime, yüzümün hatlarına sanki içine çekiyormuş gibi baktı. “Söylemem gerekir ki Varis, komaları pek sevmiyorum.” Jameson aynı alaycı, esrarengiz biçimde çekici hâlde konuşuyordu ama yüzündeki ifadeyi daha önce görmemiştim.

Şaka yapmıyordu.

Rüya gibi bir şeyi hatırladım. Eh, kazdığım çukura kendim düştüm çünkü bir noktada oyun oynamayı bıraktım. Jameson Hawthorne ile bir uzlaşmamız vardı. Duygular yoktu. Karışıklık yoktu. Bu, destansı bir aşk olmamalıydı.

“Seni görmeye geldim,” dedi Jameson. “Her gün. Ben buradayken en azından uyanabilirdin. Trajik bir şekilde arkamdan yansıyan ışıkla, tarif edilmez şekilde yakışıklı hâlde beklerken.”

Kendini okyanusa bakan bir uçurumun kenarındayken hayal et. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyor. Güneş batmak üzere. Ruhen ve bedenen bir şeyin özlemini çekiyorsun. Tek birinin. Arkanda ayak sesleri duyuyorsun. Döndün.

Kim var orada?

“Her gün mü?” diye sorarken sesim tuhaf çıkmıştı. Okyanusun kenarında durduğumu hatırlıyordum. Bir ses hatırladım. Jameson Winchester Hawthorne.

“Her gün, Varis.” Jameson gözlerini bir anlığına kapattı. “Ama görmek istediğin ben değilsem...”

“Elbette seni görmek istiyorum.” Bu doğrudu. Söyleyebilirdim. “Ama bunu yapmana gerek yok...” *Bana özel olduğumu söylemene. Bir önemim olduğunu söylemene.*

“Evet,” diye araya girdi Jameson, “yapmam lazım.” Yataкта yanıma oturup gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getirdi. “Kazanılacak bir ödül değilsin.”

Bunu duyuyor olamazdım. Bunları söylüyor olamazdı. *Olamazdı.*

“Bir puzzle, bilmece veya ipucu değilsin.” Jameson dikkatini vermişti. Bana. Tamamen bana vermişti. “Benim için bir gizem değilsin, Avery çünkü derinlerde bir yerde, biz aynıyız. Bunu göremiyor olabilirsin.” Bana uzun, delici bir bakış attı. “Henüz... inanmayabilirsin.” Ellerini kaldırırdı ve parmaklarını gevşek bir şekilde yumruk hâline getirdi.

“Ama bomba olayından sonra *bunu* aramak için ikimiz dışında oraya gidebilecek kimse yoktu.”

Parmaklarını açtı ve avuçlarında ufak metal bir disk gördüm.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. İçindeki her şey ona uzanmak istiyordu. “Sen nasıl...”

Jameson omuz silkti ve o omuz silkmesi, gülümsemesi gibi *yıkıcıydı*. “Nasıl yapmam?” Bana bir an baktıktan sonra diski avuçlarıma bastırdı. Parmak uçlarını avucumda hissettim. Bir an orada bıraktıktan sonra bileğimin iç kısmında gezdirdi.

Nefesi aldım ve Jameson’ın yüzünden dikkatimi çevirerek diske baktım. Birbirine geçen halkalar metalin bir kısmında vardı. Diğer taraf düzdü.

Hâlâ parmaklarını kolumdan aşağı ilerletiyordu.

“Ne olduğunu öğrenebildin mi?” diye sordum vücudumdaki bütün sinir uçları hayata geçerken.

“Hayır.” Jameson gülümsedi; o çarpık, yıkıcı Jameson Hawthorne gülümsemesiyle. “Seni bekliyordum.”

Jameson sabırlı bir insan değildi. Beklemezdi. Ayağı gaza basılı hâlde yaşardı. “Çözmek istiyorsun.” Ona baktığımda bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Birlikte.”

“Bir şey söylemene gerek yok.” Jameson doğruldu. Hâlâ dokunuşunu kolumun iç kısmında hissedebiliyordum. Bileğimde damarları görebiliyor ve kalbimin attığını *hissede biliyordum*. “Beni şu anda öpmek zorunda değilsin. Beni şu anda sevmek zorunda da değilsin, Varis. Ama ne zaman hazırsan...” Elleri yüzümü kavradı. Ellerine doğru yaslandım. Nefesi düzensizleşti ve sonra elini çekip başıyla elimdeki diski gösterdi. “Hazır olduğunda, eğer hazır olursan, eğer beni seçersen sadece diski döndür. Yazı çıkarsa seni öperim.” Sesi biraz titredi. “Tura çıkarsa sen beni öpersin. Her şekilde *bir anlamı olur*.”

Elimdeki diske baktım. Bir madeni para boyutundaydı. Takip ettiğimiz her bir ipucu, bırakılan her bir iz bizi buna yönlendirmişti.

Yutkunup bakışlarımı Jameson’a çevirdim. “Toby babam değildi,” dedim ve sonra düzelttim. “Toby babam *değil*.”

Toby Hawthorne dışarıda bir yerlerdeydi. Hâlâ bulunmak istemiyordu.

Yanımda Jameson başını yana yatırırken gözleri parılıyordu. “Eh o zaman, Varis. Oyun başlasın.”

BÖLÜM 81

O günü atlatabildim. O akşamı. Ertesi günü. Sonraki geceyi. Ve böylece devam etti. Tekrar okula gidecek hâlde olduğuma karar verildiği sabah şöminemin diğer tarafında bir ses duydum.

Jameson. Şömine rafına gidip şamdanı kavradım. Nefes alarak öne doğru çektim.

Diğer tarafta duran Jameson değildi.

“Thea?” dedim. Şaşırmıştım. Hawthorne Malikânesi’nde ne yaptığına veya neden bu geçitten geldiğine dair bir fikrim yoktu. Bakışlarım kapıma doğru çekildi. Oren koridordaydı. Skye ve Ricky hapishanede olduğu hâlde yakınımda duruyordu.

“Hiçbir şey söyleme,” diye Thea benden rica ederken ses tonu kısıktı. “Benimle gelmene ihtiyacım var. Konu Grayson.”

“Grayson mu?” diye tekrarladım. Komadan çıktığımdan beri malikânede bir hayalet gibiydi. Ya beni görmek istemiyordu ya da benimle yüzleşemiyordu. Her gece kulaç atışını izledim.

“Başı belada, Avery.” Thea ağlıyormuş gibi gözüktü ve bu beni korkuttu çünkü Thea Calligaris ağlayacak bir insan değildi. Savunmasız *görünmezdi*.

Korkmazdı.

“Neler oluyor? *Thea*.”

Tekrar geçidin içine doğru kayboldu. Onu takip ettim ve bir an sonra elleri beni arkadan kavradı. Biri ağzıma ve burnuma hemen nemli bir bez bastırdı. Nefes alamıyordum. Çığlık atamıyordum.

Bezin kokusu mide bulandırıcı bir tatlılıktaydı. Etrafımdaki her şey karardı ve en son duyduğum şey *Thea*’nın konuşmasıydı.

“Yapmak zorundaydım, Avery. Rebecca ellerinde.”

BÖLÜM 82

Antika bir sandalyeye bağı şekilde uyandım. Bulunduğum oda kutular ve ıvır zıvır şeylerle doluydu. Odanın tamamı benzinle ıslatılmış gibi kokuyordu.

Önümde iki insan duruyordu. Her an kusacakmış gibi duran Mellie. Ve Sheffield Grayson.

“Neredeyim?” diye sorduktan sonra geçitte başıma gelenleri hızla hatırladım. “Thea nerede? Ve Rebecca?”

“Seni temin ederim ki arkadaşların iyi durumda.” Sheffield Grayson bir takım elbise giyyordu. Bir çeşit depo gibi görünen bir yerde beni sandalyeye bağlamıştı ve *takım elbise giyyordu*.

Grayson’ın gözlerine sahipti.

“Bütün bunlar konusunda üzgünüm,” dedi Grayson’ın babası, gömleğinin manşetindeki tozu uzaklaştırarak. “Kloroform.* Bağlama.” Durakladı. “Bomba.”

“Bomba mı?” diye tekrarladım. Polis haftalar önce Ricky ve Skye’ı tutuklamıştı. Yeterli gerekçeleri bulunuyordu ve haklarında delil vardı, tutuklama olması için bu olmalıydı. “Anlamıyorum.”

“Anlamadığını biliyorum.” Grayson’ın babası gözlerini kapattı. “Ben kötü bir adam değilim, Bayan Grambs.

* Anestezik özelliğı olan kimyasal madde. (e.n.)

Bundan hiç... zevk almıyorum.” *Bunun* ne olduğunu açıklamamıştı.

“Beni kaçırdın,” dedim boğuk bir sesle. “Bir sandalyeye bağlıyım.” Cevap vermedi. “Beni öldürmeye çalıştın.”

“Seni yaralamaya çalıştım. Eğer ölmeni isteseydim adamlarım bombayı daha farklı zamanlardı, değil mi?”

Oren bomba patladığında uçağa birkaç adım daha yakın olsaydım öleceğimi söylediğini düşündüm.

“Neden?” diye kısık sesle sordum.

“Ne neden? Bomba mı yoksa...” Sheffield Grayson bileğimdeki bağları işaret etti. “Geri kalan mı?”

“Hepsi.” Sesim titredi. *Neden beni kaçırdın? Neden beni buraya getirdin? Sonrasında benimle ne yapmayı planlıyordu?*

“Babanı suçlamalısın.” Sheffield Grayson o anda göz temasını kesti ve tam anlayamadığım bir sebepten dolayı omurgamdan aşağı bir titreme yolladı. “Gerçek baban. Eğer İkinci Tobias Hawthorne bu kadar korkak olmasaydı onu dışarı çıkarmak için bu yollara başvurmazdım.”

Beni alıkoyan adamın sesi sakın ve emrediciydi. Sanki buradaki mantıklı davranan oymuş gibi.

Göğsümdeki kaslar gerilip ciğerimdeki nefesi kesiyordu ama kendimi nefes salmaya ve odaklanmış hâlde kalmaya zorladım. *Hayatta kalmaya.* “Toby,” dedim. “Toby’nin peşindesin.”

“Bomba işe yaramalıydı.” Sheffield hızlı ve tanıdık bir hareketle gömleğinin düğmelerini düğmelemeye başladı. “Hızla hastaneye götürüldün. Dünya çapında haberleri yapıldı. Hazırdım. Tuzak kurulmuştu. Geriye tek kalan o şerefsizin kendine saygısı olan her babanın yapacağı gibi yatağının yanına gelmesiydi. Sonra avukatın seni *taşıma* cüretini gösterdi.”

Bütün güvenliğiyle Hawthorne Malikânesi'ne.

“O yüzden işte buradayız,” dedi Sheffield Grayson, “ne kadar talihsiz olsa da.”

Söylediklerinin satır aralarını okumaya çalıştım. Grayson'ın babasıyla yaptığı görüşmede adamın Colin'in ölümü için Toby'yi suçladığı belli olmuştu. Beni alıkoyan kişi bir şekilde Toby'nin hayatta olduğunun farkına varmıştı. Toby'nin kızı olduğuma kendini inandırmıştı.

Ve bütün bu alan benzin kokuyordu.

“Özür dilerim.” Mellie'nin sesi titredi. “Bu şekilde olmamalıydı.”

Başım ağrıyordu. Vücudum kaçmam için çılglık atıyordu ama yapamadım. Mellie'nin bu adama neden beni kaçırmak için yardım ettiğini veya onun bana tam olarak ne yapmayı planladığını bilmiyordum.

“Toby benim için gelmeyecek,” dedim. Duygularım boğazımda düğümlendi ve onları bastırdım. “O benim babam değil.” Bu olması gerekenden daha fazla acıtmıştı. “Ben onun bir şeyi değilim.”

“Kasabada olduğuna inanmak için sebeplerim var. Saklandığı delikten bunu doğrulayacak kadar kafasını çıkardı. Sen onun kızıydın. Senin için gelecek.”

Sanki beni duymuyormuş gibiydi. “Ben onun kızı değilim.” Olmak istiyordum. Olduğuma inanmıştım.

Ama değildim.

Sheffield Grayson'ın acı verici şekilde tanıdık gözleri bana çevrildi. “Aksini söyleyen bir DNA testim var.”

Ona bakakaldım. Demin söyledikleri hiç mantıklı değildi. *Alisa* DNA testini yapmıştı. Ricky Grambs benim *babamdı*. Bu Toby'nin babam olmadığını açıkça gösteriyordu. “Anlamıyorum.” Gerçekten anlamıyordum.

Anlayamıyordum.

“Mellie DNA’nın bir örneğini sunmak konusunda oldukça işbirlikçi davrandı. Yıllar önce Hawthorne Adası’ndaki araştırmadan Toby’nin bir örneğini elde ettim.” Sheffield Grayson doğruldu. “Eşleşme mükemmel. Onun kanından-sın.” Sheffield bana soğuk bir şekilde gülümsedi. “Ve hizmetçilerine daha iyi paralar vermelisin.”

İlk defa Mellie’ye baktım. Dikkatlice baktım. Bakışlarımla buluşmuyordu. Geçitte beni bayıltan o muydu?

Neden? Eli gibi o da beni para için mi satmıştı?

“Artık gidebilirsin, tatlım,” dedi ona Sheffield Grayson. Mellie kapıya doğru hızla ilerledi.

Beni burada bırakıyordu. Panik birden omurgamdan yukarı kıvrılmaya başladı.

“Seni öylece bırakacağını mı sanıyorsun?” diye peşinden seslendim. “Yarım kalmış işi bırakacak tipte bir adam olduğunu mu sanıyorsun?” Sheffield Grayson’ı tanıımıyordum. Mellie’yi bile pek iyi tanıımıyordum ama içimden bir ses beni o adamla tek bırakmasına izin vermememi söylüyordu. “Neler yaptığını duysa Nash ne düşünürdü?”

Tereddüt ettikten sonra yürümeye devam etti. Çaresiz hâldeydim ve o uzaklaşıp duruyordu. Ayak sesleri gittikçe azaldı.

“Ve şimdi,” dedi bana Sheffield Grayson, aynı sakın ve emredici sesle, “bekleyeceğiz.”

BÖLÜM 83

Toby gelmiyordu. Er ya da geç beni kaçıran adam bunun farkına varacaktı. Vardığında ise... eh, beni öylece bırakmayacaktı.

“Toby’nin yakınlarda olduğunu düşünmene sebep olan nedir?” Sesimin korkulu çıkmaması için uğraştım. Korkmama *çalıştım*. Sinirlenmek... çok daha iyiydi. “Beni kaçırdığını nereden bilecek ki? Ya da nereye geleceğini?”

O benim babam değil. Buraya gelmiyor.

“İpuçları bıraktım,” dedi Sheffield, kol düğmelerinden birini incelerken. “Babanın oynaması için ufak bir oyun. Anladığım kadarıyla Hawthornelar böyle şeylere yatkınlar.”

“Ne tür ipuçları?”

Cevap yok.

“Eğer nerede olduğunu bilmiyorsan ona nasıl ipucu bıraktın?”

Cevap yok.

Bu işe yaramazdı. Toby bana onu aramayı bırakmamı söylemişti. Yirmi yıldır saklanıyordu. Ben kızı değildim.

O gelmiyordu.

Beynimin üretebildiği tek düşünce buydu. Ayak seslerini duyana kadar zihnimde tekrar tekrar çınladı. Mellie’nin ayak sesleri olmak için fazla ağırdılar.

“Ah.” Sheffield Grayson başını yana eğdi. Bana doğru yürüyüp beni inceledikten sonra yüzüme elini uzatarak çenemin altına iki parmağını koydu. Geriye doğru yönlendirdi. “Bilmen önemli, Avery. Bu kişisel bir şey değil.”

Geriye çekildim ama boşunaydı. Hâlâ bağlıydım. Hiçbir yere gitmiyordum. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Biri benim için geliyordu. Muhtemelen beklediği kişi değildi.

“Ya yanılıyorsan?” dedim hızla konuşarak. “Ya ipuçlarını bulan kişi Toby değilse? Eğer Jameson, Xander veya *Grayson* gelmişse ne yapacaksın?”

Oğlunun ismini –kendi ismini– duymak Sheffield Grayson’ı bir an durdurmuştu. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattıktan sonra açtığı anda sorularımın ortaya çıkardığı istenmeyen düşüncelere karşı kararlı ve dayanıklı bir hâlâ geldi.

“Bunlar yeğenimin eşyalarıydı.” Sheffield depodaki eşyaları işaret etti. Ses tonu kısıldı. “Onlardan ayrılmaya asla katlanamadım.”

Ayak sesleri neredeyse yaklaşmıştı. Sheffield Grayson deponun kapısına doğru döndü. Takım elbisesinden bir silah çıkardı. Sonunda, ayak sesleri durunca bir adam ortaya çıktı. Onu gördüğüm son zamandan beri tıraş olmuştu ama hâlâ aynı eskimiş, kirli kıyafetleri giyyordu.

“Harry.” Bu yanlış isimdi ve farkındaydım ama kelimenin ağzımdan çıkmasına engel olamamıştım. *O burada. O geldi.*

Gözlerim doldu ve Harry diye tanıdığım adam bakışlarını Sheffield Grayson’dan ve silahından bana çevirdiğinde yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

“Korkunç kız.” Toby’nin ses tonu nazikti. Satranç oynadığımızda bana birçok isimle hitap etmişti ve bu da onlardan biriydi. Özellikle *ben kazandığımda*. “Onu bırak,” dedi beni kaçıran.

Sheffield Grayson gülümserken silahını sabit tuttu. “İronik bir durum, değil mi? Benim oğlum Hawthorne soyadını taşıyor ama seninki taşıyor. Ve şimdi...” Yavaşça depoda Toby’ye doğru yürüdü. “Kibriti tutan kişi benim.”

Bir kibrit göremiyordum ama silahı vardı. Bu yer yangını hızlandıracak şeylerle ıslatılmıştı. Eğer o silahı ateşlerse...

“Gir şuraya,” diye emretti Sheffield.

Toby söyleneni yaptı. “Avery benim kızım değil.” Ses tonu sakindi.

Değildim. Değil mi? “DNA testi olduğunu söylüyor,” dedim Toby’ye, zaman kazandırmak için; burası havaya uçmadan önce bu durumdan kurtulabilecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyordum.

Benden birkaç adım ötede İkinci Tobias Hawthorne bakışlarını Sheffield Grayson’dan ve silahından bir anlığına çevirdi. “Vezir rok beşe,” dedi bana. Bu bir satranç hamlesiydi, son oyunumuzda dikkat dağıtmak için kullandığım bir hamleydi.

Dikkat dağıtma. Beynim buna kilitlendi. *Sheffield’in dikkatini dağıtacaktı.* Beni sandalyeye bağlayan iplerin sağlamlığını kontrol ettim. Biraz önce olduğu kadar sıkıydılar ama bir adrenalin dalgası vücudumda ortaya çıktı ve annelerin kriz anlarında çocuklarının üzerinden arabaları kaldırdığı gerçeğini düşündüm. Bu sandalye antikaydı. Yeterli baskıyla sandalyenin kollarını kırabilir miydim?

“Sana söyledim.” Toby dikkatini tekrar silahı olan adama çevirdi. “Avery benim kızım değil. Ne tür bir DNA testine sahip olduğunu bilmiyorum ama Hannah hamile kaldığında onu yıllardır görmemiştim.”

Sözleri yerine sandalyeye odaklanmaya çalıştım ve ipi tahtanın ince kısmına doğru çekmeyi başardım.

“Kız için geldin.” Sheffield Grayson’ın sesi şimdi farklı çıkıyordu. Daha sert. “Buradasın.” Sesini alçalttı. “Sen buradasın ve yeğenim değil.” Bu açıkça bir suçlamaydı ve silahı olan adam hâkim, jüri ve infazcıydı.

“Senden nefret ediyordu,” diye Toby karşılık verdi.

“İyi biri olacaktı,” dedi içten bir şekilde Sheffield. “Onu iyi bir adam yapacaktım.”

Toby gözünü kırpmadı. “Yangın Colin’in fikriydi. Her şeyi yakıp yıkmayı istediğimi söyleyip duruyordum ve o da söylediklerimin üzerine iddiaya girmek için bana meydan okudu.”

“Yalancısın.”

Kollarımı yukarı doğru sertçe kaldırdım. Tekrar. Bir daha. Vücudumun ağırlığını verdim ve sandalyenin sol kolu gevşedi. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Sheffield Grayson’ın bakışlarını bana çevirmesini bekliyordum ama tamamen Toby’ye odaklanmıştı.

“Colin bana yapmam için meydan okudu,” dedi Toby yine. “Ama meydan okumayı kabul etmem onun suçu değildi. Öfkeliydim. Ve kafam güzeldi. Hawthorne Adası’ndaki evin babam için önemi vardı. Herkesin evden uzakta olduğundan emin olacaktım. Yandığını *uzaktan* izleyecektik.”

Sandalyenin diğer kolu da gevşedi ve Toby sesini yükseltti. “Şimşek çakmasını beklemiyorduk.”

Sheffield ona doğru ağır adımlarla yürüdü. “Yeğenim öldü. Senin yüzünden yandı.”

Burası hızlandırıcı maddeyle ıslanmıştı. İçten içe nedenini biliyordum. *Senin yüzünden yandı.*

“Ben neysem oyum,” dedi Toby. “Eğer beni öldürmek istiyorsan seninle savaşmayacağım. Ama Avery’i bırak da gitsin.”

Sheffield Grayson'ın gözleri –Grayson'ın gözleri– bana çevrildi. “Gerçekten üzgünüm,” dedi bana. “Ama geride şahitler bırakamam. Bazı insanların aksine yıllarca ortadan kaybolmayı istemiyorum. Ailem bundan daha iyisini hak ediyor.”

“Peki ya Mellie?” diye sordum zaman kazanmaya çalışarak. “Ya da bombayı yerleştirttiğin adam?”

“Bu konuda endişelenmene gerek yok.” Sheffield silahı Toby'ye çevirdi. Hâlâ sakın ve kontrol altındaydı.

İkimizi de öldürecek. Burada Toby Hawthorne ile ölecektim. Annemin Toby'si ile. *Hayır.* Savaşmaya hazır şekilde ayağa kalkarken, savaşmanın bir yararı olmayacağının farkındaydım ama başka ne yapabilirdim ki?

Kendimi öne doğru fırlattım. Hemen silah ateşlendi. Sesi sağır ediciydi.

Bir patlama bekliyordum. Yanmayı bekliyordum. Onun yerine Sheffield Grayson'ın yere düşmesini izledim. Hemen sonra Mellie göründü. Gözleri kocaman açılmış ve odaklanmamış hâlde silah tutuyordu.

BÖLÜM 84

“Onu öldürdüm.” Mellie’nin sesi şaşkın çıkmıştı. “Ben... O silah tutuyordu. Ve ben...”

“Sakin,” diye mırıldandı Toby. Öne adım attı ve elinden silahı aldı. Mellie ona izin verdi.

Burada ne olmuştu? Yerdeki cesede, *Grayson’ın babasına* bakmamaya çalışarak depodan çıktım. “Anlamıyorum.” Bu muhtemelen hayatımdaki en yetersiz ifadeydi. “Beni satmıştın, Mellie. Çekip gittin. Neden...”

“Böyle olmamalıydı.” Mellie başını iki yana salladı ve birkaç saniye sonra sanki sallamayı bırakamıyormuş gibi görünüyordu. “Ve biz seni para için satmadık. Bunun parayla hiçbir alakası yoktu.”

Biz? diye aptalca düşündüm.

“Biz kim?” diye sordu Toby.

Cevap olarak Mellie yutkundu ve parmağıyla gözüne uzandı. İlk başta ne yaptığından emin değildim ama sonra kontak lensini çıkardı. Yanına gittim ve bana gözünü kırptırdı. Çıkardığı kontak lens renkliydi. Sol gözü hâlâ kahverengiydi ama sağ gözü canlı bir mavi renkteydi ve ortasında amber renkte halkası vardı. *Aynı Eli’nin gözü gibi.*

“Erkek kardeşimle kontak lensi benim takmama karar verdik,” dedi Mellie, ses tonu hâlâ biraz titrekti.

“Eli senin kardeşin.” Beynim hızla çalışıyordu. “Yakında kalabilmek ve basına Toby hakkında bilgi sızdırabilmek için sahte bir tehdit tasarladı. Ve sonra sen...”

“Bu şekilde olmamalıydı,” diye tekrar etti Mellie. “Sadece Toby’yi saklandığı yerden çıkarmaya çalışıyorduk. Sadece konuşmak istiyorduk. Bay Grayson yardım etmeyi teklif ettiğinde...”

“Beni onun adına kaçırdınız.”

“Hayır!” Mellie hızla cevap verdi. “Yani... *kısmen*.” Başını tekrar iki yana salladı. “Grayson ve Jameson Arizona’da onu görmeye gittikten sonra Sheffield Grayson onları Gerçek Kuzey’e kadar takip etmesi için bir adam gönderdi. Onları gözetlemesi için.” Ormandaki profesyoneli düşündüm. Oren beni jakuziden çekip çıkarmıştı ve adamlarından birini izinsiz girenin peşine göndermişti. “Eli adamı yakaladı,” diye lafına devam etti Mellie. “Onu yere devirdi ve sonra... konuştular.”

“Benim hakkımda mı?” Durakladım. “Toby hakkında mı?”

Mellie iki soruya da cevap vermedi. “Adamın kimin için çalıştığını bilmiyorduk,” dedi onun yerine. “Başta bilmiyorduk. Ama hepimiz aynı şeyi istiyorduk.”

Toby. “Yani Eli o resimleri sızdırdı,” dedim boğazım düğümlenerek. “Ve birkaç gün sonra biri uçağımı patlattı.”

“O biz değildik! Eli ve ben sana hiçbir zaman zarar vermek istemedik. Hiç kimseye zarar vermeyi istemedik!” Mellie’nin bakışları Toby’ye çekildi. “Sadece konuşmaya ihtiyacımız vardı.”

“Neden?” diye emrettim ama Mellie cevap vermedi. Şimdi Toby’ye baktığına göre artık gözlerini ondan çekemiyordu.

“Seni tanıyor muyum?” diye ona sordu Toby, kaşlarını çatarak.

Mellie bakışlarını yere çevirdi. “Annemi tanıyordun.”

Dünya bir anda ayaklarımın altından çekildi. *Sheffield Grayson beni Toby’ye bağlayan bir DNA testine sahip olduğunu söylemişti.* Nefesimi tuttum. *Ama Toby benim babam değildi. Benim DNA’m değildi.*

“Bu benim annem.” Mellie telefonunu çıkardı ve Toby’ye bir resim gösterdi. “Onu hatırlamanı beklemiyorum. Onun senin için o yaz olan başka bir çılgın gece olduğuna eminim.”

“Öldüğü” yaz, diye düşündüm. Karşımda Toby resme baktı ve Zara’nın Tobias Hawthorne’un özel dedektifinin o yaz beraber olduğu kadınlardan en az biriyle konuştuğunu söylemesini hatırladım. *Mellie’nin annesi mi?*

“Sheffield Grayson ona test yapması için DNA örneği verdiğini söyledi,” dedim Mellie’ye bakarak. “Toby’nin kızı olduğumdan emindi.” Toby’ye baktım ve karnımdaki kaslar gerildi. “Ama ben kızı değilim. Değil mi?”

“Kendi kanımdan değil.” Toby bakışlarımla bir an daha buluştuktan sonra Mellie’ye döndü. “Haklısın. Anneni hatırlamıyorum.”

“Beş yaşındaydım,” dedi ona Mellie. “Eli altı yaşındaydı. Ebeveynlerimiz zor günler geçiriyordu ve birden annem hamile kaldı. İsmi bilmiyordu. Ne tür bir paraya sahip olduğunu bilmiyordu.”

“Ama sen bunu çözdün?” diye sordum. Mellie’ye bakmadan edemedim. Alisa bana bir keresinde Nash’in talih-siz durumlardan “kurtardıklarından” olduğunu söylemişti. Bu durumların ne olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama onun ve ağabeyinin Hawthornelar tarafından işe alınmaları şans eseri olamazdı.

Bunu ne kadar süredir planlıyorlardı?

“Annenin hamile kaldığını söyledin,” dedi Toby kısık sesle. “Çocuğu doğurdu mu?”

Çocuk, diye düşündüm, *Onun çocuğu*. Mellie'nin Sheffield Grayson'a verdiği, Toby ile eşleşen DNA benimki değildi.

"Kız kardeşim," diye cevap verdi. "İsmi Evelyn. Eve adını kullanıyor."

Toby'nin gözlerinde ufacık bir duygu gördüm. "Bir palindrom.*"

"Kendi seçti," diye kısık sesle cevap verdi Mellie, "üç yaşındayken, tam da bu sebepten. Şimdi on dokuz yaşında." Mellie bana döndü. "Ve sahip *olduğun* her şey onun olmalı."

İlk defa Mellie'nin ses tonunda bir kesinlik vardı ve incinmemi istemediğini ama göze alacağı bir risk olduğunu anlamıştım çünkü Toby Hawthorne'un bir kızı vardı.

Sadece ben değildim.

İhtiyar biliyor muydu? Mellie ona söylemeye çalışmış mıydı?

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Toby.

"Eve'yle ilgilenilmesini istiyorum," dedi Mellie sertçe. "O bir Hawthorne."

Bakışlarım Toby'ye çevrildi. "Ve bir Laughlin," dedim kısık sesle. Bayan Laughlin'in büyük büyük torunu değildim. Rebecca'nın ve Emily'nin yeğeni değildim. Eve'ydi.

Buraya ait olan oydu.

Yutkundum. "Onu Hawthorne Malikânesi'ne getir." Kelimeler boğazımı tahriş ediyordu ama bu acıya boyun eğecek değildim. "Birçok odamız var."

"Hayır." Toby'nin sesi bıçak keskinliğindeydi.

Mellie sinirle telefonunu karıştırıp ona bir başka resim gösterdi. "Ona bak," diye emretti. "O senin *kızın* ve hayatının nasıl olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

* Hem düz hem de tersten okunuşlarında bir değişme olmayan kelimelere verilen ad. (e.n.)

Toby resme baktı. İstmeden öne doğru bir adım attım. Ben de baktım ve Mellie'nin kız kardeşinin suratını gördüğüm anda nefes almayı bıraktım.

Eve, Emily Laughlin'e tıpatıp benziyordu. Sanki ambere yansıyan bir güneş ışığı gibi kızıl-sarı saçları vardı. Yüzüne kocaman gelen yeşil gözleri vardı. Kalp şeklinde dudakları ve yüzüne yayılan çilleri vardı.

“Kızım Hawthorne Malikânesi'ne gelmeyecek,” dedi Toby, Mellie'ye. “Eğer beni onun yanına götürürsen ilgilenildiğinden emin olacağım. Gizlice.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordum, sonunda sesimi bularak. Toby gitmekten bahsediyordu. Sanki çekip gidecekmiş gibi. Başımdan geçen her şeyden; Jameson, Xander, Grayson ve benim onu aramak için yaptığımız onca şeyden sonra.

“Söz veriyor musun?” Mellie Toby'ye sanki ben odada değilmişim gibi baktı.

“Söz veriyorum.” Toby'nin bakışları bana çevrildi. “Ama öncelikle,” diye yumuşak bir tonda devam etti. “Avery ile yalnız konuşmamız gerekiyor.”

BÖLÜM 85

“Onu bir sır olarak mı saklayacaksın?” diye sordum Mel-
lie’nin duyamayacağı bir mesafeye gelince. “Eve’yi?”

Toby dirseğimi tutup beni çıkışa yönlendirdi. “Dışarıda
bir araba var,” dedi bana. “Anahtar kontakta. Al ve kuzeye
doğru sür.”

Ona baktım. “Bu kadar mı?” dedim. “Bana söyleyecek-
lerin bu kadar mı?” Eve’nin, Emily’nin suratı hâlâ aklımda
tazeydi.

Toby uzanıp alnımdaki saçı uzaklaştırdı. “Kalbimde,”
dedi kısık sesle, “sen her zaman benimdin.”

Yutkundum. “Ama biyolojik olarak değilim.”

“Biyoloji her şey değildir.”

O anda bu kadarından emindim. Toby annem öldükten
sonra beni arayıp *bulmuştu*. Beni kollamıştı. İyi olduğum-
dan emin olmak istemişti.

“Annemle bir oyunumuz vardı,” dedim ona ağlamamaya
çalışarak. “Çok fazla oyunumuz vardı aslında ama en sevdiği
olan bu oyun sırlarla alakalıydı.”

Bir anlığına uzaklara baktı. “Ona benim veya ailem hak-
kında sana bir şey söylememesi için söz verdirttim. Ama eğer
sadece bir oyun olsaydı ve sen tahmin etseydin...” Dönüp
bana baktığında onun da gözleri parıldıyordu. “Kahretsin
Hannah.”

“Nasıl tahmin edebilirdim ki?” Kelimeler ağzımdan bir anda çıktı. Birden ona, anneme öfkeliydim. “Doğduğum gün hakkında bir sırrı olduğunu söyledi.”

Toby bir şey demedi.

“Doğum belgemi imzaladın.” Cevaplar istiyordum. Bana en azından bunu borçluydu.

Yanağıma elini koymak için uzandı. “O akşam bir fırtına vardı,” dedi kısık sesle. “Hawthorne Adası’ndaki de dahil, gördüğüm en kötü fırtınaydı. En başından orada olmalıydım. Hannah’dan üç uzun yıl boyunca uzak kalmayı başara-bilmişim. Ama bir şey beni geri getirdi. Beni görmesine izin veremesem de onu tekrar görmek istiyordum.

“Hamileydi. Hava durumu tahminleri fırtına uyarısı yapıyordu. Ve Hannah yalnız başınaydı. Uzak duracaktım. Orada olduğumu hiç bilmemeliydi ama elektrikler gitti ve doğumu başladı.”

Beni. Bunu sesli şekilde söylemezdim, hiçbir şey söyleyemedim, annemin *kendi* için kararlar verebileceğini bile ona söyleyemedim.

“Ambulans zamanında yetişemedi,” dedi Toby, ses tonu gittikçe boğuk bir hâl alıyordu. “*Birine* ihtiyacı vardı.”

“Sana.” Bu sefer sadece tek bir kelime söylemeyi başardım.

“Seni bu dünyaya ben getirdim, Avery Kylie Grambs.”

İşte ortadaydı. Annemin sırrı. Toby doğduğum gece ortadaydı. Beni doğurtmuştu. Annemin onu onca yıldan sonra görünce ne hissettiğini merak ettim. Ona, *Hannah, Ah Hannah*, diye seslendi mi ya da Toby’nin kalmasını sağlamaya çalıştı mı diye merak ettim.

“Avery Kylie Grambs,” diye Toby’nin bana söylediği son kelimeleri tekrar ettim. Tam adımı söyleyiş şeklinde bir şey vardı. “Bu bir anagram.” Tekrar yutkundum ve bir sebep-

ren dolayı gözyaşlarımı durduran neyse bir anda bırakmıştı.
“Ama sen bunu biliyordun.”

Toby inkâr etmedi. “Annen ikinci ismini çoktan seçmişti. Kylie, Kaylie gibi ama bir harf eksik.”

Bu beni çok fena etkilemişti. Bana annemin kız kardeşinin isminin verildiğini hiç bilmiyordum. Kaylie’yi hiç tanımamıştım.

“Hannah sana Ricky’nin soyadını vermeye kararlıydı,” diye lafına devam etti Toby. “Ama onun seçtiği ilk ismi beğenmedi.”

Natasha. “Ricky orada değildi.” Gözlerimi kırıştıtırarak gözyaşlarımın önüne geçtim ve Toby’ye baktım. “Sen oradaydın.”

“*Bir şey* Kylie Grambs.” Toby gülümseyip hafifçe omuz silkti. “Karşı koyamadım.”

O bir Hawthorne’du. Puzzle, bilmece ve kodlardan hoşlanıyordu. “İsmimi sen seçtin.” Bir soru gibi dile getirmedim. “Avery’i sen teklif ettin.”

“*A Very Risky Gamble.*” Toby bakışlarını yere çevirdi. “O akşam riskli bir kumar oynamıştım. Hannah eğer ailesi öğrenirse ona yapacaklarını bildiği hâlde beni hayata döndürerek riskli bir kumar oynamıştı.”

A Very Risky Gamble. Tobias Hawthorne’un mirasını bırakma sebebiydi. İsimde oğlundan izleri fark etmiş miydi? Duyduğu anda Toby ile bağlantısından şüphe duymuş muydu?

“Ambulans geldiğinde ortadan kayboldum,” diye lafına devam etti Toby. “İkinizi görmek için son bir defa hastaneye gizlice girdim.

“Doğum belgemi imzaladın,” dedim.

“Benim değil, senin babanın ismiyle. Annene en azından bunu borçluydu.”

“Ve sonra çekip gittin.” Ona bakarken bu yüzden ondan nefret etmemeye çalıştım.

“Zorundaydım.”

Öfke gibi bir şey içimde ortaya çıktı. “Hayır, değildin.” Annem onu seviyordu. Bütün hayatını onu severek geçirmişti ve bunun farkında bile değildim.

“Anlamalısın. Babamın kaynakları sınırsızdı. Asla beni aramayı bırakmayacaktı. Eğer ölü olarak kalacaksam sürekli hareket hâlinde olmam gerekiyordu.”

Tobias Hawthorne’un New Castle, Connecticut’ta küçük bir lokantada yemek yemesini düşündüm. Toby’yi oraya kadar takip etmesi altı yıl mı sürmüştü?

Oğlunun geri döneceğini mi düşünmüştü?

Annemin kim olduğunu fark etmiş miydi?

Bir anlığına da olsa Toby’nin çocuğu olduğumu düşünmüş müydü?

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sorarken sesim pürüzlü çıktı. “Dünya artık hayatta olduğunu biliyor. Baban öldü. Bildiğim kadarıyla Sheffield Grayson, Hawthorne Adası’ndaki polis raporunu ihtiyarın gömdüğünü bilen tek kişiydi. O bilen...”

“Ne düşündüğünü biliyorum, Avery.” Toby’nin bakışları sertleşti. “Ama geri dönemem. Kendime uzun zaman önce ne yaptığımı asla unutmayacağıma, asla hayatıma devam etmeyeceğime dair söz verdim. Hannah kendimi ihbar etmeme izin vermedi ama sürgünü hak ediyorum.”

“Peki ya diğer insanların hak ettikleri?” diye coşkuyla sordum. “Annem yanında olmadan ölmeyi hak ediyor muydu? Bütün hayatım boyunca bir hayalete âşık olarak geçirmeyi hak etti mi?”

“Hannah dünyaları hak ediyordu.”

“O zaman neden ona bunu vermedin?” diye sordum.

“Neden kendini cezalandırmak *onun* istediklerinden daha önemliydi?”

Neden şu anda benim istediklerimden daha önemliydi?

“Anlamamı beklemiyorum,” dedi Toby nazikçe, benimle Harry olarak konuştuğu zamanlardan daha nazikçe.

“Anlıyorum,” dedim. “İstediğin için uzak kalmıyorsun. Bir seçim yapıyorsun ve bu bencilce.” Bay ve Bayan Laughlin’i ve Rebecca’nın annesini düşündüm. “Seni seven insanları kandırma hakkını sana ne veriyor? Herkesi etkileyecek böyle kararlar vermeyi?”

Cevap vermedi.

“Artık bir kızın var,” dedim ona sesim kısık hâlde.

Bana bakarken ifadesi hiç değişmedi. “İki kızım var.”

Bir anda öfkem yerini çaresizliğe verdi. İkinci Tobias Hawthorne babam değildi. Beni o yetiştirmemişti. Kanının tek bir damlasını taşı mıyordum.

Ama beni demin kızı gibi gördüğünü söylemişti.

“Dışarı çıkmanı istiyorum, prenses. Arabaya bin ve kuzeye doğru sür.”

“Bunu yapamam!” dedim. “Sheffield Grayson öldü! Ortada bir ceset var. Polis ne olduğunu bilmek isteyecektir. Mellie’nin yaptığı ne kadar berbat bir şey olsa da cinayetten içeri girmeyi hak etmiyor. Eğer polise gerçekten olanları anlatırsak...”

“Sheffield Grayson gibi adamları tanıyorum.” Toby’nin ifadesi okunması imkânsız hâl e geldi. “İzlerini gizlemiştir. Kim nerede olduğunu veya kimin peşinde olduğunu bilmiyor. İzini bu depoya sürece k veya bu eyalette olduğunu bile ortaya atacak hiçbir şey olmayacak.”

“Yani?” dedim.

Toby bir anlığına arkama doğru baktı. “Bir şeyi veya *biri* ni ortadan kaybetmek konusunda bilmek istediğimden daha fazla şey biliyorum.”

“Peki ya ailesi?” diye sordum. *Grayson’ın ailesi*. “Sana izin veremem...”

“Bana herhangi bir şey yapmaya izin vermiyorsun.” Toby yüzüme dokunmak için uzandı. “Korkunç kız,” diye fısıldadı. “Şimdiye kadar öğrenmedin mi? Hiç kimse bir Hawthorne’a bir şey yapması konusunda izin veremez.”

Gerçek buydu.

“Bu yanlış,” dedim tekrar. O vücudu öylece ortadan kaybedemezdi.

“Yapmam gerekiyor, Avery.” Toby sabit fikirliydi. “Eve için. Sahne ışıkları, medya safsatası, dedikodular, takipçiler, tehditler, seni bunlardan kurtaramam, Avery Kylie Grambs. Yapabilseydim yapardım ama artık çok geç. İhtiyar yapacağını yaptı. Seni bunun içine çekti. Eğer gölgelerde kalırsam, eğer bunu ortadan kaybedersem, eğer *ben* ortadan kaybolursam o zaman Eve’yi kurtarabilirim.”

Hiç bu kadar açıkça ortaya konulmamıştı: Toby için Hawthorne ismi ve parası, bir lanetti. *Ağaç zehirli, görmüyor musun? Zehirledi S’yi, Z’yi ve beni*.

“Hep kötü değil,” dedim. “Adam kaçırma ve cinayet teşebbüsleri dışında iyi durumdayım.”

Bu komik bir açıklamaydı ama Toby kahkaha bile atmadı. “Ben ölü kaldığım sürece sen iyi olmaya devam edeceksin.” Bundan çok emin şekilde konuştu. “Git. Arabaya bin. Sür. Eğer biri sana ne olduğunu sorarsa hafızanı kaybettiğini iddia et. Ben gerisiyle ilgilenirim.”

Her şey gerçekten de buraya kadardı. Gerçekten benden uzaklaşıp gidecekti. Tekrar ortadan kaybolacaktı. “Evlat edinmeden haberim var,” dedim, onu burada tutma, kalmasını sağlama konusunda çaresiz hissederek. “Biyolojik annenin Laughlinlerin kızı olduğunu ve evlat vermeye ikna edildiğini biliyorum. Aileni sır sakladıkları, üçünüzü mah-

vettikleri için suçladığını biliyorum. Ama kız kardeşlerinin sana ihtiyacı var.”

Skye bir hapisane hücresinde oturuyordu ama bu sefer en azından suçlu değildi. Zara itiraf etmeye niyetli olduğundan daha insaniydi. Ve Rebecca? Annesi hâlâ Toby’nin yasını tutuyordu.

“Anneme yazdığın kartpostalları okudum,” diye devam ettim. “Jackson Currie ile konuştum. Her şeyi biliyorum ve sana şunu söylüyorum. Artık uzak kalmaya gerek yok.”

“Aynı onun gibi konuşuyorsun.” Toby’nin yüz ifadesi yumuşadı. “Hannah ile hiçbir tartışmayı kazanamazdım.” Gözlerini kapattı. “Bazı insanlar zekidir. Bazı insanlar ise iyi.” Gözlerini açtı ve omuzlarıma ellerini koydu. “Bazı insanlar ise her ikisidir.”

Bir çeşit önseziyle bu ânın aklımdan hiç çıkmayacağını biliyordum. “Kalmayacaksın, değil mi?” diye sordum. “Ne söylersem söyleyeyim.”

“Kalamam.” Toby beni kendine çekti. Pek sarılan bir insan değildim ama o anda kucaklanmaya izin verdim.

Sonunda Toby bırakınca cebime uzandım ve anneme değerli olduğunu söylediği ufak metal diskini cebimden çıkardım. “Bu nedir?”

Ona soracağım son soruydu. Kalmasını sağlamak için son şansımdı.

Toby hızla hareket etti. Bir an diskini elimde tutarken hemen sonra o elinde tutuyordu. “Yanımda götüreceğim bir şey,” dedi.

“Bana söylemediğin nedir?”

Başını iki yana salladı. “*Korkunç kız,*” diye fısıldadı, ses tonu nazikti.

Annemi, benim hakkımda ona yazdığı her kelimeyi, bu akşam benim için geliş şeklini düşündüm.

Senin bir kızın var, dedim ona.

İki kızım var.

“Seni bir daha göreceğim miyim?” diye sorarken boğazım düğümlendi.

Öne doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurarak geri adım attı. “Oldukça riskli bir kumar olacak.”

Cevap vermeye çalıştım ama deponun kapıları içeri doğru savruldu. Adamlar içeri doldu. Oren’in adamları.

Güvenlik şefim benimle Toby Hawthorne arasına girip Tobias Hawthorne’un tek oğluna ölümcül bir bakış attı. “Sanırım biraz konuşmamızın vakti geldi.”

BÖLÜM 86

Oren ile Toby arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmadım. SUV'ye bindirilmiştim ve Oren birkaç dakika sonra şoför koltuğuna oturdu. İçeride birkaç adamını bıraktığını fark etmiştim.

Sheffield Grayson'ın yerde ölü yatarkenki hâlini düşündüm. Toby'nin o ceset için planını. "Cesetlerden kurtulmak iş tanımının bir parçası mı?" diye Oren'a sordum.

Dikiz aynasından bakışlarımız buluştu. "Buna gerçek bir cevap vermemi mi istiyorsun?"

Camdan dışarı baktım. SUV hızlanırken dünya bulanıklaştı. "Skye ve Ricky bombayı planlamadı," dedim. Güçlkle kontrol altında tuttuğum duygu seli yerine gerçeklere odaklanmaya çalıştım. "Tuzağa düşürüldüler."

"*Bu sefer,*" dedi Oren. "Skye seni bir kere öldürmeye çalıştı. İkisi de tehditler. En azından özgürleşme sürecin gerçekleşene kadar hapishanede biraz sakinleşmelerini tavsiye ederim."

Yasal olarak yetişkin olduğumda, kendi vasiyetimi yazabildiğimde, Ricky ve Skye ölümümünden hiçbir şey elde edemeyecekti.

"Rebecca." Oturduğum yerde hatırlayarak bir anda öne fırladım. "Thea, Mellie'ye, biri Rebecca'yı ele geçirdiği için yardım etti."

“Konuyla ilgilenildi,” dedi bana Oren. “İyi durumdalar. Sen de öyle. Ailenin geri kalanı durumdan bihaber.” Ses tonundan bunun her zamanki işlerle alakalı olduğunu sanabildirdin. Adam kaçırma. Ceset. Örtbas etme.

“İhtiyarla da böyle miydi?” diye sordum. “Yoksa ben mi şanslıyım?”

Toby’nin, bu serveti miras almanın şükredilecek bir şey yerine lanet gibi görmesini ve Eve’yi benim kaderimden korumasını düşündüm.

“Bay Hawthorne’un bir listesi vardı.” Oren cevap verirken acele etmedi. “Seninkinden daha farklı bir listeydi. Düşmanları vardı. Bazılarının kaynakları vardı ama genel olarak ne beklememiz gerektiğini biliyorduk. Bay Hawthorne’un bir şeyler gerçekleşmeden öngörme yetisi vardı.”

Eğer Hawthorne mirasçısı olarak hayatta kalacaksam benim de aynısını yapmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. İhtiyar gibi düşünmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Bir taşla on iki kuş.

Hawthorne Malikânesi’ne döndüğümüzde Oren odama kadar bana eşlik edeceğine niyetlendiğini belli etmişti. Büyük merdivenlere vardığımızda boğazımı temizledim.

“Geçidi etkisizleştirmemiz lazım,” dedim ona. “Kalıcı olarak.”

Merdivenlerde, Tobias Hawthorne’un portresinin önünde durakladım. Yaşlı adama ilk bakışım değildi. Mellie ve Eli’nin kim olduğunu biliyor muydu? Eve’den haberi var mıydı? Bir noktada benim üzerimde DNA testi yapacağından emindim. Toby’nin kanını paylaşan kızı olmadığını biliyordu.

Ama yine de Toby’yi dışarı çıkarmak için, aynı Sheffield Grayson’ın ve Mellie ile Eli’nin yaptığı gibi beni kullanmıştı.

Sen bir oyuncu değilsin, demişti Nash bana çok uzun zaman önce. Sen camdan balerin ya da bıçaksın.

Belki de her ikisiydim. Belki de farklı sebepler için seçilmiş bir düzine farklı şekildim ve hiçbirinin kim olduğum veya beni neyin özel kıldığıyla bir alakası yoktu.

Portredekinin gözlerine baktım ve rüyamı, yaşlı adamla satranç oynamamı düşündüm. *Beni sen seçmedin. Sen beni kullandın. Hâlâ kullanıyorsun. Ama şu an?*

Kullanılmakla işim bitmişti.

BÖLÜM 87

Bir saat sonra Hawthorne aramaya çıktım. “Sana söyleyecek bir şeyim var.”

Xander, basit şeyleri karmaşık şekillerde yapan makineler icat ettiği gizli odasında, yani “laboratuvarındaydı”. “Bana söyleyecek bir şeyin mi var? Beni ağabeylerimden biriyle karıştırmış olabilir misin?” diye sordu. “Çünkü insanlar bana bir şeyler söylemezler.”

Ufak bir mancınık makinesini tamir ediyordu, Xander Hawthorne’un beyni doğuştan karmaşık bir zincirleme reaksiyonun parçasıydı.

“Bu senin oyunun,” dedim. “İhtiyar sana bıraktı.”

“Ya da öyle gözüküyordu.” Xander metal topu mancınığa yerleştirdi. “İlk başta.”

Ona bir bakış attım. “Ne demek istiyorsun?”

“Jameson’ın lazer odaklanması var. Grayson her zaman başladığı şeyi bitirir. Nash bile manzaralı yolu seçebilir ama A noktasından B noktasına gitmeye programlanmış.” Xander tamir etmeyi bıraktı ve sonunda benimle yüzleşmek için döndü. “Ama ben? Ben bu şekilde programlanmış değilim. A noktasından başlarım ve yol üzerinde yüz yirmi yedinci kavşakta kendimi bulurum.” Omuz silkti. “Birçok cazibemden bir tanesidir. Beynim varyantları sever. Bulduğum yolları

takip ederim. İhtiyar bunu biliyordu.” Xander omuz silkti. “Bu sefer topu yuvarlamaya benim başlamamı mı bekliyordu? Evet. Ama sonra kendimi nerede bulacaktım?” Xander eserinden bir geri adım attı ve inşa ettiği Rude Goldberg makinesinin tamamını inceledi. “Yaşlı adam bunun B noktası olmayacağını biliyordu.”

Birilerine olanları anlatmam gerekiyordu. Onu seçmiştim çünkü ona bunu borçluymuşum gibi hissediyordum, sanki gezegen veya belki büyükbabası ona bunu borçluydu. Ve şimdi Xander çözüme kavuşturmayı istemeyen birine fazlasıyla benziyordu.

İhtiyacı olmayan birine.

“O zaman sonunda nerede buldun kendini?” diye sordum.

Xander öne doğru eğilip mancınığı tetikledi. Metal top, boruya doğru uçup birkaç sıra rampada yuvarlandıktan sonra bir kola vurup bir kova suyu döküp balonu serbest bıraktı...

Sonunda bütün makine ayrılıp arkasındaki duvarı ortaya çıkardı. Duvar resimlerle kaplıydı. Kahverengi tenleri olan adam resimleriyle. Resmin altındaki pankart beni her birinin soyadının Alexander olduğunu bildirdi.

Son haftalardır oynadığımız oyunu düşündüm. Sheffield Grayson. Jake Nash. Bu dolambaçlı yola Xander’ın sapacağını yaşlı adam biliyor muydu?

“Ne bulduğumu bilmek ister misin?” diye Xander’a sordum.

“Tabii,” dedi oyuncu şekilde. “Ama unutmadan önce, iki şey var.” Orta ve işaretparmağını kaldırdı. “İlki, bu Thea’nın telefon numarası.” Bana üzerine numaralar çizilmiş bir kâğıt uzattı. “Onu arayıp hayatta olduğunu haber vermem gerekiyor.”

Kaşlarımı çattım. “O zaman neden bana numarasını veriyorsun?” diye sordum.

“Çünkü,” diye cevap verdi Xander, “söz konusu Thea olunca tedbiri elden bırakmamak gerekir.”

Gözlerimi kısıtım. “İkinci nedir?” diye şüpheli şekilde sordum.

Xander bir düğmeye bastı ve duvar ikinci bir atölye ortaya çıkaracak şekilde kayd. “Voilà!”

Atölyenin içeriğini inceleyince gözlerim kocaman açıldı. “O...”

“Star Wars evrenindeki en sevimli üç droidin gerçek boyutta yeniden tasarlanmış hâlleri.” Xander sırtıttı. “Max için.”

BÖLÜM 88

“Sizi gidi güzel sütlükler.” Max, Xander’ın teklifinden oldukça memnun kalmıştı, bana azarlayıcı bir bakış atması biraz zamanını almıştı. “Seni uyarmak sorumluluğummuş gibi hissediyorum. Biraz solgun görünüyorsun ve büyük Dr. Liu bundan hoşlanmayacaktır.”

Bunu doktorumun son on iki saattir neler yaptığımı bilse gerçekten hoşnutsuz olacağı anlamına geldiğine yorumladım. “Teşekkür ederim.” Lafıma devam etmeden önce Max’in bana bakmasını bekledim. “Anneni buraya getirdiğin için.”

Bunun kolay bir arama olmadığını bilecek kadar en iyi arkadaşımı tanıyordum.

“Evet, şey...” Max omuz silkti. “Teşekkür ederim. Hava-ya uçtuğun için.”

Sana aramak için, ona da telefonu açmaya bir sebep verdiğim için. “Yakında eve döneceğini sanıyor musun?”

Max’in gitmesini istemiyordum ama aynı zamanda en iyi arkadaşımın kendi yaşaması gereken bir hayatı vardı ve Hawthorne Malikânesi’nden uzakta çok daha güvende olacağını düşünmeden edemedim. Benden, Hawthorne ailesinden ve Tobias Hawthorne’un milyarlarıyla beraber miras aldığım her şeyden uzakta.

Zehirli ağaç ve her şeyden.

Thea aradığında neredeyse telefonu açmayacaktım. Bu yüzden Xander bana numarasını vermişti. Ve yine de...

“Alo?” dedim belirsiz şekilde.

Bir anlık tereddütten sonra, “Biraz araştırdım ve okuldaki dolabını kimin zarar verdiğini buldum. Birinci sınıf bir öğrenci. İsmi ister misin?”

Aptal kafam. Bir özür bekliyordum. “Hayır.” Konuyu burada bırakmayı çok istiyordum ama yapamadım. “Rebecca iyi mi?”

“Sarsılmış ama iyi durumda.” Thea’nın sesi yumuşadı ve sesli bir şekilde alay ederek havayı bozdu. “Seni tehlikeye attığım için bana bağırarak kadar iyi.”

“Evet, şey...” Thea beni göremediği hâlde omuz silktim. “Rebecca için konuşması kolay.” Bu konuda şaka yapabilmem Rebecca ile aramızdaki ilişkinin ne kadar ilerlediğinin gerçek bir kanıtıydı.

“Bir seçeneğim vardı.” Thea’nın sesi titredi. O acımasız, karmaşık ve binlerce farklı şeydi ama şeytani değildi. “Onu seçmek durumundaydım. Bunu anlayabilirsin, değil mi Avery?” Thea cevabımı beklemedi. “Benim için öncelik her zaman Rebecca olacak. O buna inanmıyor ama ne kadar zaman alırsa alsın onu seçip duracağım.”

Hiçbir zaman tek bir insanın her şeyin olmasının o insana bakıp sadece *bilmenin* nasıl hissettirdiğini anlayamadım. Böyle bir kapasitem olduğuna hiç inanmamıştım. Böyle bir kapasitem olmasını istememiştim de.

Thea ile aramayı kapattığımızda Grayson’ı görmeye git-tim.

BÖLÜM 89

Grayson'a babasına olanları anlattım. Ona Eve'den bahsetmedim. Bunca zamandır yüzü bir taş gibiydi. "Bir şeye vurmak istiyormuş gibi görünüyorsun," dedim ona.

Başını iki yana salladı.

Bana bakmasını sağladım. "Kılıç savurmaya ne dersin?"

Grayson duruşumu düzeltti. "Kılıcın işi senin için yapmasına izin ver," diye bana hatırlattı ve o anda çok daha fazlasını hatırladım.

Onunla tanıştığım ilk günü. Ne kadar ukala, kendinden ve dünyadaki yerinden emin oluşunu. Bana gerçekten bakarken onu ilk yakalayışımı, ifadeli bir suratım olduğunu söyleyişini. Yaptığımız uzlaşmaları, verilen sözleri, çalışan anları ve Latince konuşulan kelimeleri.

Ama çoğunlukla ikimizin ne kadar benzer yanlarımız olduğunu düşündüm. "Bir rüya gördüm," dedim ona. "Ben komadayken. Jameson ile kavga ediyordunuz. Benim hakkımda."

"Avery..." Grayson kılıcını indirdi.

"Rüyamda," diye lafa devam ettim, "Jameson peşimden koşmadığın için öfkeliydi. Ben ölmek üzereyken sen hareket

edemiyordun. Ama Grayson?” Bana gümüş rengi gözlerle ve dünyanın omuzlarına yüklenmiş hâliyle bakmasını bekledim. “Öfkeli değilim. Bütün hayatımı kimsenin peşinden koşmayarak geçirdim. Öylece durup bir şey yapamamanın ne demek olduğunu biliyorum. Birini kaybetmenin nasıl olduğunu biliyorum.”

Annemi, sonra da Emily’yi düşündüm.

“Bir şeyler istememekte uzmanım.” Kılıcını bir süre daha yukarıda tuttuktan sonra onun gibi kılıcımı indirdim. “Ama olmam gereken insanın, dönüşmeye başladığım insanın artık o kız olmadığını farkına varmaya başladım.”

Bana dünyalar verilmişti. Korku içerisinde yaşamayı bırakıp dizginleri ele alma vakti geldi.

Risk alma zamanı geldi.

BÖLÜM 90

“Bayan Grambs, eğer özgürleştirilirseniz artık yasal olarak yetişkin sayılacağınızı anlıyorsunuz. Artık kendinizden mesul olacaksınız. Yetişkin standartlarına uymanız beklenecek. Resmen çocukluğunuzun geri kalanından bir imzayla feragat edeceksiniz.”

Son altı haftada silahla ateş edilmiş, havaya uçurulmuş, kaçırılmış, Sindrella hikâyelerinin yaşayan kanıtı gibi etrafta gezdirilmiştim. Dünya için ben skandal, gizem, merak ve bir fanteziydim.

Tobias Hawthorne için ise ben bir araçtım.

“Anlıyorum,” dedim hâkime. Ve böylelikle her şey haloldu.

“Tebrikler,” dedi Alisa mahkeme salonundan çıkarken. Oren’in adamları paparazzilerin içinden geçmek için bir yol açtı ve SUV’e doğru yol aldım. “Bir yetişkinsin.” Alisa kendiyle fazla gurur duyuyormuş gibi konuşmuştu. “Kendi vasiyetini yazabilirsin.”

Koltuğumda geriye yaslandım ve avukatımın toplumdaki imajımı ne kadar dikkatli bir şekilde yönettiğini, dünyanın şirketin kararları verdiğiine inanmasını ne kadar istediğini düşündüm.

Gülümsedim. “Ondan çok daha fazlasını yapabilirim.”

Üç saat sonra Jameson'ı çatıda buldum. Elinde tanıdık bir bıçak tutuyordu. Bana fırlatacakmış gibi yaptı ve kalbim hızlandı.

Bakışları benimkilerle buluşunca çok daha fazla hızlanmıştı.

“Sana anlatacak çok fazla şeyim var.” Rüzgâr saçımı yüzüme doğru savurdu. “Toby ile yüz yüze tanıştım. Bir kızı var ama o ben değilim. Aynı Emily Laughlin gibi gözüküyor.”

Jameson'ın yeşil gözleri çok derin gözüküyordu. “Merak ettim, Varis.”

Cebime uzanıp bir bozukluk çıkardım. Bu motosikletin arkasında gitmekten veya parkurda hızla ilerlemekten veya Black Wood'da sana silahla ateş edilmesinden daha tehlikeli gözüküyordu. Bu sadece bir heyecan değildi.

Bu bir riskti, eski Avery'nin asla kabul edemeyeceği bir riskti.

Gözlerim Jameson'ın üzerindeyken parmaklarımı gevşetip avucumdaki bozukluğu gösterdim. “Toby diski aldı,” dedim. “Ne olduğunu hiç bilemeyebiliriz.”

Jameson'ın dudaklarının kenarı biraz yukarı kıvrıldı. “Burası Hawthorne Malikânesi, Varis. Her zaman başka bir gizem olacak. Tam son gizli geçidi, tüneli, duvara işlenmiş son sırrı bulduğumuzu düşündüğümüzde her zaman daha fazlası olacaktır.”

Malikâneden konuşurken sesinde bir çeşit enerji vardı. “Bu yüzden seviyorsun.” Bakışlarımı ona kilitledim. “Malikâneyi.”

Öne eğildi. “Bu yüzden malikâneyi seviyorum.”

Bozukluğu kaldırdım. “Bu disk değil,” dedim. “Ama doğaçlama yapman gereken bir şey.” Kalbim hızla atıyordu ve sesinde duyduğum o enerjiyle titriyordum.

Aynı Jameson gibi ben de buna bayıldım.

“Yazı gelirse sen beni öpersin,” dedim. “Tura gelirse ben seni öperim. Ve bu sefer,” sesim çatallandı. “Bir önemi olacak.”

Jameson bana o yıkıcı, çarpık Jameson Hawthorne sırtışlarından gönderdi. “Ne diyorsun, Varis?”

Bozukluğu havaya attım ve o dönerken olan her şeyi düşündüm. Hepsini.

Toby’yi buldum.

Annemin sırrını biliyordum.

İsmimin benimle sadece bir kere tanışmış bir milyarderin ilgisini neden çektiğini çok iyi anlıyordum. Belki on iki kuşa bedel olması gereken bir taşım ve çoğu hâlâ keşfedilmemişti.

Jameson’ın söylediği gibi burası Hawthorne Mâlikanesi’ydi. Her zaman başka bir gizem olacaktı. Benim gibi Jameson her zaman onları çözmeye çalışacaktı.

Bozukluk yere düştü. “Tura,” dedim. “Ben seni öpeceğim.” Kollarını boynuna doladım. Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ve bu sefer kazdığım çukura kendim düştüm çünkü oynamıyordum.

Bu hiçbir şey değildi.

Bu bir başlangıçtı ve... cesur olmaya hazırdım.

Tehlikeli bir oyun...
Muhteşem bir gizem...
Baş döndürücü riskler...

Bir arabada yaşarken birdenbire milyarlarca mirasa konan ve zenginlerin acımasız oyunlarına kapılmış basit bir kız... Avery Grambs için tehlike her an pusuda ve Tobias Hawthorne'un çekici ve gizemli torunları Grayson ve Jameson onu rahat bırakmıyor. Hawthornelarla hiçbir ilgisi olmayan Avery'nin neden bu muhteşem servete sahip olduğu sorusu ise hâlâ cevapsız ancak bazı ipuçları Avery'nin aileyle olan bağının tahmin ettiğinden daha derin olduğunu gösteriyor.

Ancak bu bulmaca çok geçmeden beklenmedik bir hâl alır. Artık Avery kime güvenebileceğini ve kimin sadece kendi canını düşündüğünü anlamaya çalışmaktadır. Çok geçmeden Avery, zenginlerin bu oyununun sadece para ve güçle ilgili olmadığını fark eder. Şimdi hayatını kurtarmak için oynamak zorundadır.

Jennifer Lynn Barnes çarpıcı olay örgüsü ve kaçması imkânsız gizemlerle dolu hikâyesine devam ediyor. *Hawthorne Mirası* aile entrikaları, büyüleyici aşk hikâyeleri ve tehlikede olan milyarlarca dolarla sizi so-luksuz bırakacak...

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muaf.